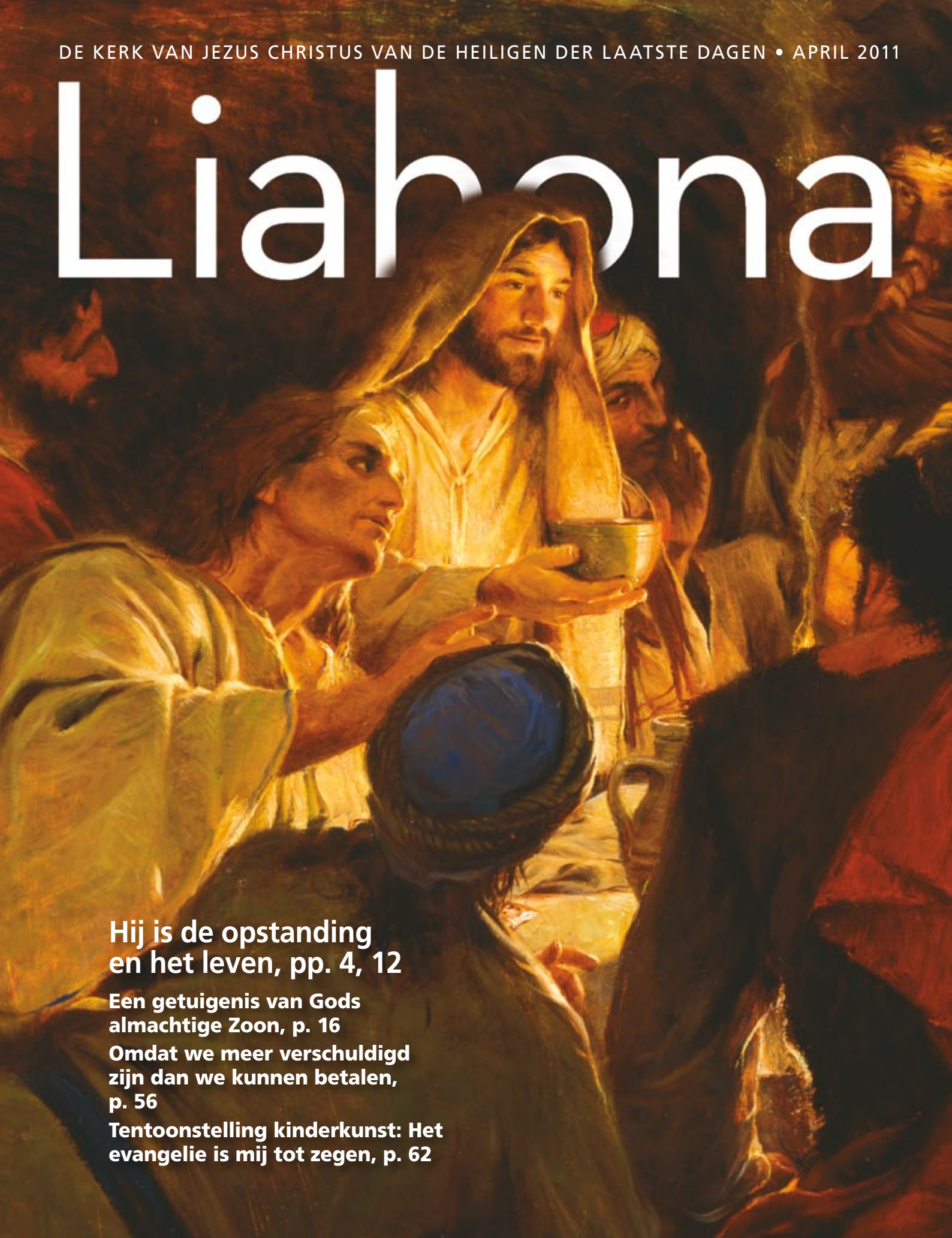

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • APRIL 2011

Liahona

**Hij is de opstanding
en het leven, pp. 4, 12**

**Een getuigenis van Gods
almachtige Zoon, p. 16**

**Omdat we meer verschuldigd
zijn dan we kunnen betalen,
p. 56**

**Tentoonstelling kinderkunst: Het
evangelie is mij tot zegen, p. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NEW YORK

Antonio Ciseri, *Ecce Homo* (Zie, de mens!)

'Pilatus nu riep de overpriesters en de oversten en het volk bijeen en zeide tot hen:

'Gij hebt deze mens bij mij gebracht als iemand, die het volk afvallig maakt, en zie, ik heb Hem in uw tegenwoordigheid verhoord en in deze mens geen enkele grond gevonden voor datgene, waarvan gij Hem beschuldigt. (...)'

'Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten.

'[Want hij was verplicht hun op het feest iemand los te laten.]

'Maar zij schreeuwden als één man, zeggende: Weg met Hem, laat ons Barabbas los! (...)'

'Doch Pilatus richtte zich wederom met luider stem tot hen, omdat hij Jezus wenste los te laten.

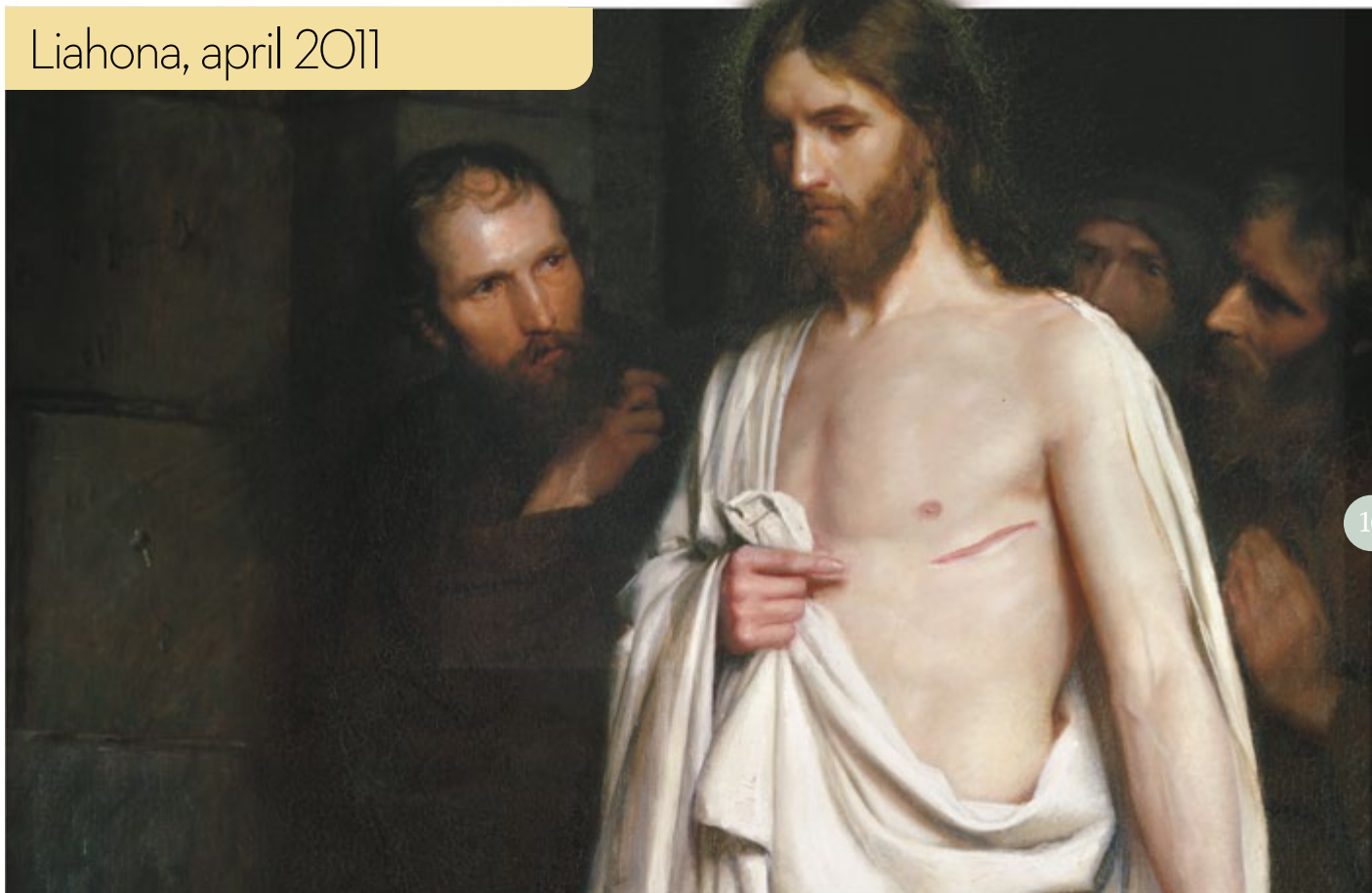
'Maar zij riepen terug en zeiden: Kruisig Hem, kruisig Hem!'

'Hij zeide voor de derde maal tot hen: Wat heeft deze dan toch voor kwaad gedaan? Ik heb niets in Hem gevonden, waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem dus geselen en dan loslaten!'

'Maar zij drongen aan en eisten onder luid geschreeuw, dat Hij gekruisigd zou worden. (...)'

'En Pilatus besliste, dat aan hun eis moest worden voldaan'

'(...) En Jezus gaf hij over aan hun wil' (Lucas 23:13-14, 16-18, 20-25).

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt
President Thomas S. Monson

- 7** Huisbezoekboodschap: Het doel van de zustershulpvereniging

HOOFDARTIKELEN

- 20** Hem altijd indachtig zijn
Ouderling D. Todd Christofferson
Drie hulpmiddelen om de Heiland indachtig te zijn.

OP DE OMSLAG
Walter Rane, *Vrede laat ik u*, met dank aan het Museum voor kerkgeschiedenis.

- 28** Rebecca Swain Williams: standvastig en onveranderlijk
Janiece Lyn Johnson
Ze bleef standvastig in het evangelie ondanks tegenkating van haar familie.

- 32** De juiste koers varen in de Marshalleilanden
Joshua J. Perkey
Soms hebben we anderen nodig om onze weg naar het rechte en smalle pad te vinden.

RUBRIEKEN

- 8** Kleine en eenvoudige dingen
11 Dienen in de kerk: 'Ik word er zelf door gezegend'
Michael R. Morris
12 Wat wij geloven: Jezus Christus heeft verzoening gebracht voor onze zonden

- 14** Wij spreken over Christus: Bekeert u, wendt u tot de Heer en wordt genezen
David L. Frischknecht

- 16** Evangelieparels: De louterende kracht van Getsemane
Ouderling Bruce R. McConkie

- 38** Onder heiligen der laatste dagen

- 74** Kerknieuws

- 79** Ideeën voor de gezinsavond

- 80** Tot we elkaar weerzien: Doornenkroon, overwinnaarskroon
Larry Hiller

42

42 Een verbond is eeuwig

Marta Valencia Vásquez

Als jongevrouw had ik me voorgenomen om ooit naar de tempel te gaan, ook al was er in die tijd geen tempel in Costa Rica.

44 Eindelijk geluisterd

Naam bekend bij de redactie

Tijdens mijn afspraakje met Madeline bleef de Geest me influisteren dat ik alleen moest uitgaan met iemand met hoge normen.

46 Vraag & antwoord

Waarom heeft ons gezin problemen, hoewel we naar de kerk gaan, gezinsavond houden en proberen het evangelie na te leven? Wat kunnen we nog meer doen?

48 Poster: Hem altijd indachtig zijn

49 Regel op regel: Leer en Verbonden 76:22–24

50 De vruchten van wederopbouw

Ashley Dyer

Tussen de puinhopen van door een aardbeving verwoeste gebouwen heb ik mijn gevoel van eigenwaarde gevonden.

52 Kracht uit de Schriften

Adam C. Olson

Deze twee Tahitiaanse tieners hoefden de Schriften alleen maar een kans te geven.

55 Uit het zendingsveld: De aanwijzing in mijn zegen

Scott Talbot

56 Onze Middelaar, Jezus Christus

President Boyd K. Packer

Een gelijkenis van een geldschietter en een schuldenaar geeft ons een beter begrip van de beginse-len gerechtigheid, barmhartigheid en de verzoening.

50

70

59 Niya's keuze

Marcel Niyungi

Ze moest een keuze maken toen ze ontdekte dat de winkelier haar te veel wisselgeld had gegeven.

60 Paasweek

Ook al vieren we het paasweek-end, de gebeurtenissen rondom Pasen beslaan een hele week in het leven van de Heiland.

62 Kunstwerken van kinderen uit de hele wereld

Vissers, tempels, zendelingen en meer.

65 Bijzondere getuige: Hoe kan ik me tegen de slechte dingen in de wereld beschermen?

Ouderling Richard G. Scott

66 Jeugdwerk thuis: Jezus Christus is mijn Heiland en Verlosser

Ana Maria Coburn en Cristina Franco

68 Gelukkig thuis

Chad E. Phares

Een broertje en zusje in Cambodja vertellen waarom ze gelukkig zijn.

70 Voor jonge kinderen

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Hint: een mooie prinses.

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr
Assistent-redactrice: Susan Barrett
Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Flittton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 7,50 De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:
Creditcard (bel of e-mail EDL; zie Distributie hierboven)
Overschrijving per bank op de volgende rekening:
Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,
BIC: DRESDEFF, Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente.

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan: *Liahona*, Rm. 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallsees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 111 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Lees bekeringsverhalen uit de Marshall-eilanden (pagina 32) en bekijk meer foto's op www.liahona.lds.org.

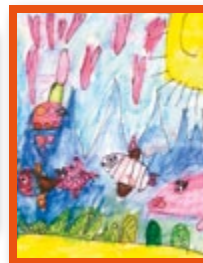
VOOR JONGEREN

Toen twee Tahitiaanse tieners besloten schriftteksten uit het hoofd te leren, veranderde dat hun leven (pagina 52).

Meer informatie is te vinden op www.seminary.lds.org.

VOOR KINDEREN

Bekijk 23 kunstwerken

van de internationale kunsttentoonstelling op pagina's 62–64 en meer inzendingen op www.liahona.lds.org.

IN JOUW TAAL

De *Liahona* en ander materiaal van de kerk is in veel talen op www.languages.lds.org te vinden.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

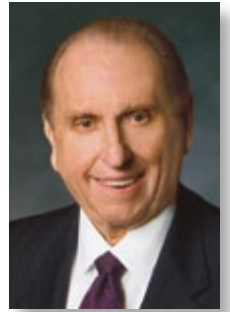
De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Avondmaal, 20, 48
Barmhartigheid, 56
Bekering, 12, 14, 28, 32, 38, 39
Dienstbetoon, 11, 41, 50
Eerlijkheid, 59
Familie, 46
Gebod, 40
Geloof, 32
Genezing, 80
Gerechtigheid, 56
Gevoel van eigen-waarde, 50
Goddelijke aard, 70, 72

Heilige Geest, 44
Heilsplan, 41
Heractivering, 32
Jezus Christus, 4, 12, 14, 16, 20, 48, 49, 56, 60, 66, 80
Kerkgeschiedenis, 8
Kerkleiders, 9
Kunst, 62
Liefde, 41
Nieuwe Testament, 60
Normen, 44
Opstanding, 4, 16, 49, 60
Profeten, 10

Rechtschapenheid, 95
Schriftstudie, 52, 68
Seminarie, 52
Talenten, 62
Tegenspoed, 46
Verbonden, 42
Verzoening, 12, 14, 16, 39, 66
Voorbeeld, 32
Werk, 9
Zedelijkheid, 42, 44
Zendingswerk, 28, 55
ZHV, 7

President
Thomas S. Monson

Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt

Tegenwoordig zijn er alleen nog ruïnes over van Kafarnaüm, die plaats bij het meer, dat hart van de bediening van de Heiland in Galilea. Daar predikte Hij in de synagoge, onderwees Hij langs de kust en genas Hij in de huizen.

Aan het begin van zijn bediening haalde Jezus een tekst uit Jesaja aan: ‘De Geest des Heren Heren is op mij, omdat de Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebonden opening der gevangenis’ (Jesaja 61:1; zie ook Lucas 4:18) — een duidelijke verklaring van een goddelijk plan om de zonen en dochters van God te redden.

Maar Jezus’ prediking in Galilea was slechts het begin. De Zoon des Mensen had voortdurend een verschrikkelijke bestemming op de heuvel Golgota voor ogen.

Jezus werd na het laatste avondmaal gevangengenomen in de hof van Getsemane, verlaten door zijn discipelen, bespuwd, berecht en vernederd, en wankelde onder zijn zware kruis naar Golgota. Zijn aanvankelijke triomftocht voerde tot verraad, marteling en tot de dood aan het kruis.

In de woorden van het lied ‘The Holy City’ (De heilige stad):

*Doch eenklaps werd het alles zo
donker om mij heen. (...)*

*Ik zag het kruis verrijzen,
Toen werd het plots'ling nacht*

*En klonk van gindse heuveltop een
stem: Het is volbracht.¹*

Voor ons heeft onze hemelse Vader zijn Zoon gegeven. Voor ons heeft onze oudste Broer zijn leven gegeven.

De Meester had op het laatste moment terug kunnen treden. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij is onder alle dingen neergedaald, om alle dingen te kunnen redden: de mensheid, de aarde en al het leven dat er ooit op heeft gewoond.

Er zijn geen woorden in het christendom die meer voor mij betekenen dan die welke de engel sprak tot de wenende Maria van Magdala en de andere Maria toen zij bij het graf kwamen om het lichaam van hun Heer te verzorgen: ‘Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt’ (Lucas 24:5–6).

Met die verklaring zijn allen die hebben geleefd en zijn gestorven, allen die nu leven en eens zullen sterven, en allen die nog geboren worden en zullen sterven, zojuist gered.

Als gevolg van Christus’ overwinning op het graf zullen wij allemaal herrijzen. Dat is de verlossing van de ziel. Paulus heeft geschreven:

‘Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse.

‘De glans der zon is anders dan die der maan en der sterren, want de ene ster verschilt van de andere in glans.

‘Zo is het ook met de opstanding der doden’ (1 Korintiërs 15:40–42).

Wij streven naar de hemelse of celestiale heerlijkheid. Wij verlangen ernaar om in de tegenwoordigheid van God te wonen. Wij willen deel uitmaken van een eeuwig gezin.

Van Hem die eenieder van ons van een eindeloze dood heeft gered, getuig ik dat Hij de waarheid verkondigt — maar Hij is meer dan een leraar. Hij is het Voorbeeld van het volmaakte leven — maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Heelmeester — maar Hij is meer dan een heelmeester. Hij is de letterlijke Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige Israëls, ja, de herrezen Heer, die verklaarde: ‘Ik ben de eerste en de laatste; Ik ben het die leeft, Ik ben het die werd gedood; Ik ben uw voorspraak bij de Vader’ (IV 110:4).

‘Niets dat mij zoveel vreugde geeft: ik weet dat mijn Verlosser leeft.’²

Daarvan getuig ik. ■

NOTEN

1. Frederick E. Weatherly, ‘The Holy City’ (De heilige stad) (1892).

2. ‘Ik weet dat mijn Verlosser leeft’, lofzang 92.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Goede leerkrachten moedigen eenheid onder hun leerlingen aan. Als mensen over hun eigen inzichten vertellen en met respect naar elkaar luisteren, zullen ze niet alleen een positieve leeromgeving creëren maar ook tot een sterkere eenheid uitgroeien (zie *Onderwijzen — geen grotere*

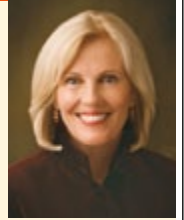
roeping [1999], p. 63). De eenheid onder degenen die u onderwijst wordt bevorderd als u en zij eerbiedig van de verzoening van Jezus Christus en zijn opstanding getuigen. Door die eenheid kunnen gezinnen de raad van president Monson opvolgen en een ‘eeuwig gezin’ worden.

JONGEREN

Hij heeft ons de weg terug naar huis gewezen

‘[De Heiland] kwam op aarde om ons te laten zien hoe we het hemelse plan moeten naleven — een plan dat, indien nageleefd, ons gelukkig maakt. Door zijn voorbeeld liet Hij ons de weg terug naar onze hemelse Vader zien. Niemand die ooit op aarde heeft geleefd, is zo “standvastig en onveranderlijk” (Mosiah 5:15) geweest. Hij liet Zich nooit afleiden. Hij was altijd bezig de wil van zijn Vader te doen en Hij bleef zijn goddelijke zending trouw. (...)’

‘Jullie maken deel uit van het geweldige plan dat in het voorsterfelijk leven werd voorgesteld. Al sinds de aanvaarding van dat plan is er naar jullie komst op aarde uitgekeken. Het feit dat jullie hier nu zijn is geen toeval. Jullie “buitengewone geloof en goede werken” (Alma 13:3) zijn het fundament van wat jullie door getrouwheid en gehoorzaamheid kunnen bereiken. (...) Jullie hebben een zending te volbrengen. Om die goddelijke zending te vervullen en het plan van geluk na te leven, moeten jullie ook (...) standvastig en onveranderlijk zijn.’

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente, ‘Te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen’, *Liahona*, mei 2008, p. 116.

KINDEREN

Ons gezin kan eeuwig zijn

President Monson zegt dat we door de kracht van de verzoening van de Heiland na de dood als gezin weer bij elkaar kunnen zijn. Breng dit gezin bij elkaar door de onderstaande instructies op te volgen.

Instructies: De gezinsleden links zijn door de dood van elkaar en van de Heiland gescheiden. Maak een kopie van deze pagina, druk die af via www.lds.org of maak zelf een tekening om aan te geven hoe de Heiland ons weer bij elkaar kan brengen. Vouw de pagina op de stippellijntjes, zodat de sterretjes onderaan de pagina elkaar raken en de donkere stukken niet meer zichtbaar zijn.

Het doel van de zustershulpvereniging

Bestudeer dit materiaal met een gebed in uw hart en bespreek met de zusters die u bezoekt datgene wat u gepast vindt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en om de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

geloof • gezin • hulp

Bij onze roeping als algemeen ZHV-presidium kregen we informatie over de geschiedenis van de zustershulpvereniging. We bestudeerden die informatie gebedsvol omdat we wilden weten wat het doel van de ZHV en de verwachtingen van de Heer waren. We leerden dat het doel van de ZHV, zoals door de Heer vastgesteld, is: het organiseren, onderwijzen en inspireren van zijn dochters om hen voor te bereiden op de zegeningen van het eeuwige leven.

Teneinde dat doel van de ZHV te verwezenlijken heeft de Heer iedere zuster en de organisatie als geheel de volgende taken gegeven:

1. In geloof en rechtschapenheid toenemen.
2. Het gezin versterken.
3. Hulp bieden door de Heer en zijn kinderen te dienen.

We kunnen dit werk alleen op de wijze van de Heer doen als wij persoonlijke openbaring zoeken, ontvangen en daarnaar handelen. Zonder persoonlijke openbaring kunnen we niet slagen. Als we gehoor geven aan persoonlijke openbaring, kunnen we niet falen. De profeet Nephi leert ons dat de Heilige Geest ons 'alle dingen zal tonen die [wij behoren] te doen' (2 Nephi 32:5). We moeten stil en kalm genoeg zijn om naar de stem van de Geest te luisteren.

Zusters, wij spelen een essentiële rol bij de opbouw van het koninkrijk van God en bij de voorbereiding op de komst van de Heer. Het werk van de Heer kan zonder de hulp van zijn dochters zelfs niet voltooid worden. Daarom verwacht de Heer van ons dat wij meer offers brengen. Hij verwacht van ons dat wij het doel van de ZHV als nooit tevoren vervullen.

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente.

Uit de Schriften

Deuteronomium 6:5–7; Lucas 10:30–37;
Jakobus 1:27; 2 Nephi 25:26; Mosiah 3:12–13

Ga naar pagina 28 voor een verhaal over een vrouw die een voorbeeld van geloof en rechtschapenheid was.

Wat kan ik doen?

1. Wat voor inspiratie heb ik ontvangen om mijn zusters te helpen in geloof en rechtschapenheid toe te nemen en hun gezin te versterken? Wat voor hulp kan ik bieden?
2. Hoe gebruik ik deze boodschap om mijn geloof te versterken en in rechtschapenheid toe te nemen?

Ga voor meer informatie naar www.reliefsociety.lds.org.

NOTEN

1. Joseph Smith, *History of the Church*, deel 5, p. 25.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), p. 185.
3. M. Russell Ballard, 'Rechtschapen vrouwen', *Liahona*, december 2002, p. 39.

Uit onze geschiedenis

Tijdens een bijeenkomst van de zustershulpvereniging op 9 juni 1842 leerde de profeet Joseph Smith de zusters dat hun vereniging er niet alleen was 'om de armen te helpen, maar ook om zielen te redden.'¹ Die uitspraak, met zowel een geestelijk als stoffelijk doel, is kenmerkend voor de hele geschiedenis van de ZHV. In 1906 zei president Joseph F. Smith (1838–1918) het volgende: '[De ZHV] moet niet alleen voorzien in de benodigdheden voor de armen, de zieken en de behoeftigen, maar een deel van haar taak — het merendeel zelfs — is om te zorgen voor het geestelijk welzijn en het heil van de moeders en dochters van Zion; erop toe te zien dat niemand verwaarloosd wordt, maar dat allen beschermd worden tegen ongeluk, rampen, de machten der duisternis, en het kwaad dat hen in de wereld bedreigt.'² In 2001 heeft ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen herhaald: 'Elke zuster in de kerk die verbonden heeft gesloten met de Heer, heeft een goddelijke opdracht om zielen te helpen redden, de vrouwen van de wereld te leiden, de gezinnen van Zion te sterken, en Gods koninkrijk op te bouwen.'³

Kleine en eenvoudige dingen

'Uit het kleine komt het grote voort' (LV 64:33).

DE GESCHIEDENIS VAN DE KERK IN DE WERELD

De Marshalleilanden

Hoewel de Marshalleilanden tijdens de Tweede Wereldoorlog door kerkleden werden bezocht, is het zendingswerk daar pas in februari 1977 officieel begonnen. In dat jaar kregen ouderling William Wardel en ouderling Steven Cooper van het zendingsgebied Honolulu (Hawaï) de opdracht om daar te werken. Met de hulp van Eldred Fewkes, een kerklid dat voor zijn werk naar de Marshalleilanden was verhuisd, konden ze in het gebouw van een ander kerkgenootschap kerkdiensten houden.

Dat eerste jaar lieten 27 bekeerlingen zich door de zendelingen dopen. Drie jaar later werden de Marshalleilanden in het zendingsgebied Guam (Micronesië) ondergebracht. In

1984 werd het district Majuro (Marshalleilanden) georganiseerd. Het aantal leden bleef toenemen, zodat in 1991 een tweede district werd georganiseerd, op het koraaleiland Kwajalein. In 2006 werd het zendingsgebied Majuro (Marshalleilanden) georganiseerd. In de drie daaropvolgende jaren is het aantal actieve leden sterk toegenomen door heractivering, de doop van bekeerlingen en de versterking van de plaatselijke leiders. Dat alles heeft geresulteerd in de organisatie van de ring Majuro (Marshalleilanden) op 14 juni 2009.

Op pagina 32 leest u verhalen over geloof en bekering van leden op de Marshalleilanden.

Leren van de conferentie

Onze kinderen zijn nu volwassen en hebben zelf een gezin, maar we hebben een geweldige manier gevonden om samen van de woorden van de profeten te leren. In de maand na iedere algemene conferentie bestudeer ik de toespraken op www.conference.lds.org en kies ik citaten uit die leiding en troost bieden. Ik verzamel voldoende citaten voor elke dag in de komende zes maanden. (In april kies ik dus een citaat per dag uit voor de periode van 1 mei tot en met 31-oktober.) Vervolgens stuur ik al onze kinderen die citaten toe.

Als aanvulling op hun eigen studie van de conferentie bieden deze dagelijkse citaten vaak gespreksstof voor de gezinsleden. Het is heerlijk om in de maanden na de algemene conferentie bij de raad van de profeten stil te staan, ook al wonen we kilometers bij elkaar vandaan.

Christine Tippetts (Utah, VS)

DE KERK IN DE MARSHALLEILANDEN

Ledental	4486
Zendingsgebieden	1
Ringen	1
Districten	1
Wijken/gemeenten	11

J. Reuben Clark jr.: een man met uitzonderlijke talenten

Joshua Reuben Clark jr. werd op 1 september 1871 in Grantsville (Utah) geboren. Hoewel hij maar weinig onderwijs had genoten en niet naar de middelbare school kon gaan, heeft zijn moeder hem als leergierige jongen veel bijgebracht. Hij studeerde als beste van zijn jaargroep met een bachelorgraad aan de University of Utah af, en ging vervolgens rechten studeren aan de Columbia University in New York City.

Broeder Clark trouwde in 1898 met Lucine Annetta Savage in de Salt Lake-tempel. Ze kregen vier kinderen.

Gewapend met zijn rechtenbul en een

briljante geest maakte J. Reuben Clark jr. een glansrijke carrière door als jurist en bij de overheid, wat in 1930 uitmondde in zijn benoeming tot ambassadeur van de Verenigde Staten in Mexico. Aan die carrière kwam echter een eind toen broeder Clark op 6 april 1933 tweede raadgever van president Heber J. Grant in het Eerste Presidium werd. Hij was toen wel hogepriester, maar geen algemeen autoriteit. Hij werd tot apostel geordend toen hij in oktober 1934 als eerste raadgever van president Grant werd geroepen. President

President Clark (links) met Lamont Toronto, zendingspresident.

Het Eerste Presidium in 1945 (van links naar rechts): J. Reuben Clark jr., Heber J. Grant en David O. McKay.

Clark is later ook raadgever van de presidenten George Albert Smith en David O. McKay geweest.

Hij heeft veel aan de opbouw van de kerk bijgedragen. Zo was hij een klassiek voorbeeld van nederigheid toen David O. McKay president van de kerk werd en president Clark als zijn tweede raadgever riep. Aangezien president Clark daarvoor in diverse Eerste Presidiums als eerste raadgever had gefungeerd, dachten sommigen kennelijk dat hij zich tekort gedaan voelde, maar hij zei: 'In dienst van de Heer maakt het niet uit waar je dient, maar hoe je dient. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt ieder de plek in waartoe hij wordt geroepen, een plek die hij ambieert noch afwijst.'¹

President Clark is op 6 oktober 1961 overleden.

NOOT

1. J. Reuben Clark jr., Conference Report, april 1951, p. 154.

LOOPBAANCOACHING VAN DE KERK

Een workshop voor mensen die werk zoeken, een opleiding willen volgen of een eigen bedrijf willen starten, maakt deel uit van de loopbaancoaching van de kerk. Tijdens

de workshop leren de deelnemers hun loopbaandoelen omschrijven en zelfvertrouwen ontwikkelen. De workshop is instructief, interactief, motiverend en onderhoudend. Deelnemers die toepassen wat ze in de workshop leren, vinden vaak sneller een baan dan anders het geval zou zijn.

In de workshop komen onder meer

de volgende onderwerpen aan bod: loopbaandoelen vaststellen, hulpbronnen zoeken om uw doelen te bereiken, een cv opstellen en slagen in een nieuwe baan.

Meer informatie over de locatie van workshops is verkrijgbaar via uw bischop of gemeentepresident of op www.ldsjobs.org (klik op 'Find a Center').

'GEDENK DAN UW SCHEPPER IN UW JONGELINGSJAREN' (PREDIKER 12:1)

In de Schriften staat de bediening van de profeten en apostelen opgetekend. Veel van deze leiders hebben God al in hun jeugd leren kennen. Hier zijn vijf schriftuurlijke verslagen met de ervaringen van enkele van deze toekomstige leiders.

- Johannes de Doper, die was geroepen om de mensen op 'de komst van de Heer' voor te bereiden, werd 'door de engel Gods op het tijdstip dat hij acht dagen oud was tot die macht geordend' (LV 84:27–28).

- Koning Josia werd op achtjarige leeftijd gekroond en hielp de Joden zich tijdens zijn 31 jaar als koning tot het evangelie te bekeren (zie 2 Koningen 22).

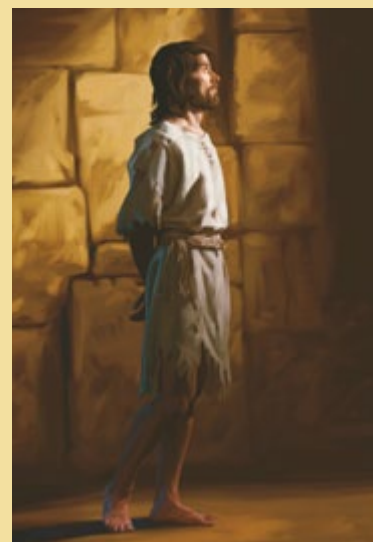
- Mormon was ongeveer tien jaar oud toen Ammaron hem uitkoos als de volgende persoon om de verslagen (de platen van Nephi) bij te houden. Op ongeveer zestienjarige leeftijd voerde Mormon de Nephische legers aan. (Zie Mormon 1:2–4; 2:1–2.)

- David was nog maar een 'jongeman' toen hij Goliath versloeg, mogelijk van dezelfde leeftijd als de jonge soldaten in het leger van Hela-man (zie 1 Samuël 17:48–56; Alma 53:22).

- Jozef was zeventien toen hij naar Egypte werd verkocht, waar 'de Here (...) met Jozef' was (zie Genesis 37:2, 27–28; 39:2).

'Ik word er zelf door gezegend'

Michael R. Morris

Kerkelijke tijdschriften

Iedere zaterdag is Elvira Guagliarello druk bezig in de keuken van haar woning in Puerto Madryn, aan de kust van Nuevo Gulf in de zuidelijke provincie Chubut in Argentinië.

Ze meet de benodigde hoeveelheid meel en water af en pakt dan de andere ingrediënten die ze nodig heeft. Ze praat niet veel terwijl ze bezig is, maar haar daden spreken luiders dan woorden. Ze is immers bezig in dienst van de Heer.

'Ik voel me goed omdat ik weet dat ik iets goeds doe', zegt zuster Guagliarello terwijl ze de ingrediënten bij elkaar voegt. Ze denkt bij haar werk aan de Heiland, en is blij dat haar inspanningen ertoe bijdragen dat andere leden van de kerk Hem indachtig zijn.

Zuster Guagliarello is 82 en geniet ervan om op huisbezoek te gaan, te dirigeren in de wijk en brood te bakken voor de verordening van het avondmaal — een roeping die ze al bijna tien jaar grootmaakt. Eerder

in de week bakt ze altijd brood voor zichzelf, maar op zaterdag bakt ze er steevast een 'speciaal voor de kerk', zegt ze. 'Ik zeg tegen mezelf: "Ik moet brood bakken en ik moet naar de kerk." Ze rekenen op me.'

Als haar gezondheid dat toelaat, gaat ze ook naar de tempel — elk jaar twintig uur met de bus noordwaarts, naar de Buenos Airestempel (Argentinië).

'Zuster Guagliarello wil altijd graag haar steentje bijdragen', zegt haar bisschop, Jesús Santos Gumiel. 'De leden van de wijk weten dat ze op haar kunnen rekenen. Ondanks haar leeftijd bakt ze iedere zaterdag brood en komt ze trouw elke zondag naar de kerk. Ze is een goed voorbeeld.'

Zuster Guagliarello kwam in 1962 in Mar del Plata, ten zuiden van Buenos Aires, met de voltijdzendingen in contact toen ze in een pension werkte waar de zendingen woonden. Toen ze vijftien jaar later

Elvira Guagliarello

zendelingen in Puerto Madryn langs de deuren zag gaan, waar ze naartoe was verhuisd, volgde ze de zendingenlessen, liet ze zich dopen en begon ze aan een leven van dienstbetoon in de kerk.

Tegenwoordig woont ze alleen, maar ze voelt zich niet eenzaam. Ze heeft haar Schriften en haar wijkfamilie, en ze praat geregeld met haar hemelse Vader in gebed. Bovendien ervaart ze het gezelschap van de Heilige Geest, dat de Heer heeft beloofd aan wie Hem dienen door anderen te dienen.¹

'Ik word er zelf door gezegend', zegt zuster Guagliarello met een glimlach. 'De kerk zet ons aan het werk, en dat maakt me gelukkig. Ik ben altijd blij om onze hemelse Vader te dienen.' ■

NOOT

1. Zie Henry B. Eyring, 'In de kracht des Heren', *Liahona*, mei 2004, p. 19; zie ook Johannes 14:16–18; Leer en Verbonden 88:3.

UW OUDE DAG ZINVOL BESTEDEN

U kunt zich nuttig maken en eenzaamheid van u afschudden door anderen te

helpen. President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft voorgesteld dat de oudere leden van de kerk zich al volgt kunnen inzetten:

1. In de tempel werken en er vaak naartoe gaan.
2. Familiegesciedenissen verzamelen en schrijven.
3. Bij het zendingswerk betrokken zijn.
4. Een sterke familieband smeden.
5. Een roeping in de kerk aanvaarden en vervullen.
6. Christelijk dienstbetoon verrichten.
7. Lichamelijk gezond en actief blijven.

Ezra Taft Benson, 'To the Elderly in the Church', *Ensign*, november 1989, pp. 4–6.

JEZUS CHRISTUS

HEEFT VERZOENING GEBRACHT VOOR ONZE ZONDEN

Ons leven op aarde is onder andere bedoeld om de geboden van God te leren gehoorzamen. Jezus Christus uitgezonderd, die een volmaakt leven heeft geleid, heeft iedereen gezondigd (zie Romeinen 3:23; 1 Johannes 1:8). Zonde is opzettelijk Gods geboden overtreden, en aan alle zonden is een straf verbonden. Wanneer we zondigen, eist de gerechtigheid dat we de straf ondergaan (zie Alma 42:16–22).

Het uiteindelijke gevolg van iedere zonde is verwijdering van God (zie 1 Nephi 10:21). Deze verwijdering is zo ingrijpend dat we die zelf niet ongedaan kunnen maken.

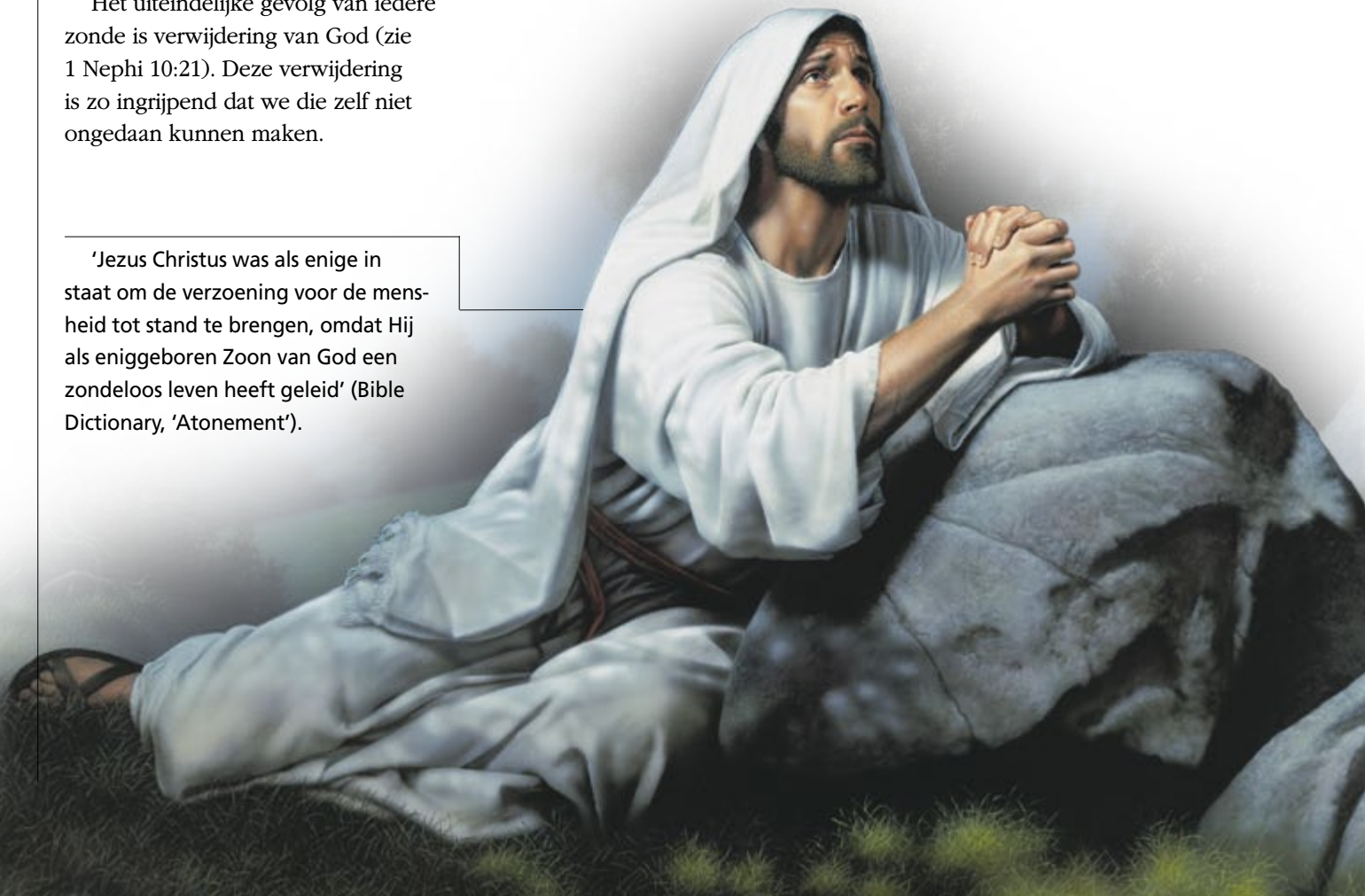
Deze verwijdering kan ongedaan worden gemaakt omdat onze hemelse Vader zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, toestond om de last van onze zonden op Zich te nemen, zodat wij geestelijk rein en met Hem verenigd kunnen worden. Dat is het plan van barmhartigheid.

De Heiland heeft gezegd: 'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor

allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren; maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik' (LV 19:16–17).

Als onderdeel van zijn verzoening heeft Jezus in de hof van Getsemane en aan het kruis van Golgota voor onze zonden geleden. Door ons van onze zonden te bekeren, maken wij de kracht van zijn verzoening op ons van toepassing.

'Jezus Christus was als enige in staat om de verzoening voor de mensheid tot stand te brengen, omdat Hij als eniggeboren Zoon van God een zondeloos leven heeft geleid' (Bible Dictionary, 'Atonement').

Daarnaast brengt de verzoening de volgende zegeningen voort:

1. De opstanding voor iedereen die op aarde heeft geleefd (zie Alma 11:42–45).

Jezus Christus, die bereidwillig onze zonden op Zich heeft genomen, heeft gezegd:

‘Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

‘neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

‘want mijn juk is zacht en mijn last is licht’ (Matteüs 11:28–30). ■

Voor meer informatie zie *Evangeliebeginselen* (2009), pp. 63–70; en *Trouw aan het geloof* (2004), pp. 178–185.

3. De mogelijkheid om in moeilijke tijden gemoedsrust te vinden omdat Jezus onze pijnen en ziekten op Zich heeft genomen (zie Johannes 14:27; Alma 7:11–12).

‘Zie, Ik ben tot de wereld gekomen om de wereld verlossing te brengen, om de wereld van de zonde te redden.

‘Daarom, wie zich bekeert en als een klein kind tot Mij komt, die zal Ik aannemen, want uit zodanigen bestaat het koninkrijk Gods. Zie, voor zodanigen heb Ik mijn leven afgelegd, en het wederom opgenomen; daarom, bekeert u, en komt tot Mij, gij eindigen der aarde, en laat u redden’ (3 Nephi 9:21–22).

2. Eeuwig leven in de tegenwoordigheid van God voor alle kinderen die sterven voordat ze de jaren van verantwoordelijkheid, ofwel de leeftijd van acht jaar, hebben bereikt (zie Mosiah 3:16; 15:24–25; Moroni 8:8–12).

4. Wat oneerlijk is in dit leven voor de rechtschapenen rechtzetten (zie *Predik mijn evangelie* [2004], p. 52).

Bekeert u, wendt u tot de Heer en wordt genezen

‘Zie, wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan’ (LV 58:42).

David L. Frischknecht

Afdeling leerplannen

DE ZEGENINGEN VAN BEKERING

‘Een zonde is de moedwillige overtreding van een goddelijke wet. De verzoening van Jezus Christus is de gave van God aan zijn kinderen om de gevolgen van zonde recht te zetten en te overwinnen. (...)’

‘De gave van de verzoening van Jezus Christus verleent ons altijd en overal de zegeningen van bekering en vergiffenis.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Het punt van veilige terugkeer’, Liahona, mei 2007, pp. 99, 101.

Onlangs liep een goede en getrouwe vrouw die ik ken bij een auto-ongeluk ernstig letsel op. Ze had onder andere enkele ribben en wervels gebroken. Als onderdeel van de revalidatie moest ze een korset dragen om beweging van haar rug en nek te voorkomen. Het korset zag er nogal onplezierig uit. Maar het was nodig. Zo kregen haar rug en nek de kans om te genezen.

Bekering lijkt op dat korset. Wanneer we zondigen, loopt onze ziel letsel op en is een goddelijke behandeling nodig om ons te helen. Bekering zorgt ervoor dat de Heiland ons, door de kracht van de verzoening, kan *genezen* (zie 3 Nephi 9:13). Ook al is bekering in sommige opzichten niet plezierig — zoals een korset voor een gebroken rug — moeten we ons toch bekeren.

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: ‘Door ware bekering keren we terug op de goede weg. Als we ons oprecht bekeren, moeten we onze zonden erkennen, berouw en droefheid

naar Gods wil hebben en onze zonden aan God belijden. Als onze zonden ernstig zijn, moeten we ze ook aan onze bevoegde priesterschapsleider belijden. We moeten God om vergeving vragen en ons uiterste best doen om goed te maken wat we door ons gedrag hebben veroorzaakt. Bekering betekent een verandering van verstand en hart — we doen geen verkeerde dingen meer en we gaan het goede doen. Dan krijgen we een nieuwe houding ten opzichte van God, onszelf en het leven in het algemeen.’¹

Als we het bekeringsproces goed afronden, vinden we genezing, troost en geluk. Dorothy J. R. White heeft geschreven:

*Denk eens aan de tranen die aan de buitenkant vloeien, maar die ons van binnen reinigen.*²

De Heer dringt er liefdevol op aan dat we ons bekeren, omdat Hij ons wil genezen. Hij heeft lichamelijk en geestelijk geleden om voor onze zonden te boeten als wij ons bekeren. Hij heeft gezegd:

De verloren zoon keerde nederig tot zijn vader terug en zei: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten' (Lucas 15:21). Zijn vader verwelkomde hem thuis. Zo verwelkomt onze hemelse Vader ons ook als wij ons bekeren.

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

'maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

'niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk en volbracht mijn voorbereidingen voor de mensenkinderen.

'Welnu, Ik gebied u wederom zich te bekeren' (LV 19:16–20).

Mogen wij ons nu bekeren, ons tot de Heer wenden en genezen worden. ■

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf, 'Het punt van veilige terugkeer', *Liahona*, mei 2007, p. 100.
2. Dorothy J. R. White, 'Repentance', *Ensign*, juli 1996, p. 27.

Wat zijn de zegeningen van bekering en vergeving?

- De Heilige Geest laat ons weten dat we vergeving hebben ontvangen.
- God neemt de schuldenlast van onze zonden weg.
- We ervaren de invloed van de Heilige Geest sterker.

Zie voor meer informatie over dit onderwerp: Ezechiël 33:15–16; Alma 12:33–34; 36:13, 17–20; en Boyd K. Packer, 'De stralende morgen van vergiffenis', *De Ster*, januari 1996, pp. 17–19.

WAAROM WORDEN WE DOOR BEKERING GENEZEN?

Ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft die vraag beantwoord in een toespraak op de algemene conferentie met de titel 'Bekeer u opdat Ik u moge genezen' (*Liahona*, november 2009, pp. 40–43). De profeet Alma geeft ons ook meer inzicht in bekering en de verzoening (zie Alma 42).

1. Door onze bekering hebben wij toegang tot de verzoening van Christus en zijn genezing. Door het lijden van Christus in Getsemane en op Golgota heeft Hij voor de zonden van ons allemaal verzoening gebracht. Hij kan en wil onze zonden graag vergeven.
2. Als we zondigen, keren we ons van God af. Daarmee loopt onze geest letsel op.
3. Als we ons bekeren, wenden we ons weer tot God. Onze wroeging neemt daardoor af. Vergeving neemt tevens 'de schuld uit ons hart' weg (Alma 24:10) en zorgt voor 'gemoedsrust' (Mosiah 4:3), wat een genezende uitwerking op ons heeft.

Overweeg om tot iemand te getuigen van de zegeningen die u door bekering hebt ontvangen.

DE louterende kracht VAN GETSEMANE

**Ouderling
Bruce R. McConkie
(1915–1985)**

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Bruce R. McConkie werd op 29 juli 1915 in Michigan (VS) geboren. Op 6 oktober 1946 werd hij lid van de Eerste Raad der Zeventig en op 12 oktober 1972 werd hij tot apostel geordend. Hij is op 19 april 1985 in Salt Lake City (Utah) overleden. Deze toespraak is op 6 april 1985 tijdens de algemene conferentie uitgesproken.

Ik geloof, en de Geest schijnt mij hierin te staven, dat de belangrijkste leerstelling die ik kan verkondigen, en het krachtigste getuigenis dat ik kan geven, dat van het zoenoffer van de Heer Jezus Christus is.

Zijn verzoening is de meest weergaloze gebeurtenis die ooit heeft plaatsgevonden of zal plaatsvinden vanaf de dageraad der schepping door alle eeuwen van een nimmer eindigende eeuwigheid heen.

Het is de opperste daad van goedheid en genade, die slechts door een God kon worden verricht. Door die daad zijn alle voorwaarden van het eeuwige verlossingsplan van de Vader in werking gesteld.

Door die daad is de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand gebracht en zijn allen gered van de dood, hel en oneindige foltering.

En door die daad zullen allen die in het heerlijke evangelie van God geloven en er gehoorzaam aan zijn, allen die getrouw zijn en het wereldse overwinnen, allen die lijden voor Christus en voor zijn woord, allen die getuchtigd en geteisterd worden voor de zaak van Hem wiens volgelingen wij zijn — ja, allen zullen als hun Schepper worden en bij Hem zitten op zijn troon, en voor altijd met Hem regeren in eeuwigdurende heerlijkheid.

Al sprekende over deze wonderbaarlijke zaken, zal ik mijn eigen woorden gebruiken, hoewel u misschien zult menen dat het woorden uit de Schriften zijn, woorden die door andere apostelen en profeten zijn geuit.

Weliswaar zijn ze in eerste instantie door anderen verkondigd, maar nu zijn ze mijn woorden, want de Heilige Geest heeft tot mij getuigd dat ze waar zijn, en het is alsof de Heer ze in de eerste plaats aan mij had geopenbaard. Zo heb ik dus zijn stem gehoord en ken ik zijn woord.

In de hof van Getsemane

Tweeduizend jaar geleden was er buiten de stadsmuren van Jeruzalem een aangename plek, een tuin, Getsemane geheten, waar Jezus en zijn naaste vrienden zich vaak terugtrokken om te mediteren en te bidden.

Daar onderwees Jezus zijn discipelen in de leerstellingen van het koninkrijk en daar voelden zij zich één met Hem, die ons aller Vader is, in wiens dienst zij stonden en wiens werk zij deden.

Deze heilige plek, heilig zoals Eden waar Adam woonde, zoals Sinaï waar Jehova zijn wetten uitvaardigde, zoals Golgota waar de Zoon van God zijn leven gaf als losprijs voor velen, deze heilige grond is waar de zondeloze Zoon van de Eeuwige Vader de overtredingen van alle mensen op Zich heeft

genomen op voorwaarde van hun bekering.

Wij weten niet, beseffen niet, nee, geen menselijk verstand kan zich de volledige betekenis voorstellen van hetgeen Christus in de hof van Getsemane heeft gedaan.

Wij weten wel dat Hij uit iedere porie grote bloeddrukpels zweette onder het ledigen van de droesem van de bittere beker die zijn Vader Hem voorgehouden had.

Wij weten dat Hij naar lichaam en geest méér heeft geleden dan enig mens kan verdragen, zonder te sterven.

Wij weten dat zijn lijden, op de een of andere onbegrijpelijke

manier, heeft voldaan aan de eisen der gerechtigheid, boetvaardige zielen heeft verlost van de straf en boete voor zonden, en barmhartigheid binnen het bereik heeft gebracht van hen die in zijn heilige naam geloven.

Wij weten dat Hij machteloos op de grond lag terwijl de foltering van een oneindige last Hem deed sidderen en de wens deed uiten dat die bittere beker aan Hem voorbij mocht gaan.

Wij weten dat er een engel uit de hemel kwam om Hem bij te staan in zijn bezoeking, en wij veronderstellen dat dit de machtige Michaël was, die als eerste viel, opdat de sterfelijke mens zou zijn.

Geen menselijk verstand kan zich de volledige betekenis voorstellen van hetgeen Christus in de hof van Getsemane heeft gedaan.

Voor zover wij kunnen nagaan, zetten deze buitensporige folteringen — dit weergaloze lijden — zich zo'n drie à vier uur lang voort.

Zijn gevangenneming, berechting en geseling

Daarna — terwijl zijn lichaam gebroken en van alle kracht ontdaan was — kwam Hij tegenover Judas en de andere vleesgeworden duivels te staan, waarvan sommigen zelfs lid van het Sanhedrin waren; en Hij werd als een ordinaire misdadiger met een touw om zijn hals weggevoerd, om geoordeeld te worden door aartsmisdadigers, die als joden op de zetel van Aäron gezeten waren en als Romeinen de macht van Caesar uitoefenden.

Zij brachten Hem voor Annas, voor Kajafas, voor Pilatus, voor Herodes en opnieuw voor Pilatus. Hij werd beschuldigd, vervloekt en geslagen. Hun smerige speeksel droop langs zijn gezicht, terwijl venijnige klappen zijn door pijn overspoelde lichaam nog meer verzwakten.

Met stokken koelden zij hun woede op zijn rug. Het bloed sijpelde langs zijn gezicht toen de prikkels van een doornenkroon zijn bevende voorhoofd doorboorden.

Maar daarenboven werd Hij gegeseld, gegeseld met veertig slagen min één, gegeseld met een zweep bestaande uit vele strengen van leer waar scherpe stukjes bot en metaal in verweven waren.

Velen bezweken aan een dergelijke geseling, maar Hij

overleefde de verschrikkingen ervan teneinde een smadelijke dood aan het wrede kruis van Golgota te sterven.

Vervolgens droeg Hij zijn eigen kruis, totdat Hij bezweek onder het gewicht, de pijn en het toenemende leed van dit hele gebeuren.

Aan het kruis

Uiteindelijk, op een heuvel die Golgota heette — wederom buiten de stadsmuren van Jeruzalem — legden de Romeinse soldaten Hem op het kruis, terwijl machteloze discipelen toekeken en de folteringingen van het ophanden zijnde sterven in hun eigen lichaam voelden.

Met grote houten hamers joegen zij de ijzeren spijkers door zijn voeten, zijn handen en zijn polsen heen. Ja, Hij is waarlijk om onze overtredingen doorboord en om onze ongerechtigheden verbrijzeld.

Vervolgens werd het kruis opgericht, opdat allen konden zien en zich vergapen, vervloeken en bespotten. En dat deden zij drie uur lang, met boosaardig venijn, van negen uur in de ochtend tot het middaguur.

Toen werd de hemel zwart en werd het land drie uur lang met duisternis bedekt, net als bij de Nephieten. Er woedde een verschrikkelijke storm, alsof de God van de natuur zelf in doodsstrijd was.

En dat was Hij ook, want daar aan het kruis, nog eens drie uur lang, vanaf het middaguur tot drie uur in de middag, werd Hij opnieuw door de mateloze folteringingen en genadeloze pijn van Getsemane gekweld.

En toen de martelingen der verzoening uiteindelijk hun tol hadden geëist, toen de overwinning was behaald, toen de Zoon van God de wil zijns Vaders in alle dingen had gedaan, toen zei Hij: 'Het is volbracht' (Johannes 19:30), en gaf Hij uit vrije wil de geest.

In de geestenwereld

Terwijl de rust en troost van een barmhartige dood Hem van de aardse pijnen en smarten bevrijdden, ging Hij Gods paradijs binnen.

Toen Hij zijn ziel voor de zonde ten offer had gebracht, was het moment aangebroken om, volgens het Messiaanse woord, zijn nageslacht te zien.

Dezen, bestaande uit alle heilige profeten en getrouwe heiligen uit vroegere tijden; dezen, die zijn naam op zich hadden genomen en die, net als wij, zijn zonen en dochters waren geworden omdat zij geestelijk uit Hem geboren waren; al dezen waren in de geestenwereld bij elkaar om daar zijn gezicht te aanschouwen en zijn stem te horen.

Na zo'n 38 à 40 uur — drie dagen volgens de Joodse tijdrekening — kwam onze gezegende Heer naar het graf van de Arimateër, waar zijn gedeeltelijk gebalsemd lichaam door Nikodemus en Jozef van Arimathea was neergelegd.

Zijn opstanding

Op een voor ons onbegrijpelijke manier nam Hij vervolgens zijn lichaam, dat nog geen verderf had ondergaan, weer op en stond Hij op in die heerlijke onsterfelijkheid die Hem gelijk maakte aan zijn herrezen Vader.

Daarna ontving Hij alle macht in de hemel en op aarde, verkreeg Hij eeuwige verhoging, verscheen Hij aan Maria van Magdala en aan vele anderen, en voer Hij op ten hemel om aan de rechterhand van God, de Almachtige Vader, plaats te nemen en voor altijd in eeuwigdurende heerlijkheid te regeren.

Zijn opstanding uit de dood op de derde dag was de kroon op de verzoening. En wederom, op een voor ons niet te bevatten manier, komen de gevolgen van zijn opstanding ten goede aan alle mensen, waardoor allen zullen opstaan uit het graf.

Zoals Adam ons de dood heeft gebracht, zo heeft Christus ons het leven gebracht; zoals Adam de vader van de sterfelijkheid is, zo is Christus de Vader van de onsterfelijkheid.

En zonder die beide, sterfelijkheid en onsterfelijkheid, is de mens niet in staat zijn behoudenis te bewerken en op te stijgen tot die hoogten waar Goden en engelen voor immer in eeuwige heerlijkheid wonen.

Kennis van de verzoening

Welnu, de verzoening van Christus is de meest fundamentele leerstelling van het evangelie, maar tevens de minst begrepen van al onze geopenbaarde waarheden.

Velen van ons beschikken over een oppervlakkige kennis, en vertrouwen op de Heer en zijn goedheid om ons door de moeilijkheden en gevaren van het leven heen te helpen.

Willen wij echter het geloof hebben dat Henoch en Elia hadden, dan moeten wij geloven wat zij geloofden, weten wat zij wisten, en leven zoals zij leefden.

Mag ik u uitnodigen om samen met mij een juiste en zekere kennis van de verzoening te verwerven?

Wij moeten de opvattingen van mensen en de wijsheid der wijzen naast ons neerleggen en luisteren naar de Geest die ons gegeven is om ons tot alle waarheid te voeren.

Wij moeten de Schriften onderzoeken, ze aanvaarden als de zin, de wil en de stem des Heren en de macht Gods tot onze behoudenis.

Als wij lezen, overdenken en bidden, zullen wij de drie hoven van God voor ons geestesoog zien verschijnen: de hof van Eden, de hof van Getsemane en de hof van het lege graf, waar Jezus aan Maria van Magdala is verschenen.

De schepping, de val en de verzoening

In de hof van Eden zien wij dat alle dingen in een paradijselijke staat geschapen waren — zonder dood, zonder voortplanting, zonder de ervaringen van een proeftijd.

Wij komen er achter dat een dergelijke schepping waar de hedendaagse mens niet mee bekend is, de enige manier was

om de val mogelijk te maken.

Wij zien dat Adam en Eva, de eerste man en de eerste vrouw, hun staat van onsterfelijke en paradijselijke heerlijkheid opgeven om het eerste sterfelijke vlees op aarde te worden.

Zo doet de sterfelijkheid, met inbegrip van het voortplantingsvermogen en de dood, haar intrede in de wereld. En wegens overtreding begint er een periode waarin de mens wordt beproefd.

Vervolgens zien wij in Getsemane dat de Zoon van God de mensheid van de lichamelijke en de geestelijke dood verlost, die ons ten gevolge van de val ten deel zijn gevallen.

En ten slotte komen wij, staande voor een leeg graf, te weten dat Christus, onze Heer, de banden des doods heeft verbroken en voor eeuwig over het graf zegeviert.

De gevolgen van zijn opstanding komen ten goede aan alle mensen, waardoor allen zullen opstaan uit het graf.

Aldus heeft de schepping de val voortgebracht, zijn door de val de sterfelijkheid en de dood gekomen, en zijn door Christus de onsterfelijkheid en het eeuwige leven tot stand gebracht.

Als er geen val van Adam was geweest, met de dood als gevolg, zou er geen verzoening van Christus zijn geweest, met het leven tot gevolg.

Zijn zoenbloed

En nu getuig ik aangaande die volmaakte verzoening, teweeggebracht door het vergieten van Gods bloed, dat die plaatsvond in Getsemane en op Golgota. En aangaande Jezus Christus getuig ik dat Hij de Zoon van de levende God is en dat Hij gekruisigd is voor de zonden van de wereld. Hij is onze Heer, onze God en onze Koning. Dit weet ik zelf, onafhankelijk van wie dan ook.

Ik ben een van zijn getuigen, en eens zal ik de tekens van de nagels in zijn handen en zijn voeten voelen en zal ik mijn tranen over zijn voeten uitgieten.

Maar ik zal dan niet zekerder weten dan nu dat Hij Gods almachtige Zoon is, dat Hij onze Heiland en Verlosser is, en dat het heil alleen door zijn zoenbloed komt en op geen enkele andere wijze.

God geve dat wij allen in het licht mogen wandelen, zoals God, onze Vader, Zich in het licht bevindt, opdat, overeenkomstig de beloften, het bloed van zijn Zoon, Jezus Christus, ons van alle zonde zal reinigen. ■

Tussenkopjes toegevoegd.

Ouderling D. Todd
Christofferson
van het Quorum
der Twaalf Apostelen

HEM ALTIJD INDACHTIG ZIJN

Wanneer we de Heiland altijd indachtig zijn, kunnen wij 'blijmoedig alle dingen doen die binnen ons vermogen liggen', met het volste vertrouwen dat zijn macht en liefde ons door alles heen helpen.

Uit de avondmaalsgebeden blijkt dat het avondmaal onder andere door de Heer Jezus Christus is ingesteld om 'Hem altijd indachtig te zijn' (LV 20:77, 79). Als we de Heiland indachtig

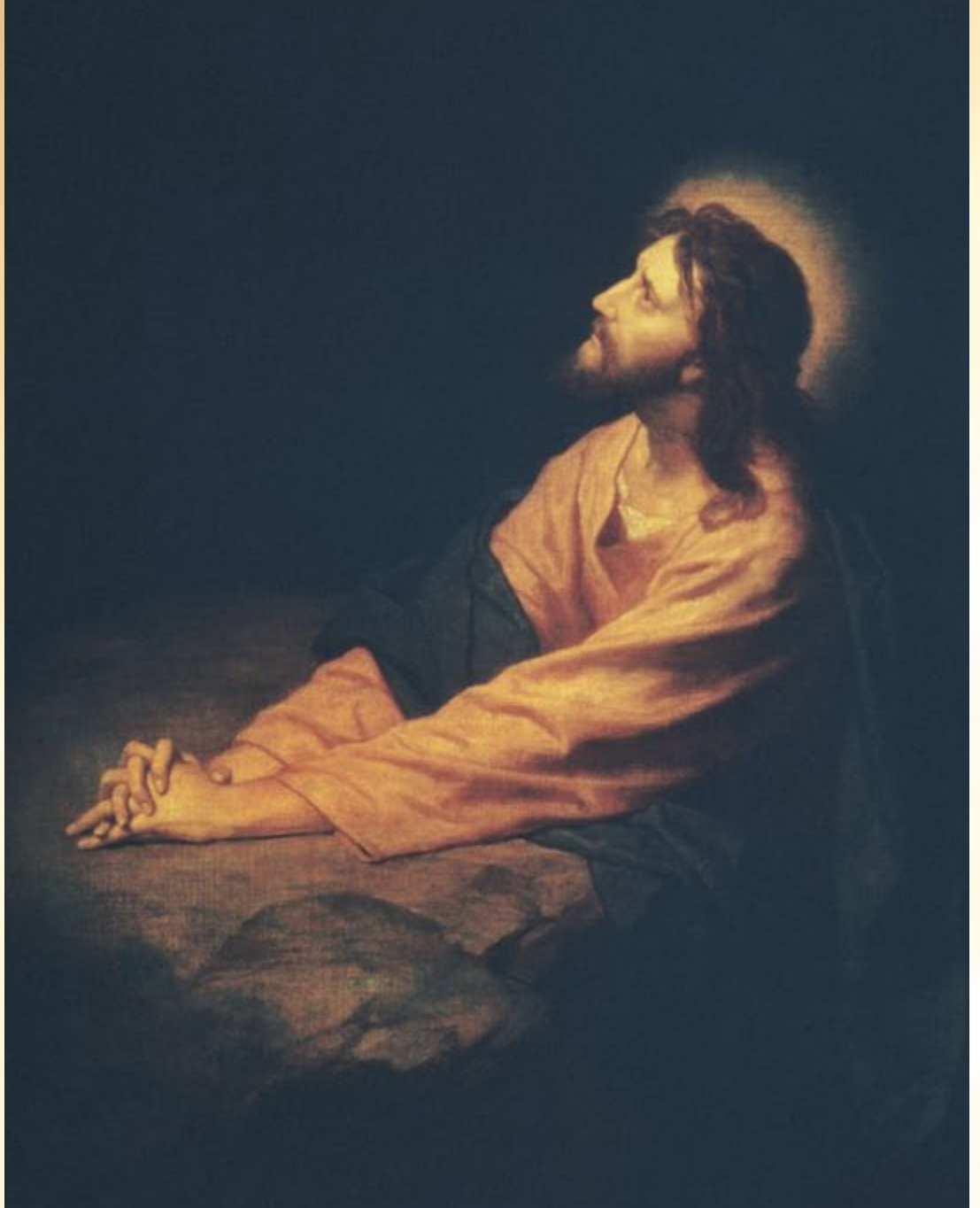
zijn, denken we uiteraard ook aan zijn verzoening, waarbij het brood en het water symbolen zijn van zijn lijden en dood. Wij mogen nooit vergeten wat Hij voor ons gedaan heeft, want zonder zijn verzoening en opstanding zou het leven geen zin hebben. Maar juist zijn

verzoening en opstanding bieden ons leven eeuwige, goddelijke mogelijkheden.

Ik wil drie aspecten om 'Hem altijd indachtig zijn' nader belichten: ten eerste, zijn wil leren kennen en volgen; ten tweede, onze plicht erkennen en aan-

vaarden om aan Christus verantwoording af te leggen voor al onze gedachten, woorden en daden; en ten derde, leven met geloof en zonder angst omdat we ons altijd tot de Heiland kunnen wenden voor de hulp die we nodig hebben.

U en ik kunnen Christus het middelpunt van ons leven maken en één met Hem worden, zoals Hij één is met de Vader. We kunnen beginnen door alles uit ons leven weg te doen en alle elementen vervolgens met de Heiland als middelpunt op volgorde van prioriteit terug te plaatsen.

1. Leer de wil van Christus kennen en volgen, net zoals Hij de wil van de Vader nastreefde.

Bij het avondmaalsgebed voor het brood betuigen wij dat wij gewillig zijn de naam van de Zoon op ons te nemen 'en Hem altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden die Hij [ons] heeft gegeven' (LV 20:77). We zouden dit verbond ook kunnen lezen als 'Hem altijd indachtig te zijn *door* zijn geboden te onderhouden'. Zo was Hij altijd de Vader indachtig. Hij heeft gezegd: 'Ik kan van Mijzelf niets doen; gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, want Ik zoek niet

mijn wil, doch de wil van Hem, die Mij gezonden heeft' (Johannes 5:30).

Jezus bereikte een volmaakte eenheid met de Vader door Zich naar het vlees en naar de geest aan de wil van de Vader te onderwerpen. Jezus heeft over zijn Vader gezegd: 'Ik doe altijd wat Hem behaagt' (Johannes 8:29). Omdat het de wil van de Vader was, onderwierp Jezus Zich zelfs aan de dood, waarbij 'de wil des Zoons geheel [opging] in de wil van de Vader' (Mosiah 15:7). Jezus trad in zijn bediening zo duidelijk en krachtig op omdat Hij Zich onder meer voortdurend op de Vader richtte.

Zo kunnen u en ik Christus het middelpunt van ons leven maken en één met Hem worden, zoals Hij één is met de Vader (zie Johannes 17:20–23). We kunnen beginnen door alles uit ons leven weg te doen en alle elementen vervolgens met de Heiland als middelpunt op volgorde van prioriteit terug te plaatsen. We plaatsen dan eerst de dingen terug die ons helpen Hem altijd indachtig te zijn — regelmatig bidden, de Schriften en de leringen van de apostelen zorgvuldig bestuderen, ons wekelijks voorbereiden om waardig aan het avondmaal deel te nemen, zondagse bijeenkomsten bijwonen, en vastleggen en onthouden wat we door de Geest en onze ervaringen over discipelschap leren.

Wellicht krijgt u andere gedachten die op dit punt in uw leven van bijzonder belang zijn. Nadat we voldoende tijd en middelen voor deze zaken met Christus als middelpunt hebben ingeruimd, voegen we daar andere taken en waardevolle zaken aan toe, zoals een opleiding en gezinstaken. Zo sneeuwt het belangrijkste in ons leven niet onder door allerlei andere goede zaken, en krijgen minder waardevolle zaken een lagere prioriteit of verdwijnen ze helemaal uit ons leven.

Ik besef dat het niet makkelijk is om onze wil in die van Jezus Christus op te laten gaan zoals Hij zijn wil aan de Vader onderwierp. President Brigham Young (1801–1877) heeft vol begrip over onze moeilijkheden gesproken:

‘Als alles is gezegd en gedaan, als Hij dit volk zo lang heeft geleid, ziet u dan niet dat er een gebrek aan vertrouwen in onze God is? Ziet u dat in uzelf? U kunt vragen: “[Broeder] Brigham, ziet u dat in uzelf?” Jazeker, ik kan zien dat ik, in zeker opzicht, nog tekortschiet in het vertrouwen in Hem, op Wie ik reken. En waarom dan? Omdat ik niet de macht heb, vanwege datgene wat de val over mij heeft afgeroepen. (...)’

‘(...) Soms welt er iets in mij op dat merkbaar afstand schept tussen mijn belang en het

belang van mijn Vader in de hemel — iets dat ervoor zorgt dat mijn belang en het belang van mijn Vader in de hemel niet meer precies hetzelfde zijn.

‘Ik weet dat wij zoveel mogelijk zouden moeten vinden en begrijpen, voor zover onze gevallen staat dat toelaat, voor zover we het geloof en de kennis kunnen krijgen om onszelf te begrijpen, dat het belang van de God die wij dienen óns belang is, en dat wij geen ander belang hebben, in tijd noch in de eeuwigheid.’¹

Hoewel dat niet altijd makkelijk is, kunnen we voortdurend met geloof in de Heer voorwaarts streven. Ik getuig dat ons verlangen en vermogen om de Heiland altijd indachtig te zijn en te volgen in de loop der tijd zullen toenemen. We behoren daar gestaag aan te werken en altijd te bidden om het onderscheid en de goddelijke hulp die we nodig hebben. Nephi heeft geadviseerd: ‘Maar zie, ik zeg u dat gij altijd moet bidden en niet verslapen; dat gij niets voor de Heer moet doen zonder in de eerste plaats tot de Vader te bidden in de naam van Christus dat Hij uw handeling voor u zal heiligen, opdat uw handeling voor het welzijn van uw ziel zal zijn’ (2 Nephi 32:9).

Ik heb een dergelijk gebed eens meegeemaakt toen ik samen met ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen per videoconferentie een gesprek moest houden met een echtpaar in een ander land. Vlak voordat ik de studio inging, keek ik de informatie over het echtpaar nog eens door en voelde ik me klaar voor het gesprek. Een paar minuten voor de geplande aanvang zag ik ouderling Oaks in zijn eentje met gebogen hoofd zitten. Even later hief hij zijn hoofd op en zei: ‘Ik heb net gebeden om me op dit gesprek voor te bereiden. We hebben de gave van onderscheid nodig.’ Hij had de belangrijkste voorbereiding niet verzaakt — een gebed om ons werk voor ons welzijn en de heerlijkheid van de Heer te heiligen.

Waar we in ons leven ook 'mee weggkomen' of wat we ook weten te verbergen, we komen op een dag onvermijdelijk voor Jezus Christus te staan, de God van zuivere en volmaakte gerechtigheid.

2. Wees voorbereid om aan Christus verantwoording af te leggen voor al uw gedachten, woorden en daden.

In de Schriften staat duidelijk dat er een grote dag des oordeels komt waarop de Heer de wereld zal oordelen (zie 3 Nephi 27:16) en iedere knie zal buigen en iedere tong belijden dat Hij de Christus is (zie Romeinen 14:11; Mosiah 27:31; LV 76:110). Het individuele karakter en de reikwijdte van dat oordeel worden door Alma in het Boek van Mormon beschreven:

‘Want onze woorden zullen ons veroordelen, ja, al onze werken zullen ons veroordelen; wij zullen niet vlekkeloos worden bevonden; en ook onze gedachten zullen ons veroordelen; en in die vreselijke toestand zullen wij niet naar onze God durven opzien; en wij zouden het liefst willen dat wij de rotsen en de bergen konden gebieden op ons te

vallen om ons voor zijn tegenwoordigheid te verbergen.

‘Dat kan echter niet; wij moeten naar voren treden en voor Hem staan in zijn heerlijkheid, en in zijn macht, en in zijn kracht, majesteit en heerschappij, en tot onze eeuwigdurende schande erkennen dat al zijn oordelen rechtvaardig zijn; dat Hij rechtvaardig is in al zijn werken en dat Hij barmhartig is jegens de mensenkinderen en dat Hij alle macht bezit om ieder mens te redden die in zijn naam gelooft en vruchten voortbrengt die aan de bekering beantwoorden’ (Alma 12:14–15).

Dit oordeel stond centraal in wat de Heiland over zijn evangelie heeft gezegd:

‘Zie, Ik heb u mijn evangelie gegeven, en dit is het evangelie dat Ik u heb gegeven: dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil te doen van mijn Vader, want mijn Vader heeft Mij gezonden.

‘En mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verhoogd; en opdat Ik, na aan het kruis te zijn verhoogd, alle mensen tot Mij zou kunnen trekken, zodat evenals Ik door de mensen was verhoogd, ook de mensen zouden worden verhoogd door de Vader, om voor Mij te staan, om naar hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed, hetzij die kwaad zijn —

‘en om die reden ben Ik verhoogd; daarom zal Ik, volgens de macht van de Vader, alle mensen tot Mij trekken, zodat zij naar hun werken kunnen worden geoordeeld’ (3 Nephi 27:13–15).

‘Aan het kruis (...) verhoogd’ verwijst als symbool uiter-aard naar de verzoening van Jezus Christus, waardoor Hij voor een ieder van ons aan de eisen van de gerechtigheid heeft voldaan. Met andere woorden, door het lijden en de dood van Christus in Getsemane en op Golgota heeft Hij aan alle eisen voldaan die de gerechtigheid wegens onze zonden aan ons stelt. Hij neemt dan ook in eigen persoon de plaats van de gerechtigheid in. God is niet alleen liefde, maar ook gerechtigheid. Onze schulden en verplichtingen komen nu Jezus Christus toe. Hij heeft dus het recht om ons te oordelen.

Hij oordeelt ons op grond van onze werken. Het ‘goede nieuws’ van zijn evangelie is dat Hij ons de gave van vergeving schenkt op voorwaarde van onze bekering. Als onze werken dus de werken van bekering inhouden, vergeeft Hij onze zonden en dwalingen. Als we de aangeboden kwijtschelding afwijzen en ons niet bekeren, zijn de straffen der gerechtigheid die Hij nu vertegenwoordigt, van toepassing. Hij heeft gezegd: ‘Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren; maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik’ (LV 19:16–17).

Hem altijd indachtig zijn betekent dus dat we er altijd aan denken dat voor Hem niets verborgen is. Niets in ons leven, geen daad, woord of zelfs gedachte, blijft bij de Vader en de Zoon onopgemerkt. Geen enkele spiekpoging, winkeldiefstal, zinnelijke fantasie of uitspatting en leugen wordt over het hoofd gezien, weggestopt of verge-ten. Waar we in ons leven ook ‘mee weggkomen’ of wat we ook weten te verbergen, we komen op een dag onvermijdelijk voor Jezus Christus te staan, de God van zuivere en volmaakte gerechtigheid.

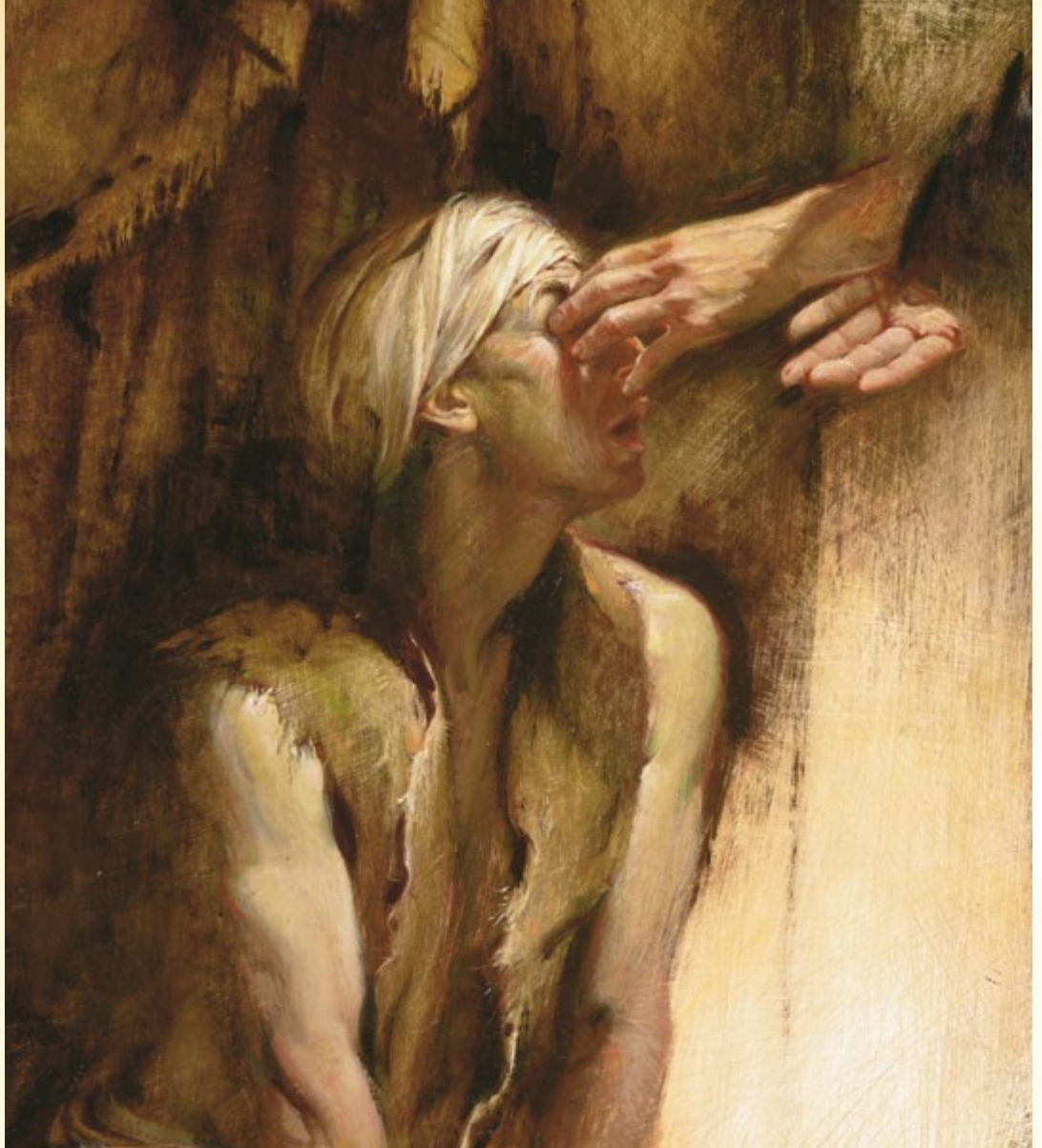
Die werkelijkheid heeft me diverse keren tot beke-ring aangezet of voor zonde behoed. Zo stond er bij de verkoop van ons huis eens een fout in de documenten, waardoor ik juridisch gezien aanspraak kon maken op meer geld van de koper. Mijn makelaar vroeg me of ik het geld wilde houden, omdat ik het recht daartoe had. Ik zag mezelf al voor de Heer, de gerechtigheid in eigen persoon, staan en Hem uitleggen dat ik gerechtigd was om de fout van de koper uit te buiten. Dat zou niet erg overtuigend overkomen, temeer omdat ik waarschijnlijk voor mijzelf om genade zou smeken. Ik zou niet met mezelf kunnen leven als ik me het geld zo zou toe-eigenen. Ik antwoordde de makelaar dat we ons aan de overeenkomst zouden houden zoals die oorspronkelijk was bedoeld. Ik hecht veel meer waarde aan het feit dat ik nergens spijt van hoeft te hebben wat die transactie betreft dan aan welke som geld dan ook.

Toen ik jong was, liep een van mijn broers door mijn nalatigheid eens een lichte verwonding op. Ik hield mijn stommititeit destijds voor me en niemand had ooit enig vermoeden van mijn rol in de kwestie. Jaren later bad ik dat God me zou openbaren welke dingen ik in mijn leven moest rechtzetten om aannemelijker voor Hem te zijn, en dit voorval kwam in me op. Ik had er nooit meer aan gedacht, maar de Geest fluisterde me in dat dit een onopgeloste overtreding was die ik nog moest bekennen. Ik belde mijn broer op, bood mijn verontschuldigen aan en vroeg hem om vergeving, die hij mij meteen en ruimhartig schonk. Ik zou minder schaamte en spijt hebben gevoeld als ik mijn verontschuldigen had aangeboden toen het incident plaatsvond.

Ik vond het interessant en belangrijk dat de Heer die gebeurtenis uit mijn verre verleden niet was vergeten, hoewel ik die wel was vergeten. Zonden lossen zich niet vanzelf op. Zonden veeg je in eeuwig opzicht niet blijvend onder de mat. We moeten ermee afrekenen. Het mooie daarbij is dat de verzoenende barmhartigheid van de Heiland de afrekening veel aangenamer en minder pijnlijk maakt dan wanneer we de volle prijs voor onze ongerechtigheid zelf moeten betalen.

En het mooie is ook dat bij het oordeel geen daad van gehoorzaamheid, vriendelijkheid en goedheid, hoe klein ook, over het hoofd wordt gezien, en dat de Heer die met een zegen belooft.

*We weten dat we
allemaal onze
eigen moeilijkhe-
den, teleurstellin-
gen en verdriet
te verduren
krijgen, maar
we weten ook
dat alle dingen
uiteindelijk, door
onze goddelijke
Voorspraak,
voor ons wel-
zijn kunnen
samenwerken.*

3. Wees niet bang en zoek hulp bij de Heer.

In de begindagen van de herstelling, toen Joseph Smith en Oliver Cowdery met de vertaling van het Boek van Mormon bezig waren en weldra het priesterschap zouden ontvangen, ontvingen zij van Jezus de nodige raad en troost. Joseph was toen 23 jaar oud, en Oliver was 22. Er was vaak, zo niet voortdurend, sprake van vervolging en andere moeilijkheden. In die omstandigheden sprak de Heer in april 1829 tot hen:

‘Vrees (...) niet, kleine kudde; doe het goede; laten aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij zijt gebouwd op mijn rots, vermogen zij niets.

‘Zie, Ik veroordeel u niet; ga heen en zondig niet meer; verricht in alle ernst het werk dat Ik u heb geboden.

‘Vertrouw op Mij bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet.

‘Zie de wonden waar mijn zij werd doorstoken, en ook de tekenen van de nagels in mijn handen en voeten; wees getrouw, onderhoud mijn geboden en gij zult het koninkrijk van de hemel beërven. Amen’ (LV 6:34–37).

Op de Heiland vertrouwen bij iedere gedachte betekent uiteraard ‘Hem altijd indachtig zijn’. Als we dat doen, hoeven we niet te twifelen of te vrezen. De Heiland herinnerde Joseph en Oliver er toen aan, net als ons nu, dat Hij door zijn verzoening alle macht in de hemel en op de aarde heeft ontvangen (zie Matteüs 28:18) en dat Hij ons kan en wil beschermen en helpen. Als we getrouw zijn, kunnen we volledig op Hem vertrouwen.

Vóór die openbaring aan Joseph en Oliver maakte de profeet een intens pijnlijke periode door, waardoor hij op de Heiland leerde te vertrouwen en niet bang te zijn voor de opvattingen, druk en dreigementen van anderen.

In juni 1828 stond Joseph Martin Harris toe de eerste 116 manuscriptpagina's van het Boek van Mormon uit Harmony (Pennsylvania) mee te nemen om die aan enkele familieleden in Palmyra, in de staat New York, te laten zien. Toen Martin niet terugkeerde zoals hij had beloofd, reisde de gespannen Joseph per postkoets naar de woning van zijn ouders in Manchester, in de staat New York. De profeet liet Martin onmiddellijk halen. Toen Martin daar arriveerde, gaf hij toe dat hij het manuscript niet in zijn bezit had, en ook niet wist waar het was.

Joseph riep uit: 'O! Mijn God, mijn God. (...) Alles is verloren, verloren. Wat moet ik doen? Ik heb gezondigd. Ik heb de toorn van God uitgelokt door iets te vragen waar ik het recht niet toe had. (...) Wat voor berisping verdien ik van de engel van de Allerhoogste?'

De volgende dag ging de profeet terug naar Harmony. Toen hij daar was aangekomen, zei hij: 'Ik begon mij in vurig gebed voor de Heer te vernederen (...) opdat ik zo mogelijk genade mocht ontvangen en vergiffenis voor alles wat ik had gedaan dat tegen zijn wil indruiste.'²

Nadat Joseph werd vermaand omdat hij de mens meer had gevreesd dan God, zei de Heer:

'Gij zijt Joseph, en gij werdt gekozen om het werk des Heren te doen, maar wegens overtreding zult gij, indien gij niet waakzaam zijt, vallen.

'Maar bedenk dat God barmhartig is; daarom, bekeer u van hetgeen gij hebt gedaan dat in tegenstrijd is met het gebod dat Ik u heb gegeven, en dan zijt gij nog steeds gekozen, en zijt wederom tot het werk geroepen' (LV 3:9–10).

'De Heer ontnam Joseph een tijdlang de platen en de Urim en Tummim. Maar al gauw kreeg hij ze weer terug. "De engel was verheugd toen hij me de Urim en Tummim teruggaf," vertelde de profeet later, "en hij zei dat God blij was met mijn getrouwheid en nederigheid en mij liefhad om mijn bekeerlijkheid en ijverige bidden, waarmee ik mijn plicht zo goed had gedaan dat ik (...) weer aan het vertaalwerk kon beginnen." Toen Joseph vervolgens verder ging met het grote werk dat hij te doen had, werd hij gesterkt door de fijne gedachte dat hij vergiffenis van de

Heer had ontvangen, en hij was vastbesloten om voortaan zijn wil te doen.'³

De profeet stelde na deze ervaring meer dan ooit zijn vertrouwen in God en vreesde niet meer wat de mens kon doen. Zijn verdere leven was hij een lichtend voorbeeld van wat het betekent om Christus indachtig te zijn door op zijn macht en genade te vertrouwen. Joseph bracht dit besef tijdens zijn moeilijke en benarde gevangenschap in Liberty (Missouri) als volgt onder woorden:

'U weet, broeders, dat een zeer groot schip ten tijde van een storm ten zeerste gebaat is bij een zeer klein roer, waardoor het handelbaar blijft in de wind en de golven.

'Welnu, zeer geliefde broeders, laten wij blijmoedig alle dingen doen die binnen ons vermogen liggen, en mogen wij dan met het volste vertrouwen stilhouden om het heil Gods te zien, en in afwachting van de openbaring van zijn arm' (LV 123:16–17).

Kortom, 'Hem altijd indachtig zijn' betekent dat we niet in angst leven. We weten dat we allemaal onze eigen moeilijkheden, teleurstellingen en verdriet te verduren krijgen, maar we weten ook dat alle dingen uiteindelijk, door onze goddelijke Voorspraak, voor ons welzijn kunnen samenwerken (zie LV 90:24; 98:3). Dit is het geloof dat president Gordon B. Hinckley (1910–2008) zo eenvoudig wist te verwoorden met: 'Alles komt in orde.'⁴ Wanneer we de Heiland altijd indachtig zijn, kunnen wij 'blijmoedig alle dingen doen die binnen ons vermogen liggen', met het volste vertrouwen dat zijn macht en liefde ons door alles heen helpen.

Mogen wij Hem altijd indachtig zijn — 'opdat [wij] zijn Geest altijd bij [ons] mogen hebben' (LV 20:77). Ik getuig van de kracht van de verzoening van Jezus Christus. Ik getuig dat de Heer werkelijk leeft en is herrezen. Ik getuig dat de Vader en de Zoon ons mateloos en persoonlijk liefhebben, en bid dat we die liefde in alle opzichten altijd indachtig zullen zijn. ■

Naar een toespraak op 27 januari 2009 gehouden aan de Brigham Young University-Idaho. De toespraak is in het Engels te beluisteren via web.byui.edu/devotionalsandspeeches/default.aspx.

NOTEN

1. Brigham Young, 'Discourse', *Deseret News*, 10 september 1856, p. 212.
2. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 76.
3. *Leringen: Joseph Smith*, pp. 76–77.
4. Jeffrey R. Holland, 'President Gordon B. Hinckley: moedig en sterk', *Liahona*, bijzondere uitgave juni 1995, p. 6.

Rebecca Swain Williams:

STANDVASTIG EN ONVERANDERLIJK

Deze vroege bekeerlinge is ondanks de vijandigheid van haar familie jegens de kerk, trouw en toegewijd aan het werk gebleven.

Janiece Lyn Johnson

In juni 1834 schreef een jonge moeder die door haar vader met onterving werd bedreigd, een openhartige en ontroerende brief waarin ze haar overtuiging van de herstelling verwoordde. Hoewel ze moest hebben geweten dat hij niet zomaar van gedachten zou veranderen, stond Rebecca Swain Williams ondanks de naderende gevolgen toch pal. Ze schreef haar vader, Isaac, dat het Boek van Mormon en de kerk waar zijn, precies zoals de profeet Joseph Smith had beschreven, en dat ze de drie getuigen had horen 'verklaren in een openbare bijeenkomst dat ze een heilige engel met de platen uit de hemel hadden zien komen, en die voor hun ogen neerlegde'.¹

Rebecca's getuigenis ontroert niet alleen door de kracht die ervan uitgaat, maar ook door haar onwankelbare getuigenis en onverzettelijke wil. Ondanks haar vaders afwijzing en het feit dat haar man, Frederick G. Williams, de kerk een tijd lang de rug toekeerde, is Rebecca's geloof nooit aan het wankelen gebracht. Rebecca

is door haar onvermoeibaarheid en onwrikbaarheid een voorbeeld voor ons. Ze laat zien dat we in de grootste moeilijkheden, zelfs wanneer onze naaste dierbaren ons geloof verwerpen en ons afwijzen, standvastig kunnen blijven.

Bekering tot de kerk

Rebecca Swain werd als jongste van tien kinderen in 1798 in Pennsylvania (VS) geboren.² Toen ze ongeveer negen was, verhuisde het gezin naar Niagara, dicht bij de grens tussen de Verenigde Staten en Canada. Ze woonden zo dicht bij Fort Niagara dat ze het geschutvuur bij de aanval op het fort in de oorlog van 1812 konden horen. Rebecca gaf als meisje al blijk van haar onverschrokkenheid. Ze liep eens alleen in het bos en kwam op het pad oog in oog met een beer te staan. Ze deed de parasol in haar hand een paar keer open en dicht in de snuit van de beer, waarop het dier wegrende.³

Op 17-jarige leeftijd stak Rebecca het Ontariomeer over om haar zus

in Detroit te bezoeken. Op die tocht maakte ze kennis met de lange, donkerogige gezagvoerder van het schip, Frederick Granger Williams. Ze zagen elkaar daarna regelmatig, en hun toenemende liefde mondde eind 1815 uit in een huwelijk. Het gezin Williams verhuisde diverse keren binnen het westelijke gebied van Ohio (VS) voordat het rond 1828 in Kirtland neerstreek. Haar man begon een dokterspraktijk en hij raakte bekend om zijn kundigheid. Rebecca leerde hem bij procedures te assisteren. Ze kregen vier kinderen.

In het najaar van 1830 kwamen de eerste mormoonse zendelingen in Kirtland aan. Rebecca luisterde met belangstelling naar hun boodschap en woonde alle bijeenkomsten van de zendelingen bij. Ze nam zelfs haar kinderen mee. Frederick ging zo vaak als zijn dokterspraktijk dat toeliet. Ze studeerden, discussieerden en leerden samen, maar Frederick was minder zeker dan zij. Rebecca raakte overtuigd van de waarheid van het evangelie.

Een familiebiograaf heeft Rebecca later beschreven als een soort Eva in de hof van Eden: ze was 'de eerste

die de noodzaak zag' om volledig deel te nemen aan het evangelieverbond.⁴ Ze liet zich in oktober 1830 dopen.

Frederick was nog in tweestrijd. Soms wilde hij de kerk met rust laten, maar hij werd toch steeds weer aangetrokken door dat heilige, nieuwe schriftuurlijke boek: het Boek van Mormon. Door de werkingen van de Geest herkende hij uiteindelijk ook de waarheid van het evangelie en volgde hij het voorbeeld van Rebecca door zich te laten dopen.

Toegewijd dienstbetoon

De kerk speelde al snel een belangrijke rol in het leven van Frederick en Rebecca, wat onmiddellijk in het gezin merkbaar was. Frederick werd direct na zijn doop en bevestiging tot ouderling geordend. De dag erna stemde hij enthousiast in met de opdracht om binnen een paar weken met Oliver Cowdery een zending te vervullen. Ze gingen ervan uit dat de zending drie weken zou duren, maar het bleek een tocht van tien maanden naar Missouri te worden. Na deze eerste lange afwezigheid van huis zouden er nog vele volgen waarin Rebecca er alleen voor stond. Frederick was vaak op pad als zending en voor zijn roeping in het Eerste Presidium. Net als vele andere Mormoonse vrouwen in de begintijd van de kerk, zorgde Rebecca vaak maandenlang zonder hulp van haar man voor alles in en rondom hun huis en gezin.

Ondanks al het werk bleef Rebecca getrouw en zette ze zich bereidwillig in. De profeet Joseph Smith en zijn gezin namen een tijdje hun intrek bij

de familie Williams toen ze net naar Kirtland waren verhuisd. Rebecca toonde haar trouw aan de profeet en zijn gezin door in moeilijke tijden voor hen te zorgen. Een bende omsingelde eens het huis op zoek naar Joseph. Rebecca vermomde Joseph met haar hoofddoek en mantel. Joseph wist zo het huis te verlaten en zich door de menigte heen in veiligheid te brengen.

In maart 1832 verschaftte Rebecca de profeet weer onmisbare hulp toen een bende de boerderij van John Johnson in Hiram (Ohio) binnenstormde en Joseph Smith en Sidney Rigdon op brute wijze aanvielen. Nadat de bendeleden Sidney bewusteloos hadden geslagen en bij Joseph gif naar binnen probeerden te gieten, besloten ze de profeet met pek en veren te bedekken. Toen Emma Smith haar man zag, dacht ze dat de pek bloed was en viel ze flauw.⁵ Rebecca en Frederick peuterden die nacht de pek van Josephs bloedende en gewonde lichaam en namen de kinderen van de familie Smith onder hun hoede. Hun hulp bleek doeltreffend, aangezien Joseph de kracht vond om de volgende ochtend te prediken.

Het evangelie met overtuiging uitdragen

Rebecca koesterde de grote hoop dat haar familieleden, en in het bijzonder haar vader, het herstelde evangelie zouden aannemen en de vreugde en zegeningen van het geloof zouden ontvangen. Net als Lehi had ze van de liefde Gods geproefd en wilde ze haar dierbaren daarin laten delen (zie 1 Nephi 8:12). Met dat voor ogen schreef Rebecca haar familie enthousiast over haar

bekering, haar getuigenis en de grote vreugde die ze als lid van de kerk voelde.

Maar Rebecca's vader was woevend over haar bekering. Als reactie eiste hij kortaf dat ze de kerk moest verlaten. Rebecca liet zich echter niet van de wijs brengen. Een familiehistoricus beschrijft dat 'ze de waarheid van de mormoonse leer meer dan ooit was toegedaan' en ze voegde daar haar krachtige getuigenis aan toe.⁶ Tot haar verdriet pakte die brief anders uit dan ze had gehoopt. Haar vader dreigde haar uit de familie te verstoten en zwoer dat hij niets meer met haar te maken wilde hebben als ze niet uit de kerk stapte.

Rebecca gaf nog steeds niet toe en bleef over het evangelie vertellen. In 1834 schreef ze weer een brief aan haar vader — de enige die bewaard is gebleven — waarin ze de diepte van haar geloof en de pijn die ze voelde omdat hij niets van de mormonen wilde weten, uit de doeken deed.

Haar vader had negatieve berichten over de kerk in de krant gelezen, vooral met betrekking tot het Boek van Mormon en het getuigenis van de drie getuigen, en hij probeerde Rebecca op basis daarvan op andere gedachten te brengen.

'Het doet me pijn dat u het Boek van Mormon zo wantrouwt', schreef ze. Rebecca haalde teksten uit het Boek van Mormon en uit nieuwe openbaringen van Joseph Smith aan, en gaf haar getuigenis van het Boek van Mormon. Ook legde ze uit dat het boek een profetie bevat over de drie getuigen ervan. Als bewijs citeerde ze de profeet Ether, die zei dat 'op de verklaring van drie getuigen' de

waarheid van het boek zal 'vaststaan' (Ether 5:4).⁷

Rebecca schreef verder dat ze de drie getuigen — David Whitmer, Martin Harris en Oliver Cowdery — zelf had gezien, en ze had horen getuigen van een engel en de gouden platen. Ze kwam op voor hun getuigenis en karakter en spoorde haar vader aan de kerk nader te onderzoeken. Ze schreef haar vader dat als 'u en moeder de omstandigheden kenden zoals wij die met betrekking tot dit werk kennen, ik ervan overtuigd ben dat u het zult geloven'.⁸

Rebecca haalde Moroni's belofte aan het einde van het Boek van Mormon aan en smeekte haar familieleden om God te vragen '[hun] verstand voor de weg der waarheid te verlichten'. Vervolgens was ze van plan een zending te sturen die 'in het evangelie volgens Jezus kan onderrichten' om ze verder te helpen.⁹ Uiteindelijk wilde haar vader er niets mee van doen hebben.

Zelfs de brieven aan haar broer John — met wie Rebecca een zeer goede band had — kwamen ongeopend retour. Op de achterkant van een van de teruggestuurde brieven had John geschreven: 'Ik mag van vader je brief niet lezen en je ook niet schrijven. Vaarwel en moge God je altijd zegenen. Je broer, John.'¹⁰

Rebecca's zendingsdrang wierp echter wel vruchten af bij haar oudste zus, Sarah Swain Clark. Sarah is in 1832 in Michigan lid van de kerk geworden. Sarah's dochters zijn ook lid van de kerk geworden en hun hele leven getrouw gebleven.

Getrouw tot het einde

Ook al was Rebecca verdrietig vanwege de keuzes van haar vader, ze bleef van hem houden. Ze schreef: 'Mijn hart treurt voor mijn verwanten. (...) Ik bid dat de Heer u in uw laatste dag met zijn Heilige Geest zal troosten en dat ze uw beste dagen mogen zijn. (...) Ik hoop dat u vrede gedachten krijgt over dit werk. Weet dat we volharden in deze zaak en dat de Heer aan het roer staat.'¹¹

Rebecca moest niet alleen opboksen tegen haar vaders ongeloof, maar ook tegen de problemen die haar man met het geloof kreeg. In 1837 en 1838 lag haar man, Frederick, als lid van het Eerste Presidium regelmatig in de clinch met andere kerkleiders. Hij keerde de kerk zelfs een tijdje de rug toe en werd geëxcommuniceerd. Niet lang daarna verootmoedigde Frederick zich echter. Hij werd opnieuw lid van de kerk en is uiteindelijk als getrouw lid gestorven. We beschikken niet over een verslag van Rebecca's gevoelens in die periode, maar ze had geen spijt van haar omgang met de heiligen en bleef toegewijd.

Toen Rebecca's vader in New York van Fredericks afvalligheid hoorde, hoopte Isaac dat Rebecca het geloof eveneens zou afzweren. Rebecca stuurde hem echter een brief waarin ze haar blijvende getrouwheid liet blijken. Na het lezen van haar antwoord schudde Isaac langzaam zijn hoofd en zei: 'Geen woord over bekering.'¹²

Rebecca bleef Joseph Smith en de herstelde kerk trouw verdedigen. En ondanks de offers die ze moest brengen omdat ze de kerk boven haar vader verkoos, bleef Rebecca hem eren. Ze waardeerde wat ze van haar vader had geleerd, en gaf uitdrukking aan haar liefde en dankbaarheid voor hem. Ze eindigde haar brief in 1834 met de woorden dat ze 'de lessen (...) die ik van mijn geliefde vader heb ontvangen, altijd zal onthouden'.¹³

In 1839 overleed Rebecca's vader. Drie jaar later verloor ze haar man. Ondanks die pijnlijke moeilijkheden hield Rebecca met geloof en moed stand. Ze trok samen met het gezin van haar zoon

Ezra met de heiligen mee naar Utah in het westen en mende daarbij haar eigen span ossen. Later runde ze een boerderij in Mill Creek. Toen de Tabernakel in Salt Lake City gereed was en de heiligen werd gevraagd naar vermogen bij te dragen, gaf ze een set zilveren lepels om schalen voor de avondmaalstafel te maken. En toen ze in 1860, ondanks haar zwakke gezondheid, door president Brigham Young werd geroepen om zich met haar gezin in het afgelegen Cache Valley (Utah) te vestigen, verhuisde ze wederom bereidwillig — en mende ze weer haar eigen span ossen.

Rebecca overleed op 25 september 1861 in Smithfield (Utah). Ze bleef trouw aan haar geloof, haar kennis van de waarheid en haar ervaringen. Ze bleef tot het einde toe standvastig en onveranderlijk (Mosiah 5:15). ■

NOTEN

1. Rebecca Swain Williams aan Isaac Fischer Swain, 4 juni 1834, bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City.
2. Biografische informatie uit Nancy Clement Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction — after 100 Years* (1951); en Frederick G. Williams, 'Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church', *BYU Studies*, deel 12, nr. 3 (1972): pp. 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 55.
5. *History of the Church*, deel 1, p. 263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 63.
7. Zie ook brief van Rebecca Williams van 4 juni 1834.
8. Brief van Rebecca Williams van 4 juni 1834.
9. Brief van Rebecca Williams van 4 juni 1834.
10. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, p. 63.
11. Brief van Rebecca Williams van 4 juni 1834.
12. Brief van George Swain, 17 maart 1839, typoscript, bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City.
13. Brief van Rebecca Williams van 4 juni 1834.

De juiste koers varen IN DE MARSHALLEILANDEN

Joshua J. Perkey

Kerkelijke tijdschriften

Zeelieden bepaalden hun koers vroeger op basis van de stand van de zon, de maan en de sterren. In de nacht hielden ze hun ogen goed gericht op de Poolster. Met die vaste positie beschikten de zeevaarders over een hemels ankerpunt, waarmee ze de juiste koers naar hun bestemming konden aanhouden.

Bij de Marshalleilanden in de Grote Oceaan hebben de zeelieden een andere techniek ontdekt. Daar stromen golfpatronen, of zeedeiningen, volgens een vast patroon tussen de koraaleilanden door. Een ervaren zeeman kan honderden kilometers van het ene eiland of atol naar het andere varen door het ingewikkelde net van deiningen te volgen — elk fungerend als een soort eenrichtingsweg. Wie de plaats en richting van de zeedeiningen kent, kan andere reizigers veilig naar hun bestemming loodsen.

Voor ons als kerkleden is Jezus Christus het volmaakte voorbeeld, wiens ware licht ons leidt. Zijn wetten en verordeningen zijn als de zeedeiningen, en kunnen ons veilig naar onze hemelse woonplaats loodsen. Toch zijn er ook anderen die ten behoeve van ons allen met de Meesterstuurman samenwerken. In de volgende verhalen vertellen drie Marshalleilandse leden hoe ze de stormen op hun levensreis met de hulp van anderen hebben doorstaan en tot Christus zijn gekomen.

De invloed van een rechtschapen vrouw

Hirobo Obeketang leunt glimlachend achterover op de bank. Hij en zijn vrouw, Linda, zijn net klaar met de gezinsavond met vier van hun kinderen en de zendeling-zusters. Ze hebben de zendingen ook een vismaaltijd

Als we op onze levensreis tussen de klippen door laveren, is de hulp van trouwe kerkleden belangrijk om de veilige haven van ons hemels thuis te bereiken.

voorgeschied, compleet met ogen en staart — een van de gebruiken in Majuro, de hoofdstad van de Marshalleilanden. Hirobo vertelt over zijn leven en hoe dankbaar hij is voor de kerk, het evangelie en zijn gezin, in het bijzonder zijn vrouw.

Het is juni 2009. De ring Majuro (Marshalleilanden) is net een dag geleden georganiseerd, en Hirobo is als de eerste ringsecretaris geroepen. Hirobo is volgens de nieuwe ringpresident, Arlington Tibon, 'heel erg sterk' en een van de getrouwe leiders van het eiland.

Maar Hirobo erkent als eerste dat dat tot voor kort niet zo was. Hij onderstreept juist dat zijn vrouw de sterke is — degene die hem heeft geholpen om te veranderen. Hij legt uit: 'Ik heb me laten dopen toen ik acht jaar was, maar werd op mijn zestiende minderactief.'

Een paar jaar later ging hij met Linda samenwonen, die geen lid van de kerk was. In 2000 kreeg Linda belangstelling voor de kerk nadat ze pas had ontdekt dat Hirobo zich als kind had laten dopen. Ze maakte afspraken met de zendelingzusters.

'Twee jaar lang bestudeerde ze het geloof, waarna ze zich wilde laten dopen', zegt Hirobo. 'We moesten eerst trouwen, maar dat wilde ik helemaal niet. Ik was in de war, ik was volop met de verleidingen van de wereld bezig. Ik zag het belang van het gezin niet in en het kon me eigenlijk niets schelen wat anderen zeiden.'

Linda bracht haar kinderen verder in de kerk groot, hoewel ze geen lid was. Elk jaar vroeg ze Hirobo om met haar te trouwen, zodat ze zich kon laten dopen. Elke keer weigerde hij. In de loop der jaren lieten twee van hun dochters zich dopen, maar Hirobo was niet bij hun doop aanwezig.

Toen overleed in 2006 hun negenjarige zoon, Takao, door stuipen en hoge koorts. Ongeveer driehonderd leden uit het district Majuro woonden de begrafenis bij om het gezin tot steun te zijn.

'Hun steun was echt belangrijk voor mij', zegt Hirobo. 'Het begon me te dagen dat God me wellicht iets duidelijk wilde maken.'

Hij moest eraan denken dat hij de doop van zijn vrouw in de weg stond, terwijl hij zelf lid van de kerk was. 'Zij

werd steeds sterker. Ze was echt een inspiratiebron voor mij', zegt hij.

'Ik ging zitten met de gedachte dat ik de eerste helft van mijn leven erop had zitten. Ik vroeg me af of ik zo door wilde gaan. Kon ik de tweede helft van mijn leven in dienst van God stellen? Ik begon te bidden

en overwoog naar de kerk terug te keren om God te dienen.'

Hirobo vroeg de zendingen hem opnieuw de leer van de kerk bij te brengen. President Nelson Bleak van het zendingsgebied Majuro (Marshall-eilanden) en andere kerkleden, waaronder districtspresident Arlington Tibon, sloten vriendschap met hem. Uiteindelijk besloot Hirobo om terug te keren, en voor hij het wist woonde hij niet alleen de avondmaalsdienst maar ook de zondagsschool en de priesterschapsvergadering bij. Uiteindelijk hakte Hirobo de knoop door.

'Toen ik terugkwam, zei ik: "Dit is het. Dit ga ik doen." En mijn leven is er volledig door veranderd.'

Hirobo en Linda trouwden op 30 augustus 2008. Hij ontving als snel het Aäronisch priesterschap en doopte zijn vrouw. Twee maanden later ontving Hirobo het Melchizedeks priesterschap en werd hij als districtssecretaris geroepen.

Hirobo kijkt zijn vrouw aan en zegt met een glimlach: 'Ze kon niet geloven dat ik haar doopte. Stel je voor — ze heeft er acht jaar op moeten wachten, van 2000 tot 2008. Ze is geweldig.'

Het voorbeeld van een rechtschapen vader

Soms werkt onze gids, net als een zeeman, nauw met ons samen om ons te leren hoe we onze levensreis met succes kunnen volbrengen. Vaak slaagt de zeeman daar in door het goede voorbeeld te geven dat wij kunnen volgen. Dat was ook het geval met Frank, de vader van Patricia Horiuchi.

Na zijn ontmoeting met de zendingen nodigde Frank hen geregeld uit om te komen eten. Hij volgde al snel de

lessen. Maar niemand anders in zijn gezin wilde iets met de kerk te maken hebben. 'Als we de zendingen aan zagen komen, vluchtten we allemaal weg — mijn jongere broertjes en zusjes en ik', zegt Patricia.

Frank liet zich in juli 2007 door de zendings-president, Nelson Bleak, dopen. Dat bracht een ommekeer bij Patricia en de andere kinderen teweeg.

'Ik zag mijn vader veranderen', zegt ze. 'Ik wist dat als het evangelie mijn vaders hart kon raken, dat ook voor mij gold, en dat ik mijn leven kon veranderen. Ik besloot dan ook om de lessen van de zendelingzusters te volgen. Ze

spoorden me aan om het Boek van Mormon en de Bijbel te bestuderen. Mijn broer en ik hadden daarvoor ruzie gehad, en ik had hem nooit vergeven. Toen las ik in de Schriften dat God ons zal vergeven als wij anderen vergeven.' (Zie 3 Nephi 13:14–15.)

Patricia zag in dat ze haar broer moest vergeven om haar leven te kunnen veranderen, rein te zijn en gemoedsrust te hebben. En dat deed ze ook.

'Nadat ik me van mijn verkeerde houding had bekeerd en een nieuwe persoon werd

die de geboden onderhield, was ik erg blij. Ik wist dat ik me moest laten dopen zodat ik bij de ware kerk zou horen', zegt ze. 'De kerk heeft me de juiste koers voorgehouden. Ik ben van verkeerde invloeden verlost. Ik heb geleerd respect te hebben voor mijn ouders, mijn school af te maken en op het goede pad te blijven.'

De invloed van een rechtschapen man

Lydia Kaminaga was net als Hirobo Obeketang als kind al lid van de kerk, maar werd

Linksboven: Hirobo Obeketang (tevens met zijn gezin op de voorgaande pagina te zien) is werkzaam als hotelmanager. Onder: Patricia Horiuchi was een van de leidinggevendenden van de eerste conferentie voor jonge alleenstaanden in de Marshalleilanden in juni 2009 (rechtsonder).

UNIVERSELE UITDAGINGEN

Hoewel de leden in de Marshalleilanden qua geografie, cultuur en afstand van andere heiligen der laatste dagen verschillen, leggen ze uit dat ze voor dezelfde uitdagingen staan als alle leden van de kerk.

Gary Zackious (rechts), een leider voor jonge alleenstaanden op ringniveau, zegt dat 'mensen naar je toekomen en zeggen: "We hebben tegenwoordig geen profeet nodig, en we hebben ook geen andere Schriftuur nodig." Sommige leden lezen of begrijpen de Schriften niet echt. Als er dan iemand iets tegen ze zegt dat hun geloof aantast, laten ze hun getuigenis van de waarheid varen.'

Voor Gary is de oplossing eenvoudig: 'De zendelingen gaven me de uitdaging om over het Boek van Mormon, de herstelling en Joseph Smith te bidden om te weten of die dingen waar zijn. Op een avond was ik in gebed geknield. Ik voelde de Geest. Zo'n gevoel had ik nog nooit gehad. Ik weet dat de dingen die ik van de zendelingen heb geleerd waar zijn. Door als jonge bekeerling in het Boek van Mormon te lezen is mijn getuigenis versterkt.' Gary zegt dat zijn getuigenis vanaf zijn doop tot aan zijn zending en tot nu toe 'is gegroeid door in het Boek van Mormon te lezen en de Schriften en de woorden van de profeten te bestuderen'.

Ernest Mea (rechts) werkt samen met Gary als vertaler voor de kerk in de Marshalleilanden. Hij zegt dat veel jonge mensen in onzedelijkheid verstrikt raken. Hij blijft op het rechte en smalle pad door opbouwende dingen met gelijkgestemde vrienden te doen. 'Vóór mijn zending speelden we elke dag basketbal in de kerk, behalve op zondag en maandag', zegt hij.

Michael lone (rechts) uit de wijk Jenrok heeft voor zijn toetreding tot de kerk in 2006 wel een prijs moeten betalen: hij mocht niet meer thuis blijven wonen. Hij liet zich vol geloof en overtuiging toch dopen.

Een jaar later werd hij op zending geroepen — naar de Marshalleilanden. Onlangs is de familie van Michael in de kerk geïnteresseerd geraakt en zijn ze de lessen van de zendelingen gaan volgen.

in haar tienerjaren minderactief. En het verhaal van haar terugkeer is net zo opmerkelijk als uniek.

Lydia en haar man, Kaminaga Kaminaga, zijn beiden in het evangelie grootgebracht. 'Ik heb de leringen van de kerk nooit in twijfel getrokken', zegt Kaminaga. 'Ik heb er altijd in geloofd.'

Maar Lydia's leven nam een andere wending. Ze zegt over toen ze in de brugklas zat: 'Ik was de enige mormoon op school en voelde me buitengesloten. Ik ging met mijn vrienden en vriendinnen meedoen. Mijn prioriteiten waren verkeerd.'

Lydia's ouders lieten haar een tijdje in Provo (Utah, VS) bij familie wonen in de hoop dat hun invloed Lydia zou aanzetten het evangelie te gaan naleven. Hoewel ze dingen leerde die ze later wel kon gebruiken, had ze in die tijd geen belangstelling voor de kerk.

Lydia kwam in januari 2002 naar de Marshalleilanden terug, net een maand nadat Kaminaga van zijn zending in Japan was teruggekeerd. Ze ontmoetten elkaar korte tijd later. Hoewel Lydia niet volgens de normen van de kerk leefde, bleef Kaminaga naar hun huis komen, zogenaamd om haar neef, Gary Zackious, te bezoeken.

'Ik heb een sterk getuigenis van bekering', zegt Lydia Kaminaga, hier te zien met haar man, Kaminaga, en hun dochter, Wellisa.

Uiteindelijk besloot Kaminaga haar ouders te vragen of hij met Lydia uit mocht gaan — naar opbouwende gelegenheden. Hoewel ze hem dat eerst uit het hoofd probeerden te praten, zei Kaminaga uiteindelijk: 'Ze kan nog steeds veranderen.' Toen ik dat zei, veranderde de hele sfeer in de kamer', zegt hij. 'Haar vader huilde en zei: "Ik heb haar altijd terug in de kerk willen hebben. Je kunt het proberen."'

Lydia nam Kaminaga eerst niet serieus. Hij was per slot van rekening een keurige teruggekeerde zending en zij was al een hele tijd niet actief.

‘Maar hij zag iets wat ik niet zag’, legt Lydia uit. Ze had toch geen verkering met iemand anders, dus ging ze met hem uit. ‘Hij bracht me terug. Als zijn vriendin moest ik aan mijn normen werken. Hij herinnerde mij aan mijn doopverbonden. Hij herinnerde mij aan alle dingen die ik echt had gemist, zoals lezen in de Schriften en gezinsavond. Kaminaga en ik werkten samen aan dienstbetoonprojecten. We lazen in het Boek van Mormon. We gingen naar haardvuuravonden. Hij liet me een andere manier van leven zien. Ik ging op zondag niet alleen naar de avondmaalsdienst, maar woonde ook de zondagsschool en de ZHV bij.’

Door de opbouwende tijd die ze samen doorbrachten, begon Lydia te veranderen en begon haar getuigenis te groeien. Ze moest in sommige opzichten echter nog wel schoon schip maken.

‘Het was moeilijk om terug te komen’, geeft ze toe. ‘Bekering is niet makkelijk, maar ik heb een heel sterk getuigenis van bekering. In veel opzichten ging onze verkeringstijd er vooral om elkaar beter te leren kennen en mij terug naar de kerk te krijgen, om dingen anders te gaan zien.’

‘Het gaat om de relatie’, voegt Kaminaga eraan toe.

Lydia en Kaminaga zijn op 28 november 2002 getrouwd. Een jaar later zijn ze in de Laietempel (Hawaï) verzegeld en gingen ze naar Brigham Young University–Hawaï. Nu wonen ze met hun drie kinderen in de Marshalleilanden. Lydia is werkzaam als zondagsschoolleerkracht voor de jongemannen en jongevrouwen, en Kaminaga is jongemannenpresident.

Hirobo, Patricia en Lydia getuigen dat met geduld, doorzettingsvermogen en de zegeningen van de Heer veel dingen mogelijk zijn. Wie de Heiland volgen en naar de ingevingen van de Heilige Geest luisteren, kunnen iemands leven helpen veranderen, net als de zeelieden die vroeger reizigers huiswaarts loodsten. ■

EERSTE RING IN DE MARSHALLEILANDEN

De kerkleden in de Marshalleilanden keken al jaren uit naar een eigen ring. Op 14 juni 2009 ging hun wens in vervulling. Ouderling David S. Baxter van de Zeventig organiseerde de ring en licht toe: ‘Het aantal leden is in de afgelopen jaren opmerkelijk toegenomen. De ontwikkeling van de kerk maakte de vorming van de ring onvermijdelijk. Maar men heeft er lang op moeten wachten. De leden moesten diverse uitdagingen overwinnen.’

De ringpresident van de Marshalleilanden, Arlington Tibon (boven), leerde de leden in zijn eerdere functie als districts-president dat als ze een ring wilden, ze eraan moesten werken. Hij instrueerde de leidinggevenden in het district om de leden uit Maleachi 3 en 3 Nephi 24 te onderwijzen over de zegeningen van het betalen van tiende. De leiders en leidsters moedigden de jongeren en volwassenen ook aan om het Boek van Mormon te bestuderen. Ze hielden zelfs een geslaagde activiteit waarbij de jeugd twaalf uur achter elkaar in het Boek van Mormon las.

President Tibon had zich tevens ten doel gesteld de leden te laten inzien ‘hoe belangrijk een verzegeling in de tempel is’, met de uitleg dat het ontvangen van ‘de begiftiging ze helpt veel dingen te overwinnen, ze anders maakt, en hun leven verandert’.

Onder de leiding van president Tibon hebben de leden in de Marshalleilanden twee tempels bezocht: in Tonga en in Hawaï. Elk bezoek ging met aanzienlijke opofferingen gepaard. Maar zoals Angela Tibon, de vrouw van president Tibon zegt, hebben die tempelreizen ‘veel betekend voor de toewijding van de leden aan onze hemelse Vader en aan de kerk’.

‘Ja,’ onderstreept president Tibon, ‘we hebben het geestelijke peil hier in Majuro omhoog zien schieten.’

IK HEB GEEN BELANGSTELLING VOOR DE KERK

Ik wilde niets met de kerk te maken hebben toen mijn vrouw me vroeg of de zendingen onze zoons konden onderwijzen. Maar ik zei geen nee omdat zij al lid was.

Toen de zendingen twee keer per week bij ons kwamen, ging ik naar de buurman toe, een goede vriend van mij. Mijn vriend was overtuigd lid van een andere christelijke kerk. Hij wilde telkens met mij over de Bijbel praten. Ik zei dat ik daar geen belangstelling voor had en me niet in godsdienstige zaken wilde verdiepen. Maar hij bleef aandringen en uiteindelijk stemde ik toe. Zo kwam het dat ik een tijd lang met mijn vriend de Bijbel

bestudeerde, terwijl de zendingen mijn zoons onderwezen.

Op een dag zouden de zendingen weer komen. Ik besloot dit keer thuis te blijven, in de kamer ernaast. Toen de zendingen met het onderrecht van mijn zoons bezig waren, werd ik nieuwsgierig. Ik schoof steeds dichterbij de deur toe om ze beter te verstaan. Ze spraken over apostelen en profeten.

Ik besepte later dat ik er meer over wilde weten. Ik sprak met de zendingen en besloot de lessen van hen te volgen — alleen. Mijn vrouw was er wel altijd bij, maar verder had niemand er weet van.

Dus wanneer de

zendingen twee keer per week mijn jongens kwamen onderwijzen, ging ik naar mijn vriend toe. Op een andere dag kwamen ze voor mij.

Toen mijn vriend een keer iets slechts over de kerk zei, nam ik het voor de kerk op. Zoals veel mensen in de Marshall-eilanden wist hij niet veel over de kerk en begreep hij sommige geloofspunten van de heiligen der laatste dagen verkeerd. Toen hij nog meer negatieve dingen naar voren bracht, nam ik het weer voor de kerk op.

Zo ging dat zeven maanden door. Op een dag besepte ik dat ik door de Heilige Geest wist dat alles waarin de zendingen me onderwezen waren was. Ik zag in dat ik me moest laten dopen, ook al wist ik nog maar weinig over het evangelie.

Na mijn doop in 2007 was ik heel blij. We begonnen geld opzij te leggen om naar de tempel in Hawaï te gaan. Daar zijn mijn vrouw, onze drie kinderen en ik in december 2008 aan elkaar verzegeld.

Mijn lidmaatschap in de kerk heeft veel invloed op mijn leven. Ik stopte met mijn tweede baan in een restaurant omdat ik dan altijd laat thuiskwam en mijn kleren naar tabak stonken. We raakten daardoor dat extra inkomen kwijt, maar de Heer heeft goed voor ons gezorgd.

Ik weet dat de kerk waar is en dat Joseph Smith een profeet van God is omdat ik de Geest heb gevoeld en de vruchten ervan heb geplukt. ■

Tanintoa Sexton (Marshall-eilanden)

Toen de zendingen twee keer per week bij ons thuis kwamen, ging ik naar de buurman toe, een goede vriend van mij.

MIJN GEBORDUURDE PONY'S

Ik heb een borduurwerk van twee pony's waar ik ongeveer een jaar aan heb gewerkt. Ik was er bijna mee klaar toen ik erachter kwam dat ik een fout in de kleur van een van de pony's had gemaakt. Die kleur kon op zich wel voor een paardenvacht, zodat ik de fout pas zag toen de kleur van de pony niet strookte met de aangrenzende kleuren op het doek.

Ik was er kapot van. Ik had er al die tijd aan gewerkt. De gedachte om alle kruissteken van de verkeerde kleur weer uit te halen werd me bijna teveel. Met tranen in mijn ogen gooide ik het borduurwerk in de afvalbak.

Ik ging aan de tafel met mijn naaispullen zitten en treurde om het verlies van mijn fraaie borduurwerk en wilde aan iets anders beginnen. Maar ik kon me er niet toe zetten — ik kon het project waaraan ik zo hard gewerkt had niet zomaar loslaten. Ik viste het doek weer uit de afvalbak. Ik vond een knoop aan de achterzijde van de verkeerde kleur en knipte die voorzichtig door. Ik peuterde de draad aan de voorzijde los.

Soms verliep de verwijdering van de draad vlot. Andere keren bleek dat minder makkelijk te gaan. Ik wist niet altijd precies hoe ik een en ander ongedaan kon maken. Soms moest ik de draad per steek doorknippen. Mijn zoon was onder de indruk dat ik er zo veel aan deed om het goed te krijgen. Het ging immers maar om een borduurwerkje.

Bij het verwijderen van de steken moest ik aan bekering denken en hoe moeilijk het was om sommige van mijn

fouten te herstellen. Ware bekering vergt het nodige aan verlangen, arbeid en verdriet, maar is de moeite waard.

Toen ik de steken opnieuw aanbracht, moest ik eraan denken dat bekering het door de verzoening van Jezus mogelijk maakt om de plekken van zonde uit mijn leven weg te halen en opnieuw te beginnen. Mijn 'bekeringspony's' hangen bij mij thuis als een vriendelijke maar levendige herinnering om het goede te doen en het nooit op te geven als het mis gaat. Ook doen ze me eraan denken dat de verzoening door onze bekering alles kan herstellen. ■

Sandra Jennings (New Mexico, VS)

***I**k had er al die tijd aan gewerkt. De gedachte om alle kruissteken van de verkeerde kleur weer uit te halen werd me bijna teveel.*

MAAR HIER IS GEEN KERK

Tijdens mijn rondreis in het Middellandse-Zeegebied probeerde ik op zondag altijd naar de kerk te gaan. In Sevilla (Spanje) raadpleegde ik de receptioniste van het hotel, het telefoonboek en een plattegrond van de stad om het gebouw van onze kerk in de buurt te vinden. Ik schreef het adres en de naam van de kerk in het Spaans op. Op zaterdagavond bad ik om de aanvangstijd van de bijeenkomsten te weten. Ik kreeg sterk het gevoel dat ik er om tien uur in de ochtend moest zijn.

Vlak voordat ik op zondagochtend om half tien de deur uitging, bad ik nogmaals dat ik het kerkgebouw zou vinden. De plattegrond leidde me door allerlei smalle straatjes. Het was een prachtige ochtend. Ik kwam langs café's en een vogelmarkt vol kwetterende vogels.

Ik kwam op het opgegeven adres aan maar vond daar niets wat op een kerkgebouw leek. Ik liep tevergeefs heen en weer door de straat. Ik snapte er niets van en zag gespannen dat het al bijna tien uur was.

Uiteindelijk bad ik tot mijn Vader in de hemel: 'U vraagt van mij om naar de kerk te gaan, en hier ben ik dan, maar hier is geen kerk.'

Precies op dat moment zag ik een man in een net pak de hoek om komen. Hij zag eruit als een lid van de kerk, en ik voelde dat ik hem moest aanspreken. Ik brabbelde dat ik op zoek was naar een kerk. Hij zei iets dat ik niet begreep, en ik stond er verbouwereerd bij.

Ik zag een man in een net pak de hoek om komen. Hij zag eruit als een lid van de kerk, en ik voelde dat ik hem moest aanspreken.

Hij opende zijn tas en daarin zag ik twee in leer gebonden boeken die er als Schriftuur uitzagen. Ik gaf hem mijn papiertje waarop ik 'La Iglesia de Jesucristo' (De Kerk van Jezus Christus) had geschreven. Hij glimlachte en wees in de richting waar ik vandaan gekomen was, en we liepen samen naar de kerk. Het gebouw bevond zich op een paar minuten lopen op een ander adres, en was makkelijk te missen als je niet wist dat het er stond. Het lag ietwat verscholen aan een pleintje, achter grote hekken.

In het kerkgebouw kwam ik er al snel achter dat de man die me had geholpen de bisschop van de wijk was, en dat de bijeenkomsten om half elf begonnen. Ik was dus ruimschoots op tijd.

Ik voelde me tijdens de vasten-en-getuigenisdienst geïnspireerd om mijn getuigenis te geven. Met een zendeling als tolk gaf ik mijn

getuigenis en beschreef ik hoe de Heer een weg had bereid om naar de kerk te komen. Daarna gaf de bisschop zijn getuigenis. Hij legde uit dat hij zijn auto die ochtend verder weg moest parkeren, zodat hij wat later was dan normaal. Toen hij mij zag, kwam ik bij hem als lid van de kerk over, dus schoot hij mij te hulp. Vervolgens sprak hij over leden die geestelijk de weg kwijt zijn, en zei dat we ze moesten helpen de kerk te vinden.

Na al die jaren weet ik niet meer precies hoe de prachtige stad Sevilla eruitzag, maar wel hoe ik de kerk toen heb gevonden. Die herinnering is voor mij een getuigenis van de grote liefde die onze Vader in de hemel voor ons koestert, en dat zijn hand in mijn leven merkbaar is als ik maar let op alle dingen die 'medewerken ten goede voor [mij]' (Romeinen 8:28). ■

Julie Ismail (West-Australië, Australië)

ZIJN LIJDEN VERLICHT HET ONZE

Als verpleegkundige op de afdeling intensive care voor pasgeborenen zorg ik voor zieke, soms zeer kleine, baby's. Tijdens een nachtdienst kreeg ik een jongetje onder mijn hoede dat zeventien weken te vroeg was geboren en niet veel meer dan een pond woog. Zijn handjes waren piepklein, zijn beentjes ongeveer zo lang als mijn vinger en zijn voetjes hadden de breedte van mijn duim. Door zijn ernstige ademhalingsproblemen gingen de artsen ervan uit dat hij de nacht niet zou overleven.

De hele afdeling doet in stilte haar werk wanneer een pasgeboren baby vecht om te blijven leven. Iedereen staat onder meer druk, vooral de verpleegkundige die voor de baby zorgt. Die nacht was ik dus aan de beurt. Zijn ouders waren bijna de hele dag bij hem geweest, maar waren uitgeput. Zijn moeder was naar haar kamer teruggegaan om wat hoognodigte rust te nemen.

De kamer waarin de baby alleen lag, bevatte een couveuse, monitoren, ventilator en IV-pompen om hem in leven te houden. Omdat hij zo ziek was en intensieve zorg nodig had, hoefde ik die nacht niet voor andere patiëntjes te zorgen. Ik zou de hele nacht over hem waken en in de weer zijn met medicatie, bewaking, behandelingen en onderzoeken.

Bij het vorderen van de nacht probeerde ik me de gevoelens van zijn moeder voor te stellen. Haar verdriet moest hartverscheurend zijn.

Ik waste voorzichtig zijn gezichtje, raakte zijn handjes en voetjes aan,

verschoonde zijn luier en wikkelde hem teder in een zachte nieuwe deken. Ik vroeg me af wat ik nog meer voor mijn patiëntje kon doen. Wat zou zijn moeder doen? Wat zou mijn hemelse Vader willen dat ik deed?

Dit kostbare, onschuldige wezentje zou spoedig naar zijn hemelse Vader terugkeren. Ik vroeg me af of hij bang was. Ik dacht aan mijn eigen kinderen. Toen zij nog klein en wel eens bang waren, zong ik liedjes voor ze. 'Ik ben een kind van God' was hun lievelingslied. Met stokkende stem zong ik voor het baby'tje.

Als verpleegkundige zag ik de slangetjes en het bloed, telde ik het op en neer gaan van het babyborstje, luisterde ik naar het kloppen van zijn hartje en hield ik de getallen op de monitoren in de gaten. Als heilige der laatste dagen zag ik een celestiale geest en verwonderde ik mij over het heilsplan.

Die nacht ging zijn gezondheid nog verder achteruit. Hij kreeg als complicatie

uiteindelijk bloed in zijn longetjes.

Mijn patiëntje glipte in de ochtend stilletjes door de sluier. Hij verliet de armen van zijn moeder en werd 'huiswaarts (...) gevoerd naar die God die hem het leven [had] geschonken' (Alma 40:11).

Ik ben die nacht dichterbij tot de Heiland en onze hemelse Vader gekomen. Ik heb meer begrip gekregen van de liefde die de Heiland voor de mensen heeft — en van zijn liefde voor mij. Ik werd eraan herinnerd, enigszins verrast, hoezeer ik van Hem hield. Ik voelde ook het verlangen om vriendelijker, aardiger, vergevingsgezinder en liefdevoller te zijn — om meer zoals Hij te zijn — één dag en één ademtocht tegelijk. ■

Barbara Winter (Arizona, VS)

Met stokkende stem zong ik 'Ik ben een kind van God' voor het baby'tje.

EEN VERBOND IS EEUWIG

Wanneer het op beslissingen aankomt die ik als onderdeel van een verbond met een liefdevolle hemelse Vader heb genomen, maakt het niet uit wat de wereld zegt.

Marta Valencia Vásquez

Toen ik een tiener was, gaf onze jongevrouwenpresidente iedere jongevrouw een geschenk: een plaat van de tempel. Ze sprak met ons over verbonden en een rein leven. Ze moedigde ons aan om ons tot doel te stellen op een dag naar de tempel te gaan.

Ik nam de raad van deze zuster ter harte en besloot de nodige voorbereidingen te treffen. Er was in die tijd geen tempel in Costa Rica, maar

omdat ik mij enige tijd daarvoor had laten dopen, wist ik wat een verbond was en keek ik uit naar de gelegenheid om verdere verbonden met de Heer te sluiten.

Ik was destijds het enige lid van de kerk in onze familie, dus werd er bij ons thuis niet in het evangelie onderwezen. Ik besloot me de evangelienormen zelf eigen te maken en ernaar te leven. Als onderdeel van mijn voorbereiding ging ik naar het

seminarie, ook al werd dat erg vroeg in de ochtend gehouden. Ik wilde voor mijn zestiende geen verkering. Ik nam me voor de wet van kuisheid na te leven, wat niet bepaald populair of zelfs gebruikelijk was onder het gros van mijn leeftijdsgenoten, maar wel iets waar ik me aan kon houden omdat ik een verbond met de Heer had gesloten.

Mijn besluit om een kuis en rein leven te leiden werd versterkt door op het seminarie en persoonlijk de Schriften te bestuderen. Ik weet nog dat ik vooral werd geïnspireerd door het verhaal van de tweeduizend jonge soldaten. In Alma 53:20–21 staat dat deze jongemannen 'buitengewoon heldhaftig [waren] wat hun moed en

VOOR DE KRACHT VAN DE JONGVOL- WASSENEN

'Ik heb maar één vraag: ben je van plan de ware en levende profeten te volgen of niet? Eigenlijk komt het daar eenvoudigweg op neer. De norm van de kerk met betrekking tot kuisheid staat duidelijk in het boekje "Voor de kracht van de jeugd", waar jullie

echt niet te oud voor zijn, ook al zitten de meesten van jullie niet meer bij de jongemannen en jongevrouwen. Als je ervoor kiest om materiaal te lezen dat tegen de zedelijke normen van de kerk indruist, stel je jezelf en je eigen wijsheid boven de raad van Gods profeten — wat niet erg verstandig is. Zodra mensen denken dat ze het beter weten dan God of een van zijn spreekbuizen, of dat een bepaalde raad niet voor hen geldt, begeven ze zich op glad

ijs dat al veel te veel slachtoffers heeft geëist. Er is geloof voor nodig — echt geloof, volkomen en ondubbelzinnig — om profetische raad aan te nemen en ernaar te handelen, ook als we die niet helemaal begrijpen. Een dergelijk eenvoudig geloof heeft de macht om ons veilig door elke storm in ons leven te loodsen.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'When Shall These Things Be?' Brigham Young University 1995–96 Speeches (1996), p. 189.

ook hun kracht en inzet betrof; doch zie, dat was niet alles: het waren mannen die te allen tijde getrouw waren in alle dingen die hun werden toevertrouwd. (...) Het waren mannen van waarheid en ernst, want hun was geleerd de geboden Gods te onderhouden en in oprechtheid voor zijn aangezicht te wandelen'. Ik wilde ook getrouw zijn in de dingen die mij waren toevertrouwd, met inbegrip van mijn doopverbonden.

Ik kreeg een nog beter begrip van verbonden nadat ik mijn zendingsooproep had ontvangen voor het zendingsgebied San Salvador-Oost (El Salvador). Toen ik mijn begiftiging in de tempel ontving, moest ik denken aan Leer en Verbonden 82:10: 'Ik, de Heer, ben gebonden wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.' Dat idee van verbonden — wij doen ons deel en de Heer het zijne — heeft

De verbonden die ik bij de doop en in de tempel heb gesloten, zijn vandaag nog net zo van kracht als op de dag dat ik ze sloot.

me mijn hele zending gemotiveerd om mijn best te doen. Mijn collega's en ik werden daardoor gezegend in ons werk.

Mijn zending is al lang geleden, maar ik put nog steeds kracht uit het naleven van mijn verbonden. Ik heb zeven jaar in de San Josétempel (Costa Rica) mogen werken. Als tempelwerkster was ik vaak in de gelegenheid om de verbonden indachtig te zijn die ik had gesloten. In mijn roeping in de jongevrouwenorganisatie heb ik geprobeerd het belang van

verbonden over te brengen, net zoals mijn leidsters dat mij hadden geleerd.

Het is niet altijd makkelijk om onze verbonden na te leven. Veel mensen beschouwen de wet van kuisheid (of in sommige gevallen elk godsdienstig voorschrift) bijvoorbeeld als achterhaald. Gelukkig voel ik geen extra druk van anderen die mijn geloof niet delen of door het verstrijken van de tijd. Ik kijk terug op mijn gevoelens als jongevrouw toen onze leidster ons aanmoedigde voorbereidingen te treffen om tempelverbonden te sluiten en na te leven. Ik heb tot op heden vastgehouden aan het besluit dat ik toen heb genomen.

Ik houd vast aan mijn besluiten, omdat ik die niet alleen zelf of voor mijzelf heb genomen. Het gaat om besluiten die ik als onderdeel van een verbond met een liefdevolle hemelse Vader heb genomen. Het maakt niet uit wat de wereld zegt. Ik heb de Heer beloofd dat ik zijn geboden zou gehoorzamen. Het is een kwestie van eer. De verbonden die ik bij de doop en in de tempel heb gesloten, zijn vandaag nog net zo van kracht als op de dag dat ik ze sloot. Een verbond met God is eeuwig.

Het is niet altijd eenvoudig om te leven zoals God van ons verwacht, maar ik getuig dat het mogelijk is. We krijgen meer vertrouwen en kracht als we onze verbonden naleven. En we kunnen er zeker van zijn dat onze hemelse Vader ons nooit in de steek zal laten. Met Hem aan onze zijde kunnen we alles doen (zie Moroni 7:33). ■

EINDELIJK GELUISTERD

Naam bekend bij de redactie

Toen ik een HBO-opleiding deed, kreeg ik een prachtige stagemogelijkheid in een stad ver van huis. Een vroegere vriendin woonde daar in de buurt, en hoewel we niet dezelfde geloofsovertuiging hadden, was er toch sprake van een oppervlakkige vriendschap.

Ik ontmoette Madeline (naam is gewijzigd) voor het eerst toen we allebei met een andere jongevrouw samenwerkten, die een voorbeeldige heilige der laatste dagen was. Ik weet nog dat de Geest me op subtiele verschillen in de twee jongevrouwen wees, en dat zelfs kleine keuzes een patroon voor iemands latere leven kunnen vormen. Die geestelijke indrukken zijn me nog jaren bijgebleven.

Nu ik na enkele jaren weer contact met Madeline had, hadden we afgesproken dat ik haar zou opzoeken. Toen de avond aanbrak, was ik tot mijn verbazing zenuwachtig. Ik nam de trein naar de stad waar ze woonde. Toen ik dichtbij kwam, zei een stem in mijn verstand en in mijn hart: 'Je hoort alleen met iemand uit te gaan die hoge normen heeft.'

'Dit is geen afspraakje', dacht ik. 'Ik zoek alleen een vriendin van vroeger

op.' De Geest herhaalde de waarschuwing, tot ik besepte dat het wel degelijk om een afspraakje ging. Ik vroeg me af welke normen en levensstijl mijn vriendin er tegenwoordig op nahield. 'Ze weet dat ik lid van de kerk ben', rationaliseerde ik. 'Ze weet welke normen ik nastreef, en ik voorzie geen problemen.'

Ik vroeg me echter af of onze wegen door de 'subtiele verschillen' die ik eerder had opgemerkt inmiddels verder uiteenliepen dan ik had verwacht. Ik gaf toch maar gehoor aan de influistering van de Geest en belde haar op om de afspraak af te zeggen. Ik was erg bang om haar te kwetsen. Hoe kon ik geestelijke indrukken uitleggen aan een vriendin die de zending van de Heilige Geest niet begreep?

Ik legde uit dat ik me niet op mijn gemak voelde met een van de activiteiten die we hadden gepland, en hoopte dat ik zo onder de avond met haar uit kon komen. Ze was teleurgesteld en bood aan om onze plannen te veranderen. Ik was opgelucht en stemde met de verandering in omdat ik dacht: 'Misschien

was de waarschuwing van de Geest voor die activiteit bedoeld.' Maar het onrustige gevoel ging niet weg.

We hadden een leuke tijd die avond, maar zo nu en dan liet de Geest me weten dat de eerdere waarschuwing belangrijk was. Eerst leek er niets aan de hand, maar in de loop van de avond werd steeds duidelijker dat we ondanks onze soortgelijke achtergrond een totaal andere weg waren ingeslagen. Onze normen strookten niet met elkaar — zelfs niet in kleine dingen. Toen

ILLUSTRATIE JEFF WARD

IETS UIT KOERS?

'Al te vaak beginnen we (...) aan een spannende reis en komen we er, te laat, achter dat een

fout van een paar graden ons op een koers heeft gezet die tot een geestelijke ramp leidt.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Een paar graden verschil', *Liahona*, mei 2008, p. 59.

'Ze is een vriendin van vroeger, en dit is geen afspraakje', hield ik mezelf voor. Waarom bleef de Geest me dan waarschuwen dat ik daar niet behoorde te zijn?

ze wijn bestelde, legde ik uit dat ik liever niet voor alcohol betaalde. Ze respecteerde mijn wens en betaalde de wijn zelf.

Mijn geestelijke onrust bleef bij het verstrijken van de avond toenemen. Tegen het einde van het etentje zat ik op het puntje van mijn stoel, klaar om te gaan. Ik wist dat de laatste trein die avond bijna zou vertrekken en ik woonde te ver weg om een taxi te nemen. Mijn vriendin zag dat ik me zorgen maakte en zei dat ik wel bij haar kon overnachten. Nu liet de Geest me niet meer met rust en bevestigde wat ik al wist: blijven was geen optie.

Toen ik haar lopend naar huis bracht, deed ik mijn best om een kalme indruk te maken. 'Weet je zeker dat je niet wilt blijven?', vroeg ze. Ik wist het zeker. Ze was niet uitdagend of opdringerig, maar de fluisterende stem van de Geest was

duidelijker dan een donderslag. Ik moest de trein halen!

Ik wachtte tot ik zeker wist dat ze binnen was, en rende toen zo hard ik kon naar het station. Ik moest denken aan Jozef in Egypte toen hij van verleiding wegluchtte (zie Genesis 39:7–12).

Als ik aan de gebeurtenissen van die avond terugdenk, ben ik zowel bang als dankbaar: bang voor wat er had kunnen gebeuren en dankbaar voor het gezelschap van de Heilige Geest. De Geest sprak tot mij en ik ben blij dat ik er uiteindelijk naar heb geluisterd, ook al had ik dat eerder moeten doen.

Mijn kijk op de situatie die avond was duidelijk niet zo helder als die van de Heer. Jesaja heeft gezegd:

'Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren.

'Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten' (Jesaja 55:8–9).

Sommige keuzes in ons leven komen en gaan zonder dat we er verder bij stilstaan. Andere keuzes gaan met lessen gepaard die we beter nooit kunnen vergeten. Ik ben erg dankbaar om te weten dat als we gehoor geven aan de influisteringen van de Heilige Geest — en dat onmiddellijk doen — we makkelijker op het pad kunnen blijven dat Jezus Christus voor ons heeft uitgezet. ■

‘Waarom heeft ons gezin problemen, hoewel we naar de kerk gaan, gezinsavond houden en proberen het evangelie na te leven? Wat kunnen we nog meer doen?’

Als je het evangelie naleeft, betekent dat niet dat je nooit problemen krijgt. Beproevingen kunnen je geloof versterken als je de hulp van onze hemelse Vader inroept. Als je problemen met zijn hulp oplost, leer je rechtschapen beslissingen nemen.

Hebben jullie de situatie als gezin besproken? Als je samen overlegt, komen er misschien nuttige ideeën naar voren. Hebben jullie als gezin voor oplossingen gevast en gebeden? Hebben jullie de Schriften en conferentietoespraken onderzocht? Misschien moet er iets veranderen in jullie gezin om de situatie te verbeteren, of misschien moeten jullie juist volhouden en geduldig wachten met het vertrouwen dat de Heer jullie in deze beproeving zal sterken (zie Mosiah 24:15).

Als anderen jullie gezin iets hebben aangedaan, probeer ze dan te vergeven en geen wrok te koesteren. Hoewel vergeving het probleem mogelijk niet direct wegneemt, krijg je er wel gemoedsrust door en is het probleem makkelijker te verduren.

De tegenstander valt gezinnen aan omdat hun kracht zo belangrijk is voor de kerk en de gemeenschap waarin je woont. Blijf dus volharden. Blijf naar de kerk gaan, gezinsavond houden en het evangelie naleven. Als je gehoorzaam bent, zul je de Heilige Geest voelen, en zijn leiding is cruciaal om de antwoorden te vinden die je zoekt. In een sterk gezin leven, ook als er problemen zijn om te overwinnen, is een van de belangrijkste doelen die je kunt hebben.

Gebruik de hulpbronnen die we hebben gekregen

Een gezin wordt misschien alleen maar sterker als het wordt beproefd. Gelukkig hoeven we onze problemen niet alleen op te lossen; onze hemelse Vader wil dat we als persoon en als gezin slagen. Daarom heeft Hij ons belangrijke hulpbronnen gegeven, zoals de Schriften, een levende profeet, andere kerkleiders en de Heilige Geest. Zij kunnen ons helpen de

evangeliebeginselen te begrijpen en toe te passen die ons en ons gezin vreugde schenken. Vergeet daarnaast niet je waardering en liefde voor je ouders te uiten. Ik weet dat de Heer een weg zal bereiden zodat jullie als gezin verenigd, gesterkt en opgebouwd worden. Ik weet dat het gezin door God is ingesteld.

Jared L. (18), Mindanao (Filipijnen)

Leer van je moeilijkheden

Hoe goed je ook je best doet, moeilijkheden zijn er altijd wel. Door die beproevingen kunnen we vooruitgang maken. Het hangt er helemaal van af hoe je met die moeilijkheden omgaat. Het gaat

er vooral om dat je er iets van leert. Bekijk de situatie eens met andere ogen: wat is er werkelijk aan de hand? Bid over de beproevingen die je doormaakt en geloof dat de Heer je zal helpen ze goed te doorstaan. Ze kunnen je kracht geven, waarna jij anderen kunt versterken.

Makenzie C. (18), Chihuahua (Mexico)

Lees de proclamatie over het gezin

Problemen kunnen altijd ontstaan, of we nu bidden of niet. Ze zijn er niet om ons te straffen, maar om ons sterker te maken. De problemen die we ondervinden, zijn gelegenheden om als gezin de handen ineen te slaan. Als we in ons gezin met stress en geldproblemen weten om te gaan, en gewoon de tijd proberen te nemen om samen te zijn, krijgen we een hechtere band met elkaar en

met onze hemelse Vader. In moeilijke tijden lezen we vaak 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld.' Dan worden we herinnerd aan de heilige band die we met elkaar hebben en hoe belangrijk het is om onze verbonden na te komen.

Anna G. (15), Georgia (VS)

Aanvaard de wil van onze hemelse Vader

Ik denk dat onze hemelse Vader ons onder andere door problemen beproeft. We mogen niet vergeten dat Hij onze Vader is en ons liefheeft, en dus weet wat het beste voor ons is. Ik weet dat we problemen alleen door volharding kunnen overwinnen en als we de wil van de Vader aanvaarden.

José C. (18), Ancash (Peru)

Heb geloof in de Heer

Ik trek me altijd op aan het verhaal van Job en wat hij allemaal heeft meegemaakt als ik me afvraag waarom ons gezin problemen heeft,

ook al doen we ons uiterste best. In Job 19:25–26 staat: 'Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen.' Job kreeg de ergste moeilijkheden te verduren, en toch wist hij dat zijn Verlosser leeft! Als we zo kunnen denken en leven als Job, weet ik dat we door onze problemen heen onze Verlosser kunnen zien, die ons door onze beproevingen heen helpt.

Megan B. (17), Utah (VS)

Treed problemen met hoop tegemoet

Problemen maken ons sterker als we er goed mee omgaan. Je moet de problemen met hoop en moed tegemoet treden. Je doet wellicht al je best door naar de kerk te gaan en het evangelie na te leven. Erken dus dat je problemen je vooruitgang kunnen bevorderen. Probeer ook iets te vinden wat je niet goed doet en probeer dat dan te veranderen. Probeer anderen vaak te helpen. Je zult merken dat je eigen problemen dan minder zwaar lijken. Raadpleeg bovenal altijd de Heer. Bid over je problemen en vraag je hemelse Vader je te leiden.

Raymond A. (18), Accra (Ghana)

Volhard tot het einde

Het gezin staat centraal in het plan van de Schepper, zodat de tegenstander uiteraard alles in het werk stelt om ons geluk in een evangeliegericht gezin te dwarsbomen. We weten dat het leven niet altijd makkelijk is of dat door onze kerkgang en gezinsavonden verleidingen niet automatisch aan ons voorbijgaan. Zorg dat je in

moeilijke tijden als gezin in de Schriften leest, samen bidt en gewoon met elkaar praat.

Elder Dudley (21), zendingsgebied Jakarta (Indonesië)

VOLG DE RAAD VAN PROFETEN OP

'Met de hulp van de Heer en zijn leer, kunnen alle schadelijke gevolgen van de

moeilijkheden in een gezin begrepen en overwonnen worden. Wat de behoeften van de gezinsleden ook zijn, wij kunnen ons gezin sterken als we de raad van de profeten volgen.

'De sleutel om ons gezin te sterken, ligt in het feit of wij de Geest van de Heer bij ons thuis hebben.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het gezin sterken: onze heilige taak', *Liahona*, juli 1999, p. 38.

VOLGENDE VRAAG

'Hoe beheers je je woede wanneer je heel erg boos bent?'

Stuur je antwoord vóór 15 mei 2011 aan:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: 1. volledige naam, 2. geboortedatum, 3. wijk of gemeente, 4. ring of district, 5. jouw schriftelijke toestemming — en als je onder de achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (e-mail toegestaan) — om je reactie en foto te plaatsen.

HEM ALTIJD INDACHTIG ZIJN

BELOOFD IS BELOOFD.
(ZIE LUCAS 22:19–20; LV 20:77, 79.)

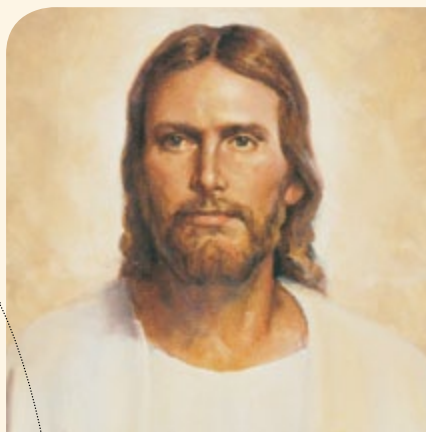
Leer en Verbonden 76:22–24

Deze verzen vormen een hedendaags getuigenis van Jezus Christus: Hij leeft!

Vele getuigenissen

Er waren al vele getuigenissen van de herrezen Christus vóór deze openbaring gegeven. Hier volgen enkele voorbeelden:

- Maria van Magdala (zie Johannes 20:11–18)
- De apostelen in de tijd van Jezus (zie Matteüs 28:9–20; Marcus 16:14–20; Lucas 24:36–53; Johannes 20:19–29; 21)
- De twee discipelen op de weg naar Emmaüs (zie Lucas 24:13–35)
- Stefanus (zie Handelingen 7:55–56)
- Paulus (zie Handelingen 9:1–6)
- De Nephieten (zie 3 Nephi 11–28)
- Moroni (zie Ether 12:39)
- Joseph Smith (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–20)

22 En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het 'getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij ^bleeft!

23 Want wij 'zagen Hem, ja, ter ^brechterhand Gods; en wij hoorden de stem getuigen dat Hij de 'Eniggeborene des Vaders is —

24 dat door 'Hem en in Hem en uit Hem de ^bwerelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners daarvan voor God gewonnen 'zonen en dochters zijn.

Hij leeft!

'Ik heb de getuigenissen gelezen van hen die het leed van Christus' kruisiging en de vreugde van zijn opstanding heb-

ben ervaren, en ik geloof die getuigenissen. Ik heb de getuigenissen gelezen van hen die in de Nieuwe Wereld zijn bezocht door dezelfde herrezen Heer, en geloof die getuigenissen ook.

'Ik geloof het getuigenis van iemand die in deze bedeling in een bos dat we nu heilig noemen, met de Vader en de Zoon heeft gesproken en die zijn leven heeft gegeven om zijn getuigenis met zijn bloed te bezegelen.'

President Thomas S. Monson, 'Hij is uit de dood verzezen!' *Liahona*, mei 2010, p. 89.

Voor God gewonnen zonen en dochters

'Jullie zijn geen alledaagse wezens, geliefde jonge vrienden over de hele wereld. Jullie zijn heerlijk en eeuwig. (...)

'Het is mijn gebed en mijn zegen dat je, als je naar je spiegelbeeld kijkt, in staat zult zijn om de onvolmaaktheden en twijfels aan jezelf over het hoofd te zien en in zult zien wie je werkelijk bent: een heerlijke zoon of dochter van de almachtige God.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Het spiegelbeeld in het water' (CES-haardvuuravond voor jongvolwassenen, 1 november 2009); beschikbaar op CESfiresides.lds.org.

Werelden worden en werden geschapen

'Christus was de Heer van het heelal, die onder leiding van de Vader ontelbare werelden schiep — waarvan deze er slechts één is (zie Efeziërs 3:9; Hebreeëen 1:2).

'Hoeveel planeten in het heelal zijn er bewoond? Dat weten we niet, maar we zijn niet alleen in het heelal! God is geen God van maar één planeet!'

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Bijzondere getuigen van Christus', *Liahona*, april 2001, p. 5.

Noot van de redactie: deze pagina is niet bedoeld als allesomvattende uitleg van de gekozen tekst, maar als uitgangspunt voor persoonlijke studie.

De VRUCHTEN van wederopbouw

Toen ik de puinhoop na de aardbeving zag, was ik verdrietig. Tot ik besepte dat God zowel de slachtoffers als de overlevenden liefheeft.

Ashley Dyer

Omdat ik in Sjanghai (China) woon, kon ik met een schoolgroep naar de provincie Sichuan in het zuidwestelijke deel van China gaan om daar te helpen bij het bouwen van huizen voor slachtoffers van de aardbeving die het gebied enkele jaren geleden heeft geteisterd. We werkten hard om stenen te plaatsen, cement aan te brengen, stapels stenen te kruien en stenen door te geven in een 'lopende band' van mensen. Op de tweede dag had ik al rugpijn en zaten mijn handschoenen vol gaten. Toch is de hele onderneming een onvergetelijke ervaring voor me geworden. Mijn getuigenis en het gevoel van eigenwaarde, een van de waarden van de jongevrouwen, van mij en anderen, zijn erdoor versterkt.

Doordat ik elke dag de handen uit de mouwen stak, merkte ik dat mijn gevoel van eigenwaarde toenam. Ik voelde me goed over mezelf, omdat ik iets deed om de levensomstandigheden te verbeteren van mensen die er slechter aan toe waren dat ik.

We bezochten ook een school in het getroffen gebied. Bij onze aankomst kwam een groep schattige kleintjes op ons afstormen. Toen ik al die geweldige kindertjes zag, herkende ik dat ook zij een gevoel van eigenwaarde hadden. Ze zijn stuk voor stuk prachtige kinderen van God, en ik voelde sterk dat Hij ze allemaal persoonlijk kent en liefheeft.

Aan het einde van ons verblijf zouden we in een ontspanningsoord gaan lunchen. Toen we daar aankwamen, bleek de aardbeving echter alles te hebben verwoest. Ik had nog nooit zo'n

grote ravage gezien. Ik kon wel janken. De plafonds en de muren van de gebouwen waren ingestort, bomen waren omgevallen en overal lag puin. Een groot rotsblok was met een smak van de berg af tegen de zijkant van een van de gebouwen gerold, waardoor het plafond en de muur waren ingestort. Ik zag één schoen in een deuropening liggen.

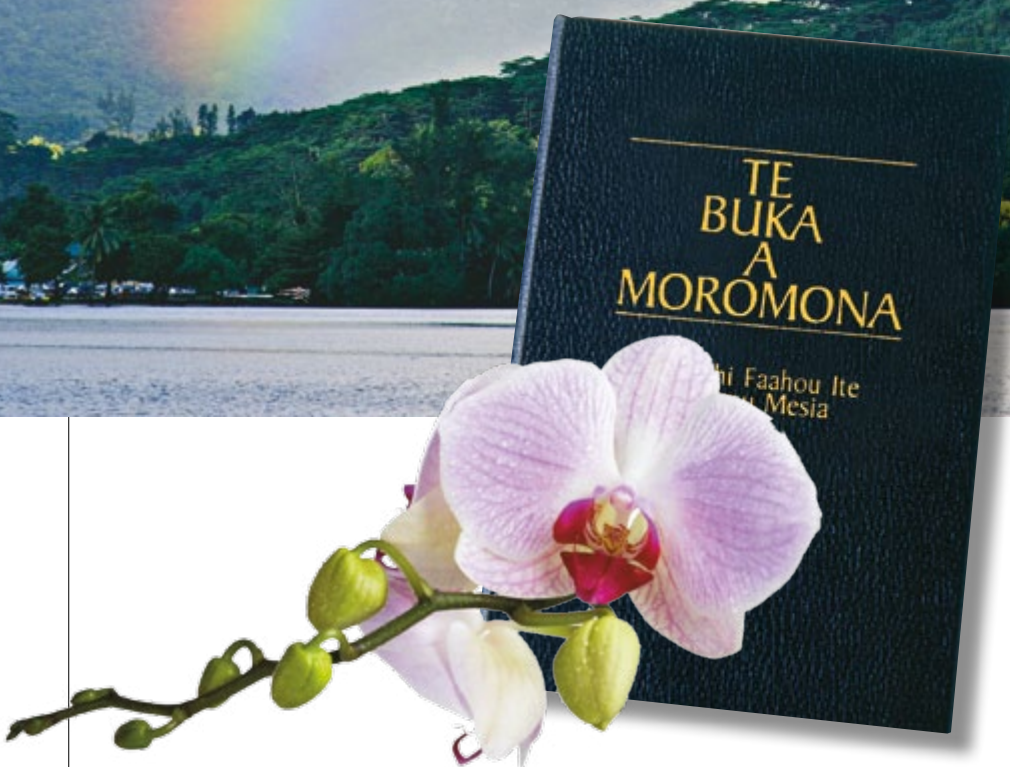
Toen ik daar zo over nadacht, en over het feit dat er zoveel mensen bij deze ramp waren omgekomen, kon ik maar moeilijk vatten hoe onze hemelse Vader dit had kunnen laten gebeuren. Had Hij hen niet lief? Toen moest ik denken aan wat we in de jongevrouwen hadden besproken, en besepte ik dat Hij ze wel degelijk liefheeft. Ze waren stuk voor stuk bij Hem bekend en geliefd. Wie die dag waren omgekomen, zijn allemaal kinderen van God. Die gedachte maakte me eerst nog verdrietiger. Tot ik me realiseerde dat die mensen in de geestenwereld waren en bij onze hemelse Vader konden terugkeren. Die gedachte gaf me troost en een gevoel van vrede.

Ik weet dat ik een kind van God ben, met een groot gevoel van eigenwaarde. We zijn allemaal kinderen van onze hemelse Vader, die ons persoonlijk kent. Zijn liefde voor ons is groter en sterker dan we ons ooit kunnen voorstellen. Dat inzicht drong diep in mijn hart door toen ik de mensen die zo erg door de aardbeving in Sichuan hadden geleden, hielp en met hen samenwerkte. ■

Ashley Dyer (rechts) hielp met de wederopbouw van huizen voor plaatselijke inwoners na de aardbeving van 2008 in Sichuan (China).

KRACHT UIT DE SCHRIFTEN

*Toen twee Tahitiaanse
tieners de Schriften een
kans gaven, veranderde
dat hun leven.*

Adam C. Olson
Kerkelijke tijdschriften

Rooma had geen zin om de Schriften te bestuderen. Vaitiare had geen zin om naar het seminarie te gaan. En dat waren ze ook niet verplicht. Maar toen ze dat toch deden, veranderde dat wel hun leven.

Waarom niet?

Waarom zou een tiener elke donderdagavond twee uur lang samen met zijn moeder de Schriften bestuderen? Een jaar geleden zou Rooma Terooatea uit Tahiti zich dat waarschijnlijk ook afgevraagd hebben.

Nu vraagt hij zich af waarom een tiener dat *niet* zou doen.

Rooma had drie jaar lang maar weinig aandacht geschonken aan de leesopdrachten die de seminariëleerkrachten hem voor de komende les gaven. 'Ik had helemaal geen zin om ze te lezen', zegt hij. 'De Schriften zeiden me niet echt veel.'

Maar hij vroeg zich wel af waarom de kerkleiders in zijn wijk en ring in hun toespraken en lessen altijd de Schriften gebruikten. Hij keek naar zijn leiders. Hij zag het gemak waarmee de ringpresident schriftteksten kon aanhalen.

Toen de ring Faaa (Tahiti) de seminariëleerlingen in zijn laatste seminariejaar in teams had onderverdeeld om wedstrijden in

tekstenbeheersing te houden, besloot Rooma de Schriften een kans te geven.

Zo zijn de wekelijkse studie-uurtjes met zijn moeder begonnen. Iedere donderdagavond studeerden ze samen voor de wedstrijd in de klas van de volgende dag. Hij leerde waar de belangrijke verzen stonden, en leerde er zelfs vele uit het hoofd.

En daarmee begon het een en ander bij Rooma te veranderen. Door

Toen Rooma Terooatea (onder) en zijn medeseminarieleerlingen naar het nabijgelegen Moorea (links) afreisden om hun kennis van de Schriften te beproeven, deed de uitkomst er niet meer toe — Rooma was al een winnaar.

IJVERIG STUDEREN

‘Stoomcursussen zijn lang niet zo goed als elke dag in de Schriften

lezen en ze in ons leven toepassen. Raak vertrouwd met de lessen die de Schriften ons leren. (...) Bestudeer ze alsof ze tot jou spreken, want eigenlijk is dat ook zo. (...)

‘(...) IJverige schriftstudie [zal] je kracht [vergroten] om verleiding te vermijden en leiding van de Heilige Geest te ontvangen in alles wat je doet.’

President Thomas S. Monson, ‘Wees de bovenste beste’, *Liahona*, mei 2009, p. 68.

zijn schriftstudie kreeg hij een betere band met zijn moeder. Hij ontdekte de overeenkomsten tussen de leringen in de Schriften en de gebeurtenissen in de huidige wereld. Hij bad over wat hij las, en besepte dat het van God kwam.

Hij heeft tevens bijgedragen aan de overwinning van zijn team in het tekstenbeheersingskampioenschap van de ring.

Rooma herkent in de zegeningen die hij heeft ontvangen een les die hij bij zijn studie van de Schriften heeft geleerd. ‘In Mosiah 2:24 zegt koning Benjamin dat de Heer ons onmiddellijk zegent als we doen wat Hij van ons vraagt’, zegt Rooma. Een van de grootste zegeningen is dat hij ‘na het bestuderen van de

Nadat Vaitiare Pito uit Tahiti besloot om de Schriften te bestuderen, ondervond ze de zegeningen ervan.

Schriften dit jaar weet dat het Boek van Mormon waar is'.

Ik bepaal zelf wel wat ik doe

Aan het begin van het schooljaar was Vaitiare Pito niet eens lid van de kerk. Hoe kon een nieuw lid dat nooit eerder aan het seminarie had meegedaan haar team dan helpen het tekstenbeheersingskampioenschap van de ring Faaa te winnen?

'Ik maakte me geen zorgen over mijn gebrek aan ervaring', zegt ze. 'Veel van de teksten had ik al tijdens de zendelingenlessen geleerd.'

De meeste familieleden van Vaitiare waren lid van de kerk geworden nadat haar vader onverwacht was overleden en de wijkzendingsleider de zendelingen naar Vaitiares huis had meegenomen. Ze spraken onder andere over eeuwige gezinsbanden. 'Dat heeft ons gezin echt veranderd', zegt ze.

Maar de 17-jarige behield haar eigenzinnigheid. 'Na mijn doop zei iedereen dat ik naar het seminarie moest gaan', zegt ze. 'Ik hou er niet van als mensen me voorschrijven wat ik moet doen, dus het duurde een tijdje voordat ik ging.'

Uiteindelijk besloot ze zelf om te gaan en vond ze het fijn. Ze kwam in hetzelfde team voor tekstenbeheersing als Rooma.

Eerst deed ze geen moeite om de leesopdrachten te lezen. Maar toen ze dat toch deed, werd ze al gauw in verschillende opzichten gezegend.

'De Schriften hebben me echt geholpen', zegt ze. 'Ik heb veel door de Schriften geleerd', zoals het belang van gebed en dat onze hemelse Vader onze gebeden verhoort.

Ze heeft ook geleerd dat als ze zich zelf iets voorneemt, zoals het seminarie volgen of in de Schriften lezen, ze dat makkelijker volhoudt dan wanneer ze het doet omdat het moet of 'zo hoort'.

Nu het schooljaar achter de rug is, is Vaitiare dankbaar dat ze ervoor gekozen heeft om het seminarie te volgen en de Schriften te bestuderen: 'Ik weet dat we gezegend worden als we de Schriften lezen.' ■

De aanwijzing in mijn zegen

Scott Talbot

Ik ben in het zendingsgebied Houston-Zuid (Texas) als Spaans-sprekende zendeling werkzaam geweest. Op een dag gingen mijn collega en ik langs de deuren, op zoek naar iemand om te onderwijzen. We kwamen bij een huis met een enorm gat in de versleten, houten veranda.

Een oudere vrouw kwam aan de deur en liet ons binnen. Ik weet niet zeker of ze doorhad wie we waren en wat we deden, maar ze was uitermate beleefd. We begonnen haar de eerste les te geven en alles leek goed te gaan. Ik was aan de beurt om over Joseph Smith en het eerste visioen te vertellen. Ik zag aan de gelaatsuitdrukking van de vrouw dat zij steeds meer in verwarring raakte. Het was duidelijk dat ze niet echt begreep wat ik haar probeerde uit te leggen.

Ik stelde haar enkele vragen over wat we zojuist hadden besproken, en ik raakte gefrustreerd dat ze het idee van het eerste visioen niet leek te vatten. We hadden al een lange dag achter de rug, en als zendeling is het uitermate frustrerend dat iemand niet begrijpt wat je zo graag wilt overbrengen.

Op het moment dat ik mijn boosheid voelde opkomen, moest ik opeens denken aan een stukje uit mijn patriarchale zegen. Daarin stond iets over mijn toekomstige gezin en de raad dat ik mijn toekomstige kinderen de beginselen van het evangelie moest bijbrengen. Terwijl ik aan dat stukje uit mijn zegen dacht, wist ik dat de Geest me liet weten dat ik deze nederige vrouw net zo moest onderwijzen als een kind.

Ik sprak haar daarna eenvoudiger en liefdevoller toe. Ik zag mezelf als vader in mijn eigen woonkamer, omringd door mijn kinderen, het

BEREID JE VOOR OP EEN ZENDING

Jongemannen, ik spoor jullie aan om je op een voltijdzending voor te bereiden. Blijf rein en zuiver en waardig om de Heer te vertegenwoordigen. Zorg dat je gezond en sterk blijft. Bestudeer de Schriften. Neem deel aan het seminarie of instituut waar dat mogelijk is. Raak vertrouwd met de handleiding voor zendingswerk, *Predik mijn evangelie*'

President Thomas S. Monson, 'Nu we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2010, p. 6.

verhaal van de profeet Joseph Smith uitleggen. De verandering in haar gelaatsuitdrukking was opmerkelijk. Haar wenkbrauwen gingen omhoog en haar ogen begonnen te schitteren. Haar verwarde blik maakte plaats voor belangstelling en verwondering. Ik vertelde het verhaal van onze hemelse Vader en Jezus Christus die aan Joseph Smith verschenen, en zag de tranen in haar ogen en over haar wangen biggelen. De Geest was duidelijk in de kamer te voelen, en mijn frustratie sloeg om in grote vreugde.

Ik zal die ervaring nooit vergeten. Ik kijk ernaar uit dezelfde beginselen eenmaal aan mijn kinderen over te brengen en die grote vreugde nogmaals te voelen. ■

**President
Boyd K. Packer**

President van het Quorum
der Twaalf Apostelen

ONZE MIDDELAAR, JEZUS CHRISTUS

Ik zal jullie een verhaal vertellen — een gelijkenis.

Er was eens een man die iets heel graag wilde hebben. Het leek het belangrijkste in zijn leven te zijn. Hij ging een grote schuld aan om het te krijgen.

Anderen hadden hem gewaarschuwd voor grote schulden, en in het bijzonder voor de geldschieter. Maar het was erg belangrijk voor hem om direct te krijgen wat hij graag wilde hebben. Hij wist zeker dat hij het geld later zou kunnen terugbetalen.

Dus tekende hij een overeenkomst. Hij zou het geld ergens in de toekomst terugbetalen. Hij maakte zich er niet al te veel zorgen om, want de looptijd leek zo ver weg. Hij had wat hij wilde hebben, en dat was het enige wat telde.

Hij was zich uiteraard wel bewust van het bestaan van de schuldeiser, en zo nu en dan loste hij wel wat af voor de vorm, maar hij had geen oog voor de naderende afrekening.

Gerechtigheid of barmhartigheid?

Maar, zoals altijd, brak de dag aan waarop de overeenkomst afliep. De schuld was niet volledig afgelost. Zijn schuldeiser kwam langs en eiste het volledige bedrag op.

Pas toen drong het tot hem door dat de schuldeiser niet alleen het recht had al zijn bezittingen in beslag te nemen, maar ook het recht om hem in de gevangenis te laten gooien.

‘Ik kan u niet betalen, want ik heb het geld niet’, moest hij bekennen.

‘Dan,’ zei de schuldeiser, ‘zal ik uw bezittingen in beslag laten nemen en u zult een gevangenisstraf moeten uitzitten. Dat hebben we afgesproken. Dat was uw keus. U hebt het contract ondertekend en u zit eraan vast.’

‘Kunt u de termijn niet verlengen of de schuld kwijtschelden?’, smeekte de schuldenaar. ‘Valt er niets te regelen, zodat ik kan behouden wat ik heb en niet naar de gevangenis hoef? U gelooft toch wel in barmhartigheid? Kunt u niet barmhartig zijn?’

De schuldeiser antwoordde: ‘Barmhartigheid is nogal eenzijdig. Alleen u zou ermee gebaat zijn. Maar met barmhartigheid krijg ik mijn geld niet terug. Ik eis gerechtigheid. Gelooft u in gerechtigheid?’

‘Ik geloofde in gerechtigheid toen ik de overeenkomst ondertekende’, sprak de schuldenaar. ‘Die stond toen aan mijn kant, want ik dacht erdoor beschermd te worden. Toen had ik geen barmhartigheid nodig, en evenmin dacht ik die ooit nodig te hebben.’

‘De gerechtigheid eist dat u de schuld terugbetaalt of de straf ondergaat’, antwoordde de schuldeiser. ‘Dat is de wet. Dat zijn we overeengekomen en het recht zal geschieden. Barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven.’

Daar stonden ze dan: de een wilde gerechtigheid, de ander smeekte om barmhartigheid.

*Jezus Christus,
onze Midde-
laar, betaalt
de prijs die
wij niet kun-
nen betalen,
zodat we bij
onze hemelse
Vader kunnen
terugkeren.*

Lees Alma 42 voor meer informatie over dit onderwerp. Daarin legt de profeet Alma uit wat gerechtigheid, barmhartigheid en de verzoening inhouden.

Op basis van een eeuwige wet kan barmhartigheid niet verleend worden, tenzij er iemand is die zowel bereid als in staat is om onze schuld op zich te nemen en de prijs te betalen en de voorwaarden voor onze verlossing vast te stellen.

Ze bevonden zich in een impasse, waaruit ze geen uitweg zagen.

‘Als u mijn schuld niet kwijtscheldt, is er geen sprake van barmhartigheid’, sprak de schuldenaar.

‘Als ik dat doe, is er geen sprake van gerechtigheid’, reageerde de schuldeiser.

Aan beide wetten kon, zo leek het, niet voldaan worden. Het zijn twee eeuwige idealen die met elkaar in strijd lijken te zijn. Is er geen manier om zowel volledig aan de gerechtigheid als de barmhartigheid te voldoen?

Jazeker! Aan de wet van gerechtigheid *kan* volledig worden voldaan en barmhartigheid *kan* volledig worden verleend — maar daar is wel iemand anders voor nodig. En zo ging het deze keer.

Zijn middelaar

De schuldenaar had een vriend. Hij schoot te hulp. Hij kende de schuldenaar goed. Hij vond het dwaas van hem dat hij in een dergelijke situatie verzeild was geraakt. Niettemin wilde hij helpen, omdat hij van hem hield. Hij ging tussen hen in staan, keek de schuldeiser aan en deed een aanbod: ‘Ik zal de schuld betalen als u de overeenkomst ontbindt, zodat mijn vriend zijn bezittingen behoudt en niet naar de gevangenis hoeft.’

Terwijl de schuldeiser nadacht over het aanbod, vervolgde de middelaar: ‘U eiste gerechtigheid. Omdat hij u niet kan betalen, zal ik dat doen. Op die manier wordt u eerlijk behandeld en kunt u niets meer eisen. Dat zou niet billijk zijn.’

En dus ging de schuldeiser akkoord.

De middelaar richtte zich tot de schuldenaar. ‘Als ik je schuld betaal, accepteer je mij dan als je schuldeiser?’

‘O ja, ja’, huilde de schuldenaar. ‘Jij hebt mij uit de gevangenis gehouden en hebt mij barmhartigheid verleend.’

‘Goed,’ zei de weldoener, ‘je betaalt de schuld aan mij en ik stel de voorwaarden. Het wordt niet makkelijk, maar het is wél mogelijk. Ik zal je erbij helpen. Je hoeft niet naar de gevangenis.’

En zo kreeg de schuldeiser al zijn geld terug. Hij was billijk behandeld. De overeenkomst

was nagekomen. De schuldenaar was daarentegen barmhartigheid verleend. Aan beide wetten was voldaan. Omdat er een middelaar was, kreeg de gerechtigheid waar zij recht op had en werd er ten volle barmhartigheid verleend.

Onze Middelaar

Ieder van ons leeft op een soort geestelijk krediet, met een schuld. Op een dag zal de rekening worden afgesloten en de vereffening plaatsvinden. Hoe onverschillig wij er nu ook tegenover staan, wanneer die dag komt en de schuld afgelost moet worden, zullen wij om ons heen kijken en wanhopig zoeken naar iemand, wie dan ook, die ons kan helpen.

En op basis van een eeuwige wet kan barmhartigheid niet verleend worden, tenzij er iemand is die zowel bereid als in staat is om onze schuld op zich te nemen en de prijs te betalen en de voorwaarden voor onze verlossing vast te stellen.

Tenzij er een middelaar is, tenzij wij een vriend hebben, zal het volle gewicht van de gerechtigheid op ons vallen. De volledige schadeloosstelling voor elke overtreding, hoe klein of groot, zal tot de laatste penning toe van ons geëist worden.

Maar bedenk: de waarheid, de heerlijke waarheid verkondigt dat er een Middelaar is. ‘Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus’ (1 Timoteüs 2:5). Dankzij Hem kan barmhartigheid aan ieder van ons ten volle worden verleend zonder de eeuwige wet der gerechtigheid geweld aan te doen.

Barmhartigheid wordt niet automatisch verleend. Dat gebeurt door middel van een verbond met Hem. Dat gebeurt op zijn voorwaarden, zijn edelmoedige voorwaarden, die — als absoluut onmisbaar onderdeel — de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden omvatten.

Heel het mensdom kan door de wet van gerechtigheid worden beschermd en tegelijkertijd kan aan eenieder van ons afzonderlijk de verlossende en genezende zegen van de barmhartigheid worden verleend. ■

Naar 'The Mediator', Ensign, mei 1977, pp. 54–56.

Niya's keuze

Ik ben eerlijk
tegenover mijn
hemelse Vader,
andere mensen
en mijzelf.'

Mijn evangeliënnormen

Marcel Niyungi

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Niya was voor het huis aan het spelen toen haar tante haar binnenriep. 'Niya, wil je even naar de groenteboer gaan om worteltjes voor het eten te halen?', vroeg haar tante.

'Ja, hoor!', zei Niya blij. Ze vond het altijd leuk om naar de winkel te gaan en om haar tante te helpen.

Niya pakte het geld van haar tante aan en liep de straat uit naar de buurtwinkel.

'Ik moet wat worteltjes voor het eten hebben', zei Niya tegen de winkelier.

De winkelier deed de worteltjes

in Niya's tas en noemde het bedrag. Niya gaf hem het geld.

'Hier is je wisselgeld', zei de winkelier toen hij haar wat geld teruggaf.

Niya bedankte hem en liep naar huis terug. Onderweg keek ze naar het geld dat de winkelier haar had gegeven. 'Hij heeft me teveel teruggegeven', dacht ze. 'Nu mag ik dit geld voor mezelf houden!'

Maar toen stond Niya stil. 'Mijn hemelse Vader zal niet blij zijn als ik dit geld houd', dacht ze. 'Ik moet in al mijn woorden en daden eerlijk zijn.'

Niya ging naar de winkel terug. 'U hebt me te veel geld teruggegeven', zei ze tegen de winkelier toen ze hem het extra geld gaf.

De winkelier nam het geld aan. 'Je bent een goed meisje', zei hij. Hij stopte een paar appels in een tas en gaf die aan Niya. 'Bedankt dat je zo eerlijk bent geweest. Die appels zijn voor jou en eet ze maar lekker op met je familie.'

Niya had een warm en gelukkig gevoel van binnen toen ze naar huis liep. Ze wist dat haar hemelse Vader het fijn vond dat ze had gekozen om eerlijk te zijn. ■

ZATERDAG

Over zes dagen zou het Pascha gevierd worden, een belangrijke feestdag. Veel mensen kwamen naar Jeruzalem om die dag offers in de tempel te brengen. Jezus liep naar Betanië, een dorpje bij Jeruzalem. Hij zou daar vijf nachten bij zijn vrienden Lazarus, Maria en Martha verblijven. Maria zalfde zijn voeten met olie.

Zie Johannes 12:1-3.

ZONDAG

Jezus liep van Betanië naar Jeruzalem. Hij reed op een ezel de stad in, zoals een tekst in het Oude Testament had geprofeteerd. De mensen eerden Hem als hun koning, ze riepen 'Hosanna' en spreidden palmtakken voor de ezel uit om de Heiland tegen het stof te beschermen. Jezus bezocht de tempel en ging daarna terug naar Betanië.

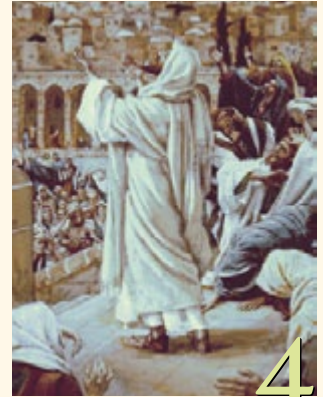
Zie Zacharia 9:9; Matteüs 21:1-11; Marcus 11:1-11.

MAANDAG

Jezus zag dat mensen in de tempel dingen kochten en verkochten. Hij wilde dat de tempel een 'huis van gebed' was, dus joeg Hij ze weg. Daarna genas Hij mensen die lam of blind waren. De jaloerse priesters waren boos op Hem.

Zie Matteüs 21:12-17; Marcus 11:15-19.

DINSDAG

Jezus onderwees de mensen in de tempel en op een heuvel in de buurt die de Olijfberg heette. De priesters maakten plannen om Jezus te doden. Een van zijn discipelen, Judas Iskariot, wilde Jezus aan de priesters overleveren in ruil voor 30 zilverstukken.

Zie Matteüs 25:31-46; 26:14-16.

PAASWEEK

Je kunt je op Pasen voorbereiden door te leren wat er in de week vóór de kruisiging en opstanding van Jezus Christus is gebeurd. Begin acht dagen voor Pasen met het lezen van de gebeurtenissen en schriftteksten voor iedere dag.

5

WOENSDAG

In de Schriften staat niet wat Jezus op deze dag deed. Misschien bracht Hij die dag met zijn discipelen door. Je kunt de gelijkenis van de tien maagden lezen, een verhaal dat Jezus aan zijn discipelen vertelde om ze op de wederkomst voor te bereiden.

Zie Matteüs 25:1-13.

6

DONDERDAG

De discipelen van Jezus maakten zich klaar voor het paasmaal of Pascha. Tijdens de maaltijd zei Jezus tegen de discipelen dat een van hen Hem zou verraden.

Daarna gaf Hij hun voor de eerste keer het avondmaal, om ze te helpen aan Hem te denken. Jezus ging naar de hof van Getsemane om voor onze zonden te lijden en tot God te bidden. Er kwamen mensen met zwaarden om Hem gevangen te nemen. De discipelen renden bang weg. Zie Matteüs 26:17-29, 36-56.

7

VRIJDAG

Jezus werd naar de hogepriester, Kajafas, gebracht. De discipel Petrus ontkende dat hij Jezus kende. Jezus werd door de stadhouder, Pilatus, en door Herodes ondervraagd. Hij werd tot de dood aan het kruis veroordeeld. Jezus werd gekruisigd. Een rijke man met de naam Jozef legde Jezus in zijn graf. Maria, de moeder van Jezus, en Maria van Magdala bezochten het graf.

Zie Matteüs 26:57-72; 27:1-2, 27-37; Lucas 23:44-46, 50-56.

8

ZATERDAG

Jezus' lichaam lag in het graf. Er was een grote steen voor de ingang geplaatst. De goddeloze priesters vroegen Pilatus om bewakers buiten het graf neer te zetten, om te zorgen dat niemand naar binnen kon gaan.

Zie Matteüs 27:57-66.

PAASZONDAG

Jezus was opgestaan! Hij was uit het graf herrezen. Een engel daalde uit de hemel neer en rolde de steen voor het graf weg.

Jezus gaf zijn discipelen de opdracht om anderen te onderwijzen en te dopen en beloofde altijd bij hen te zijn. Zie Matteüs 28.

Kunstwerken van kinderen uit de hele wereld

Ingezonden kunstwerken voor de internationale tentoonstelling voor kinderkunst met het thema 'Het evangelie is mij tot zegen'.

In de volgende uitgaven vind je op Ons prikbord nog meer kunstwerken van de tentoonstelling. Ook op www.liahona.lds.org vind je nog meer ingezonden kunstwerken.

Andreza A. (10), Brazilië

Dasha K. (11), Oekraïne

Zeniff F. (9), Mexico

Chung-chi (6), Taiwan

Beth B. (5), Canada

Daniel S. (5), Frankrijk

Karen L. (6), Bolivia

Leonardo T. (8), Chili

Nathalie S. (9), Guatemala

Carolina A. (7), Peru

Sara R. (9), Argentinië

Fatima B. (5), Peru

Lee W. (9), Polen

Addison O. (10), Vietnam

Alina S. (8), Oekraïne

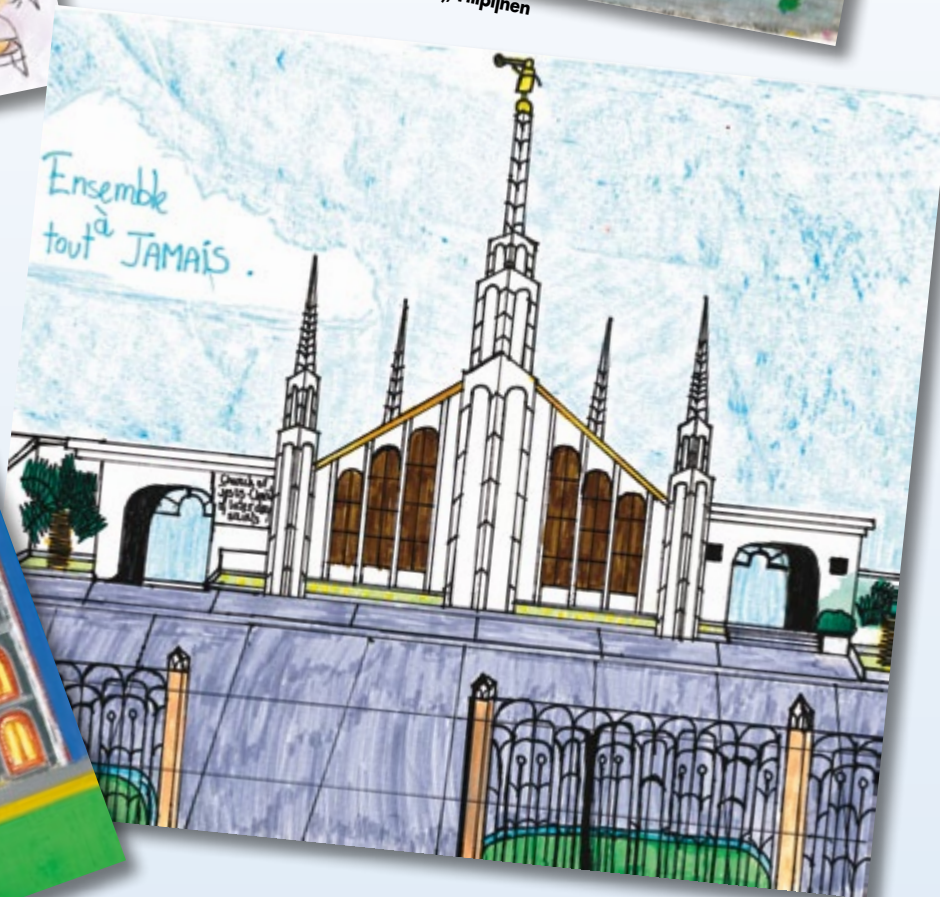
Vanessa G. (11), Mexico

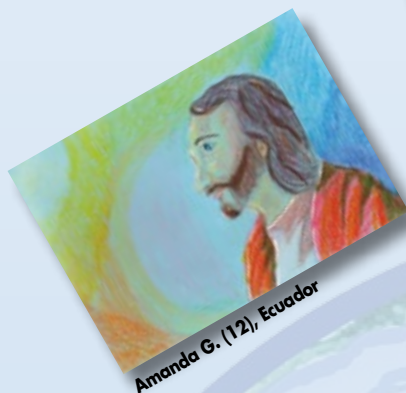
Guen R. (12), Filipijnen

Erdenejargalin O. (8), Mongolië

Lee J. (11), Tahiti

Amanda G. (12), Ecuador

Martina F. (11), Argentinie

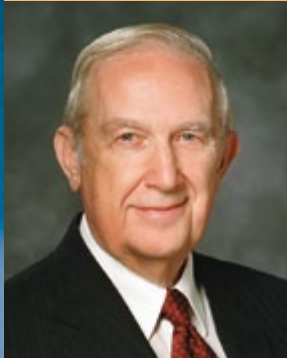

Adriana B. (10), Ecuador

José V. (5), Peru

Bijzondere getuige

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen bespreekt hoe hij over dit onderwerp denkt.

ILLUSTRATE BY VAN BEACH

Hoe kan ik me tegen de slechte dingen in de wereld **beschermen**?

Naar 'Verstandig leven te midden van het toenemende kwaad', Liahona, mei 2004, pp. 100–102.

Streef naar en sta open voor de persoonlijke leiding van de Heilige Geest.

Onze hemelse Vader heeft de Schriften voorbereid en voorziet in voortdurende openbaring om ons te steunen. Daardoor kun je ondanks het toenemende kwaad toch vredig en gelukkig leven.

Als je je verstand en hart op de Heer blijft richten, zal Hij je helpen, en zul je een rijk en goed leven leiden, ongeacht de gebeurtenissen in de wereld om je heen.

Je kunt een deugdzzaam, productief, rechtschapen leven leiden door het beschermende plan van onze hemelse Vader te volgen: zijn plan van geluk.

Ook al lijkt het leven nu misschien moeilijk, houd je vast aan de ijzeren roede van de waarheid. Je maakt meer vooruitgang dan je denkt.

Jezus Christus is mijn Heiland en Verlosser

Ana Maria Coburn en Cristina Franco

‘Wij geloven dat door de verzoening van Christus de gehele mensheid kan worden gered door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie’ (Geloofsartikelen 1:3).

Wat zou je overhebben voor iemand van wie je heel veel houdt? Onze Heiland, Jezus Christus, houdt zoveel van ons dat Hij zijn eigen leven voor ons heeft gegeven.

Onze hemelse Vader wist dat wij door onze zonden en fouten niet bij Hem konden terugkeren. Dus bood zijn Zoon, Jezus Christus, Zich aan als onze Heiland. Onze hemelse Vader koos Hem uit om ons te redden, want Hij was de enige die zonder zonde zou kunnen leven.

Jezus heeft geleden en is gestorven om ons van de dood en onze zonden te verlossen. Die liefdevolle daad wordt de verzoening genoemd. Dankzij de verzoening

kunnen we ons bekeren, vergeving ontvangen en net als Jezus rein en puur worden.

Jezus werd gekruisigd en stierf, maar na drie dagen stond Hij op. Hij leefde weer! Omdat Hij is opgestaan, zullen wij ook opstaan. Dat betekent dat ons lichaam en onze

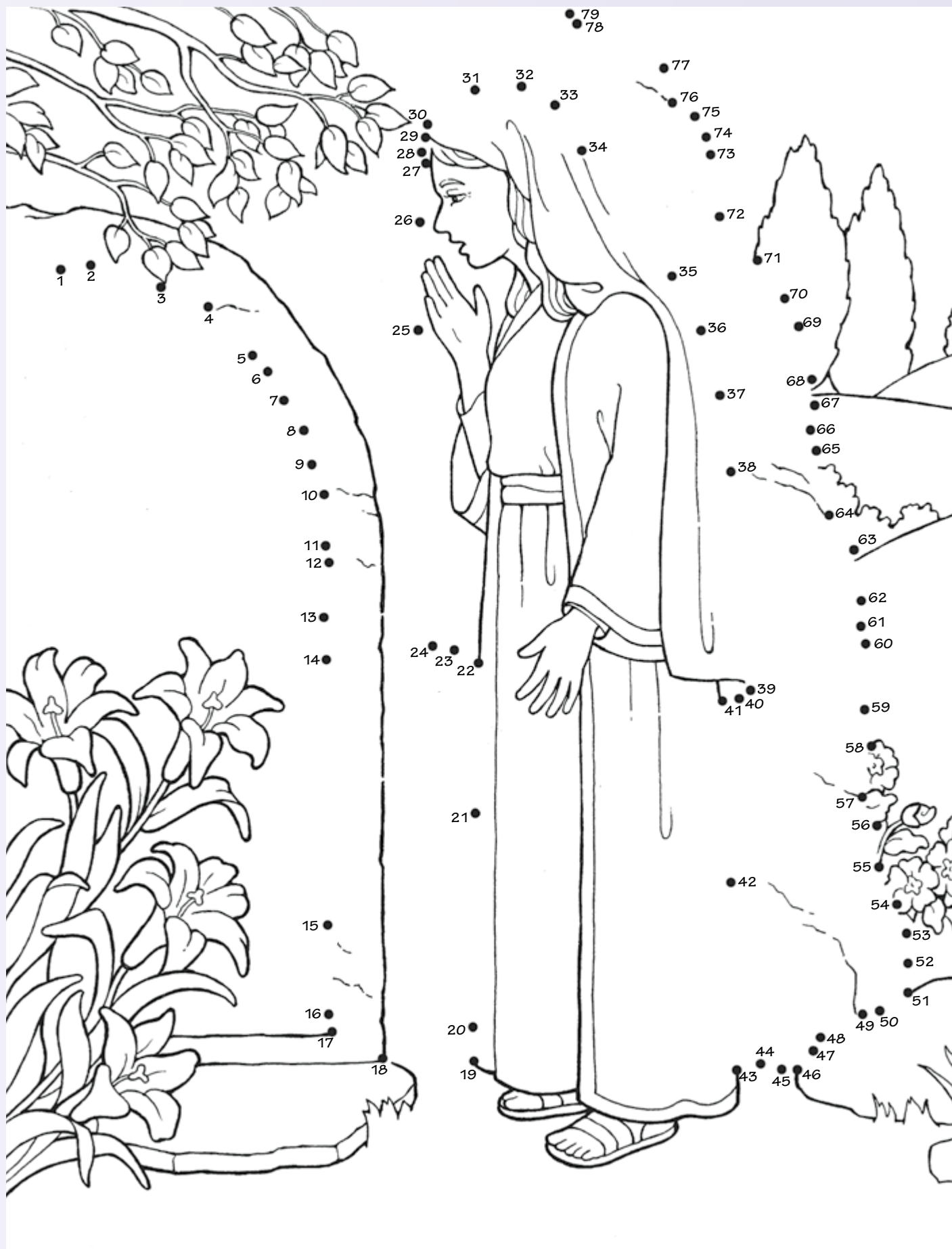
geest voor altijd verenigd worden.

Jezus Christus is waarlijk onze Heiland en Verlosser. Hij is het volmaakte voorbeeld voor ons allemaal. Hij heeft ons geleerd hoe we vriendelijk met elkaar moeten omgaan. Hij heeft ons geleerd hoe we elkaar moeten dienen. Hij heeft ons geleerd hoe we een beter mens kunnen worden. We kunnen niet zo volmaakt leven als Hij dat deed, maar we kunnen wel terugkeren bij Jezus en onze hemelse Vader door de geboden te gehoorzamen en ons best te doen. We moeten Jezus Christus iedere dag volgen. ■

ACTIVITEIT

Verbind de stippen om de plaat van Maria bij het lege graf af te maken. Kleur de plaat daarna in. Als je naar de plaat kijkt, kun je eraan denken dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is.

Gelukkig thuis

Chad E. Phares

Kerkelijke tijdschriften

Buntha en Neath zijn broer en zus en wonen in Siem Reap (Cambodja).

Toen hij acht jaar werd, wilde Buntha zich graag laten dopen. Wanneer Neath acht jaar wordt, wil ze zich ook laten dopen. 'Ik wil de Heilige Geest ontvangen', zegt ze.

Buntha en Neath vinden het belangrijk om anderen te helpen. Buntha wil later zendeling worden. Neath kan haast niet wachten tot ze op oudere leeftijd 'omazendeling' kan worden. ■

Buntha en

Neath zijn vaak bij elkaar. Ze proberen aardig voor elkaar en de andere gezinsleden te zijn.

Mensen uit de hele wereld komen naar de oude gebouwen in hun stad kijken, maar **Buntha en Neath** zijn het liefst gewoon thuis bij de rest van het gezin.

Buntha en Neath hebben een speciale leerplek buiten het huis. Daar lezen ze in de Schriften, doen ze hun huiswerk en lezen ze de *Liahona*. Buntha en Neath lezen graag in de Schriften. Ze proberen elke dag in de Schriften te lezen. Neath leest graag over de droom van Lehi. Buntha leest graag over Nephi.

Neath houdt van knikkeren. **Buntha** houdt van voetballen met elke bal die hij maar vinden kan.

Verkleeden is leuk

Kaare Revill

Gebaseerd op een waar
gebeurd verhaal

*'Gij zijt kinderen van de Here, uw
God' (Deuteronomium 14:1).*

1. Elise wilde zich
verkleeden. Ze trok papa's
schoenen aan en zette
een rode feestneus op.

Ik ben een
grappige clown.

3. Elise tim-
merde op de
vloer voordat ze
naar haar kamer
terugrende.

2. Elise rende terug naar
haar kamer. Ze deed een
gele bouwhelm op en pakte
een plastic hamer.

Ik ben een sterke
bouwwakker.

4. Elise trok een paars-met-zilverkleurige glitterjurk aan en danste haar kamer uit.

6. Toen Elise naar bed ging, deed ze haar groene lievelingspyjama aan. Ze liep haar kamer uit en ging bij mama op schoot zitten.

5. Elise vond het leuk om een prinses te zijn. Ze hield de jurk de hele dag aan.

Ik ben een mooie prinses.

7.

Ik ben Elise. Ik ben een kind van God.

WIJ ZIJN ALLEMAAL KINDEREN VAN GOD

Waar we ook wonen of hoe we er ook uitzien, we zijn allemaal kinderen van God. Kijk naar de kinderen in de rondjes bovenin en probeer ze op de kaart terug te vinden. Omcirkel elk kind dat je hebt gevonden.

IDEEËN VOOR OUDERS

Praat over enkele fysieke kenmerken of eigenschappen die uw kind heeft. Wat maakt hem of haar uniek? Leg uit dat onze hemelse Vader ons allemaal verschillend heeft gemaakt, maar dat we allemaal zijn kinderen zijn. Help uw kind de unieke kenmerken van elk kind op de kaart te benoemen.

Instructiebijeenkomst handboek legt nadruk op heilswerk

Adam C. Olson

Kerkelijke tijdschriften

Tijdens een wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden in februari 2011 hebben leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen deelnemers verteld hoe de nieuwe handboeken doeltreffend te gebruiken. Deze bijeenkomst was een vervolg op de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden in november 2010, toen de handboeken geïntroduceerd werden.

De sprekers onderstreepten hoe we de handboeken met meer inspiratie kunnen gebruiken, hoe belangrijk het is dat we het leerstellige fundament van de nieuwe handboeken begrijpen, hoe we de beginselen in verband met aanpassing van kerkprogramma's kunnen toepassen, hoe we de veranderingen kunnen gebruiken om het heilswerk uit te voeren, en wat de rol van de vrouwen is in raadsvergaderingen.

Aan de uitzending hebben deelgenomen: president Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium; de ouderlingen Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson en Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen; de ouderlingen Craig C. Christensen, Bruce D. Porter en W. Craig Zwick van de Zeventig; en de algemene presidenten van de hulporganisaties.

De handboeken met meer inspiratie gebruiken

President Eyring noemde de bijeenkomst een 'tweede mogelijkheid om

erachter te komen hoe we het handboek effectiever kunnen gebruiken' en hij moedigde de leiders aan om meer openbaring te ontvangen.

'Alleen door de Geest kunt u erachter komen hoe u de informatie in het handboek moet toepassen', zei hij. '(...) Het lijkt u wellicht onpraktisch om te rekenen of zelfs te hopen op de openbaring die u in uw dagelijks dienstbetoon nodig hebt. Die krijgt u niet zonder geloof en hard werk, maar u kunt die openbaring wel ontvangen.'

President Eyring beloofde dat als de leiders werken en bidden om 'de [ontvangen] woorden des levens te begrijpen en op te volgen', ze met de hulp van de Heer hulp en leiding kunnen geven die hun eigen krachten te boven gaan.

Leerstellig fundament van de handboeken

'Het handboek is leerstellig,' zei ouderling Oaks, 'en het is korter dan het vorige handboek omdat het voor veel onderwerpen geen specifieke regels of instructies bevat. Maar er staan beginselen in die geïnspireerde leiders kunnen toepassen (...) overeenkomstig hun plaatselijke omstandigheden.'

Ouderling Bednar en ouderling Christofferson waarschuwden de leiders dat ze niet de eerste hoofdstukken van *Handboek 2* moesten overslaan om alleen de richtlijnen in de hoofdstukken daarna te bestuderen. De eerste hoofdstukken leggen een leerstellig fundament om de beginselen en richtlijnen die daarop volgen te begrijpen en toe te passen.

Ouderling Bednar zei dat de handboeken gebaseerd zijn op beginselen, 'met minder specifieke omschrijvingen, waardoor ze voor ons allen geestelijk veeleisender zijn.'

Beginnelen van aanpassing

'Wat betreft leerstellingen,

'Het handboek wordt een waardevolle bron voor u als u het gebruikt om anderen de weg naar het eeuwige leven te wijzen. Dat is het doel ervan.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium

verbonden en richtlijnen die door het Eerste Presidium en de Twaalf zijn vastgesteld, wijken we niet van het handboek af', zei ouderling Nelson. 'Sommige andere activiteiten mogen we wel aan de plaatselijke omstandigheden aanpassen.'

Volgens ouderling Porter is hoofdstuk 17, 'Uniformiteit en aanpassing', in het handboek opgenomen zodat plaatselijke leiders de Geest kunnen volgen en kunnen bepalen wanneer het gepast is om bepaalde programma's aan te passen. In het hoofdstuk wordt uitgelegd wat niet mag worden veranderd en het geeft vijf omstandigheden aan waarbij aanpassingen gemaakt mogen worden: gezinssituatie, vervoer en communicatie, kleine quorums of klassen, beperkt aantal leidinggevend, en veiligheid.

'Gerechvaardigde aanpassingen verzwakken de kerk niet; ze versterken de kerk', zei ouderling Porter in een toespraak die door ouderling W. Craig Zwick van de Zeventig werd voorgelezen. Als plaatselijke leiders geïnspireerde aanpassingen doen, hoeven ze niet bang te zijn dat ze genoeg nemen met minder dan het ideaal. 'Iedere unit van de kerk heeft toegang tot de leerstellingen, de verordeningen, het priesterschap en de gaven van de Geest die noodzakelijk zijn voor het eeuwig heil en de verhoging van Gods kinderen', schreef ouderling Porter.

Het heilswerk

De veranderingen die in *Handboek 2* zijn aangebracht, zijn bedoeld om het heilswerk te bevorderen. President Eyring zei: 'Het handboek wordt een waardevolle bron voor u als u het gebruikt om anderen de weg naar het eeuwige leven te wijzen. Dat is het doel ervan.'

Hoofdstuk 5, met de titel 'Het heilswerk in wijk en ring', bevat verscheidene onderwerpen die voorheen apart behandeld werden, zoals zendingswerk door leden, behoud van bekeerlingen, heractivering, tempelwerk en familiegeschiedenis, en evangelieonderricht.

'Paulus heeft gezegd dat in deze bedeling van de volheid der tijden alles onder één hoofd, Christus, zal worden samengevat', zei ouderling Bednar (zie Efeziërs 1:10). 'Er is één werk.'

FOTO CRAIG DIMOND, © IRI

Wat sommige mensen voorheen bijvoorbeeld als afzonderlijke zendingen van de kerk beschouwden, zijn 'hetzelfde werk op verschillende gebieden', zei hij. Zendingswerk is het verkondigen van het evangelie en het uitnodigen van anderen om de heilige verordeningen te ontvangen en verbonden te sluiten. De heiligen vervolmaken — waaronder behoud, heractivering en onderwijs — is het werk om anderen uit te nodigen hun verordeningen en verbonden na te leven. Het verlossen van de doden door middel van familiegeschiedenis en tempelwerk is de overledenen de mogelijkheid verschaffen om verordeningen te ontvangen en verbonden te sluiten.

Ouderling Holland zei dat de veranderingen in het handboek over het algemeen leiden tot een begrip dat leidinggevend in priesterschap en hulporganisaties niet alleen deel uitmaken van de wijkraad om over de leden van hun eigen quorum of organisatie na te denken, maar dat ze ook gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor het geestelijk welzijn van alle leden.

Ouderling Cook verduidelijkte dat sommige beleidsveranderingen in *Handboek 2* aan het heilswerk bijdragen.

Hij onderstreepte hoe belangrijk het is dat bisschoppen en wijkraden tegemoet komen aan de welzijnsbehoeften nu er geen welzijnszorgvergadering meer is. Hij legde uit dat de Melchizedekse priesterschapsleiders een grotere rol spelen bij het begeleiden van quorumleden. Hij verduidelijkte

In het heilswerk moeten priesterschapsleiders zich afvragen wat de volgende verordeningen zijn die iemand moet ontvangen, en hoe ze bij de voorbereiding kunnen helpen.

PANELS VAN HULPORGANISATIES GEBRUIKEN NIEUW INSTRUCTIEMATERIAAL

Tijdens de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden in februari 2011 hebben de algemene presidenten van de hulporganisaties van de kerk deelgenomen aan enkele paneldiscussies waarbij zij gebruikmaakten van het nieuwe instructiemateriaal.

Het nieuwe instructiemateriaal is een verzameling levensechte voorbeelden van leiders uit de hele wereld die een voorbeeld geven van de beginselen in *Handboek 2*. De video's zijn opgenomen in Brazilië, Engeland, Guatemala en Korea. Ze worden momenteel vertaald en zullen later in 2011 online beschikbaar komen.

Met gebruik van deze video's bespraken de algemene presidenten van de hulporganisaties, onder leiding van de ouderlingen Robert D. Hales en Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Craig C. Christensen van de Zeventig, drie belangrijke beginselen uit *Handboek 2*.

1. Geestelijke voorbereiding

'Het is verbazingwekkend hoe de Heer zoekt en wacht om ons tot zegen te zijn', zei zuster Rosemary Wixom, algemeen jeugdwerkpresidente, nadat ze een voorbeeld hadden gezien van hoe een ZHV-leidster uit Zuid-Korea tijdens de voorbereiding op een vergadering oprecht om inspiratie had gevraagd en die ook had gekregen.

Ouderling Andersen, die hierover sprak met Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, en zuster Wixom, zei: 'Het is een geestelijk werk; en dat kunnen we niet zonder de hulp van de Heer doen.' De panelleden bespraken dat leiders zich door geestelijke voorbereiding op personen kunnen concentreren, en activiteiten, lessen en opdrachten aan hun behoeften kunnen aanpassen. 'Openbaring is onder ons verspreid', getuigde ouderling Andersen.

2. Deelnemen aan raden

Aan de hand van een waargebeurd verhaal van wijkraadsleden in Guatemala, die gezamenlijk met succes een gezin naar de kerk hadden teruggebracht, leidde ouderling Christensen een discussie over samenwerking in de wijkraad met alle vijf presidenten van de hulporganisaties: zuster Beck; zuster Wixom; Russell T. Osguthorpe, algemeen zondagsschoolpresident; Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente; en David L. Beck, algemeen jongemannenpresident.

Het panel besprak dat wijkleden door de gezamenlijke inspanningen van de wijkraadsleden vooruitgang kunnen maken, dat actieve raadsleden de last van de bisschop kunnen verlichten, en dat leiders en leden zouden moeten luisteren, deelnemen en ten behoeve van de wijkleden de wil van de Heer leren kennen.

3. Zorg verlenen

De derde video ging over een jongeman in Engeland die zijn best doet om actief te blijven in de kerk. Het panel, onder leiding van ouderling Hales, met broeder Osguthorpe, broeder Beck en zuster Dalton, besprak hoe belangrijk het is dat de leiders samenwerken met de ouders, de raden in de kerk en de jongeren.

'Als u precies doet wat u vandaag hebt gezien,' concludeerde ouderling Hales, 'als u over [de voorbeelden in de video] praat en ze bespreekt, en ze aan de Heer voorlegt (...) zult u geleid worden om erachter te komen hoe u hulp en kracht kunt verlenen en kunt bereiken wat u moet doen in de roeping die u hebt ontvangen.' ■

ook de veranderingen waardoor vaders die niet volledig waardig zijn om naar de tempel te gaan in bepaalde omstandigheden wel aan verordeningen en zegens van familieleden mogen deelnemen.

'Het is niet alleen onze taak om programma's of een organisatie te leiden', zei ouderling Bednar. 'Dat is wel noodzakelijk, maar niet voldoende. Dit is het heilswerk. En als we aan verordeningen en verbonden denken, dan behoren priesterschapsleiders zich af te vragen: wat is de volgende verordening die noodzakelijk is in het leven van deze persoon of dit gezin? En hoe kunnen we bij de voorbereiding helpen?'

Vrouwen in raadsvergaderingen

Ouderling Scott sprak zijn zorg uit dat leiders in sommige

MEER ONLINE

U vindt audio, video en tekst van beide uitzendingen van de wereldwijde instructiebijeenkomsten op: lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

Handboek 2 vindt u online op: lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Het nieuwe instructiemateriaal voor leidinggevendenden is rond het midden van 2011 in de afdeling 'Serving in the Church' van lds.org beschikbaar.

Kerkleiders zeggen dat zowel mannen als vrouwen de kans moeten krijgen om tijdens vergaderingen voor leidinggevenden hun stem te laten horen.

gebieden niet de kans aangrijpen om vrouwen bij raadsvergaderingen te betrekken. 'Als [vrouwen] aangemoedigd worden om vrijelijk aan wijkraadsvergaderingen deel te nemen, zijn hun ideeën altijd nuttig en inspirerend', zei hij.

Leiders kunnen deelname bevorderen door de zusters daar persoonlijk om te vragen en dankbaarheid te uiten voor hun ideeën en aanbevelingen, legde ouderling Scott uit.

'Een aanvullende zegen voor priesterschapsleiders' die deze richtlijnen opvolgen, is dat 'deze mannen meer waardering krijgen voor de heilige rol die hun vrouw thuis vervult', zei hij verder.

Hij legde ook uit hoe belangrijk het is om in de wijkraad eensgezind te zijn. Als dat gevoel heerst, kan een leider dat aanvoelen en tot stemming overgaan. Als de leden niet eensgezind zijn, vraagt de leider ieder lid van de wijkraad om zijn of haar mening, spreekt hij zijn dank uit voor hun ideeën, neemt hij een beslissing en vraagt hij de raadsleden om die beslissing eensgezind te steunen. Ouderling Scott onderstreepte ook hoe belangrijk het is dat besproken zaken vertrouwelijk blijven.

Verwachte resultaten

Ouderling Nelson besloot de instructiebijeenkomst en sprak op drie gebieden zijn hoop uit: dat vereenvoudiging ertoe zal leiden dat de leden hun tijd en middelen effectiever gaan gebruiken, dat de macht van het priesterschap in iedere priesterschapsdrager zal toenemen om alle personen en gezinnen in de kerk tot zegen te zijn, en dat ieder lid een sterker gevoel van toewijding en discipelschap zal hebben. ■

IN HET NIEUWS

Ouderling Perry organiseert eerste ring in Guam

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft in December 2010 Guam bezocht om de ring Barrigada te organiseren, de eerste ring in Guam. Tijdens zijn bezoek heeft ouderling Perry, die tijdens de Tweede Wereldoorlog als lid van de Amerikaanse Marine in het gebied gelegerd was, het Pacific War Museum bezocht en het belendende eiland Saipan. Er wonen momenteel 1.971 leden van de kerk in Guam. Guam maakt deel uit van het gebied Azië-Noord.

Artsen van de kerk behandelen cholera in Papoea-Nieuw-Guinea

Enkele artsen van de kerk uit Australië hebben eind 2010 slachtoffers van een cholera-epidemie in het noordwesten van Papoea-Nieuw-Guinea behandeld.

De artsen hebben honderden patiënten behandeld. Eén man was op sterven na dood toen hij bij het ziekenhuis aankwam, en anderen hadden zonder behandeling geen 24 uur meer te leven gehad.

Mensen kwamen over land en met kano's naar de artsen toe. David Williams uit Brisbane en Anthony Mahler uit Cairns zeiden dat ze na één dag in het

dorp Sogere ruim tweehonderd cholera-patiënten hadden behandeld. Over de hulpactie zei dokter Mahler: '[Het] was professioneel gezien de dankbaarste ervaring in mijn leven', ondanks de moeilijkheden en de vermoeiende werklust.

Naast de artsen had de kerk ook hulpgoederen gestuurd, waaronder medische hulpgoederen en waterzuiveringsinstallaties. Vanuit de kerk in Port Moresby was voedsel en zeep naar de rampgebieden verstuurd en vanuit Port Moresby en Brisbane waren hygiënepakketten verstuurd. Ook ging er een zendingsechtpaar met kennis van waterzuivering naar Papoea-Nieuw-Guinea om de hulpverlening te coördineren.

Dvd introduceert thema wekelijkse activiteitenavond 2011

In januari is de kerk begonnen met de distributie van de dvd Voor de kracht van de jeugd 2011, *Wij geloven*, naar units van de kerk over de hele wereld. Die kunnen gebruikt worden voor de behandeling van het thema voor de wekelijkse activiteitenavond in 2011.

De dvd staat vol met multimedialpresentaties voor de jongeren zodat het thema, Geloofsartikelen 1:13, een belangrijk onderdeel van hun leven zal gaan uitmaken. Er staan segmenten op met president Thomas S.

Kerk vraagt om inzendingen voor negende internationale kunstwedstrijd

Vanaf 4 april 2011 stelt het Museum voor kerkgeschiedenis online de inschrijfformulieren beschikbaar voor de negende internationale kunstwedstrijd van de kerk. Inzendingen moeten uiterlijk op 7 oktober online zijn ingediend of door het postkantoor zijn afgestempeld. Het thema voor de kunstwedstrijd is 'Maakt zijn wonderbare werken bekend' (LV 65:4). Voor meer informatie in het Engels, of om geselecteerde inzendingen van voorgaande kunstwedstrijden te bekijken, gaat u naar lds.org/churchhistory/museum/competition.

Verhalen uit het Nieuwe Testament nu in actie

Ter aanvulling van het lesmateriaal voor het Nieuwe Testament in 2011 worden er nu video's van de *Verhalen uit het Nieuwe Testament* geanimeerd met een methode die parallax

wordt genoemd. De 65 video's zijn in het Engels beschikbaar en als mp3-bestanden voor iedere video in de elf talen op LDS.org. In de loop van 2011 worden de parallaxvideo's in elke taal beschikbaar gesteld. U vindt de video's op scripturestories.lds.org, onder **New Testament Stories**.

Jongemannen in Bangalore wijden zich toe aan Plicht jegens God

Ruim dertig jongemannen uit het district Bangalore (India) zijn in de heuvels van Kanakapura bij elkaar gekomen om het nieuwe programma Plicht jegens God te leren kennen en door lichamelijke activiteiten geestelijke lessen te leren. De jongemannen gebruikten touw en katrollen om een meertje over te steken. Ze deden 's morgens aan hardlopen, beklommen daarna een berg en leerden abseilen. De activiteit werd afgesloten met een getuigenisdienst. ■

Monson, de algemeen jongemannenpresident, de algemeen jongevrouwenpresidente, muziek, getuigenissen van jongeren en meer.

Er staan veel getuigenissen van jongeren op en veel motiverende ervaringen.

De muziek, boodschappen en getuigenissen kunnen gebruikt worden om de lessen, bijeenkomsten en activiteiten gedurende het jaar te verrijken.

Al het materiaal is online beschikbaar op youth.lds.org.

De dvd bevat een vertaling in de volgende talen: Chinees, Duits, Engels, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Portugees, Russisch en Spaans. ■

VERVOLGBERICHT

In de *Liahona* van januari 2011 staat dat er buitenlandse zendelingen in Ivoorkust werkzaam zijn (zie Samuel Gould, 'In de aanwezigheid van engelen', p. 50). Nadat die uitgave was gedrukt, zijn de omstandigheden daar veranderd, en zijn de buitenlandse zendelingen naar andere landen overgeplaatst. De kerk houdt politieke situaties goed in de gaten in landen waar zendelingen werkzaam zijn. Zo nodig worden ze naar andere landen overgeplaatst. Zendelingen keren alleen terug als de omstandigheden weer veilig worden geacht.

Zie en hoor de kleurrijke verhalen uit het Nieuwe Testament tot leven komen op scripturestories.lds.org.

POST

Hij verlicht onze lasten

Ik houd van dit tijdschrift en alles wat erin staat. Ik houd van de artikelen van de algemene autoriteiten, vooral de conferentie-toespraken. Zij instrueren ons en moedigen ons aan om ondanks onze beproevingen vooruitgang te blijven maken.

Ik ben nu 26 jaar lid van de kerk en ik heb in die tijd alle exemplaren van de *Liahona* gelezen. Ik lees nog vaak oude exemplaren door. Een van mijn lievelingsartikelen is 'De tedere barmhartigheden des Heren' van ouderling David A. Bednar (mei 2005, p. 99). Daardoor word ik eraan herinnerd hoe vaak onze hemelse Vader met zijn tedere barmhartigheden ingrijpt en onze lasten verlicht.

Iolanda Valenti (Italië)

Leringen van de Heer

Ik ben dankbaar dat ik iedere maand de woorden van de levende profeten kan lezen. Ik weet dat hun leringen van de Heer afkomstig zijn en dat ze mij tot zegen zullen zijn als ik ze in praktijk breng. Als ik over de ervaringen van de heiligen over de hele wereld lees, worden mijn geloof en getuigenis sterker omdat ik leer hoe anderen hun problemen overwinnen.

Byron David Calderon Mosquera (Ecuador)

Stuur reacties en ideeën naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen om redenen van lengte of duidelijkheid geredigeerd worden. ■

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'Hem altijd indachtig zijn',

pagina 20: U kunt als gezin deze raad van ouderling Christofferson bespreken: 'We kunnen beginnen door alles uit ons leven weg te doen en alle elementen vervolgens met de Heiland als middelpunt op volgorde van prioriteit terug te plaatsen.' U kunt ook enkele zegeningen bespreken die ouderling Christofferson noemt en die we ontvangen wanneer we 'de Heiland altijd indachtig zijn'.

'Kracht uit de Schriften',

pagina 52: Nadat u dit artikel samen hebt gelezen, laat u de gezinsleden iets over hun gevoelens vertellen aangaande het lezen van de Schriften, en het seminarie. Laat ze in hun dagboek hun getuigenis opschrijven van de kracht van de Schriften. Moedig uw kinderen aan om de kernteksten te bestuderen en uit het hoofd te leren.

'Onze Middelaar, Jezus Christus',

pagina 56: Terwijl u het artikel samen leest, laat u de gezinsleden opletten hoe belangrijk een middelaar is. Vraag wat er zou zijn gebeurd als de man met de schulden niet door een middelaar geholpen was. U kunt ook teksten lezen en bespreken over de Heiland als onze Middelaar. Mogelijke teksten: 2 Nephi 2:27–28 en Alma 42:24–25.

'Verkleed is leuk', p. 70: U kunt de gezinsleden uitnodigen om zich

te verkleeden of te doen alsof ze iemand anders zijn. Geef iedereen de kans om te vertellen wie ze voorstellen. Nadat u het verhaal hebt gelezen, legt u uit dat we altijd kinderen van God zijn, ongeacht de rol die we spelen.

Geluk en eeuwige banden

Toen mijn kinderen nog klein waren, speelden ze graag spelletjes na de gezinsavond. Een van hun lievelingsspelletjes was 'Slurf, de olifant', genoemd naar een liedje dat onze dochter Jocelyn op school had geleerd. Nadat we allemaal het liedje gezongen hadden, was ik de olifant die de kinderen op zijn rug liet rijden. Eerst mijn zoon Jorge van twee; dan mijn dochter Jocelyn van vier; en uiteindelijk mijn vrouw Elizabeth. Met alle drie op mijn rug maakte ik een rondje door de huiskamer. We hadden zoveel plezier.

Jaren later zaten beide volwassen kinderen op hun zendingsoproep te wachten. Tijdens een gezinsavond moesten ze aan 'Slurf, de olifant' denken. We zongen samen het lied. Na vele jaren werd ik opnieuw de olifant. Eerst klom mijn zoon op mijn rug, toen mijn dochter en uiteindelijk mijn vrouw. Ik lag vervolgens plat op de vloer en we moesten allemaal hard lachen.

Door de herinnering aan dat moment zijn we dankbaar dat de profeten ons hebben aangemoedigd om gezinsavond te houden. We leerden dat hoe eenvoudig de gezinsavond ook is, het uitermate belangrijk is dat we een goede tijd met ons gezin doorbrengen, momenten waardoor onze eeuwige banden worden versterkt. ■

Victor G. Chauca Rivera

DOORNENKROON, OVERWINNAARSKROON

Larry Hiller

Kerkelijke tijdschriften

Augustus in het Heilige Land. Om ons heen glinsterden de ruïnes van Kafarnaüm in de middaghitte. Het was een fascinerende plek, maar onze gids en een krekelachtig insect in de buurt produceerden al een tijdje een eentonig geluid, en mijn gedachten begonnen af te dwalen.

Ik spitste mijn oren toen de gids naar de boom wees die ons schaduw gaf en terloops zei: 'Die boom noemen ze de "doornenkroonboom".' Ik keek omhoog naar de bladertakken. Waar waren de doornen? Ik trok voorzichtig een takje naar me toe.

Daar, tussen de fijne bladeren, zag ik de doornen. Ze waren rank en groen, vlijmscherp en zo lang als mijn duim, en op een afstand niet te zien. Maar iemand die met een van die bladertakjes in aanraking kwam, zou zich zeker bezeren.

Ik dacht aan de vele schilderijen waarin ik de Heiland voor een spottend tribunaal afgebeeld had gezien, gehuld in een purperen mantel en met een kroon van droge, gevlochten twijgen met doornen. Ik kreeg opeens de gedachte dat een slaaf of soldaat die de kroon moest maken bij voorkeur soepele groene twijgen gebruikte zoals die van de boom boven mij — geen stugge en breekbare droge takken. Bovendien was de kroon niet alleen bedoeld om pijn te veroorzaken, maar ook om Jezus uit te jouwen en te bespotten.

In de oudheid ontving de winnaar van een wedstrijd of veldslag gewoonlijk een kroon of krans van bladeren — doorgaans

De doornenkroon is voor mij een symbool dat de Heiland onze verborgen pijn kent — en die kan genezen.

laurierbladeren. Koningen en keizers werden vaak met een lauwerkrans afgebeeld. Misschien was de wrede kroon die tegen

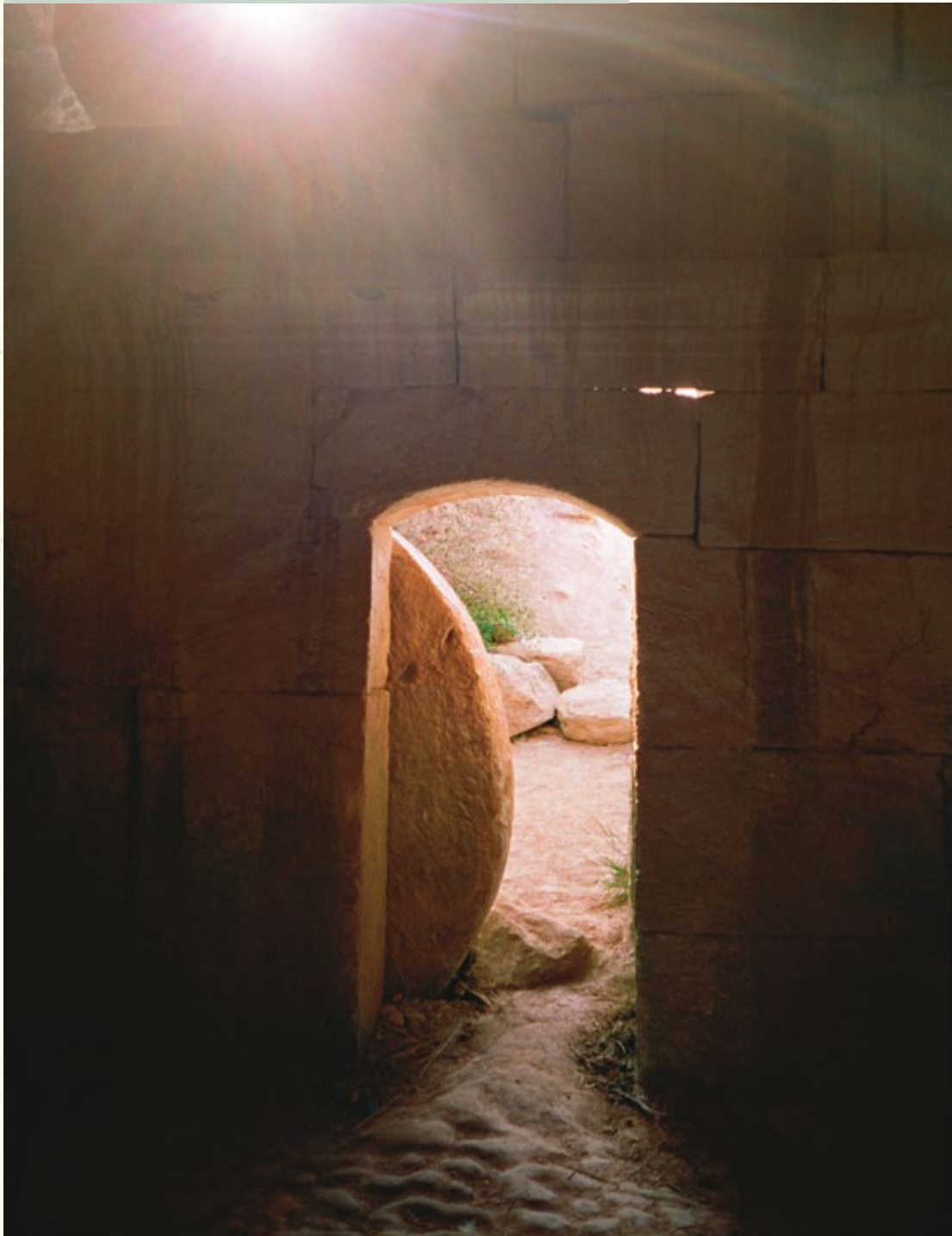
het voorhoofd van de Heiland drukte ook van groene bladeren, als spottende verwijzing naar dat oude eerbetoon. Het is maar een gedachte en geen leerstellige kwestie. Maar voor mij haalt dat beeld één aspect van de verzoening duidelijker naar voren: de Heiland is bekend met onze pijn en kan ons genezen.

De mantel die Hij droeg, was een spottend symbool van koninklijke waardigheid. De striemen en wonden van de zweepslagen die Hij zojuist had doorstaan, werden erdoor bedekt.

Zo ook was een bladerrijke doornenkroon ogenschijnlijk een overwinnaarskrans, maar bedekte die de pijn die erdoor veroorzaakt werd.

Velen van ons dragen verborgen pijn met zich mee. In een lofzang leren wij: 'In een hart kan droefheid leven waar 'k de reden niet van ken' ('U wil ik volgen, Heer', lofzang 153). Maar de Heiland kent die reden wel. Hij heeft meer dan wij allen verborgen pijn geleden. Zijn hele bediening was gericht op de komende verzoening en opstanding. Toch hadden degenen die Hij onderwees en zegende en genas daar geen weet van. Zelfs zijn eigen discipelen bleven onkundig wat dat betreft.

De Heiland ziet voorbij onze 'mantel' en 'kroon' die onze pijn verhullen. Hij heeft 'pijnen en benauwingen en allerlei verzoeking doorstaan' en is daarom met barmhartigheid vervuld en weet hoe Hij ons te hulp kan komen als wij onze lasten aan zijn voeten leggen (zie Alma 7:11-12). Hij is de balsem die zelfs diepe en verborgen wonden kan genezen. En de kroon die Hij ons toereikt, is in werkelijkheid de overwinnaarskroon. ■

Steven Edwards, *De ochtend van de opstanding*

Tijdens zijn aardse bediening vertelde Christus zijn discipelen: 'De Zoon des mensen moet (...) gedood worden en ten derden dage worden opgewekt' (Lucas 9:22).

Nadat Hij was gekruisigd, 'ging Maria van Magdala en de andere Maria het graf bezien.

'En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam

nader, en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop. (...)

'Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde.

'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft' (Matteüs 28:1-2, 5-6).

‘Als we de Heiland indachtig zijn, denken we uiteraard ook aan zijn verzoening, waarbij het brood en het water symbolen zijn van zijn lijden en dood’, schrijft ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen. ‘Wij mogen nooit vergeten wat Hij voor ons gedaan heeft, want zonder zijn verzoening en opstanding zou het leven geen zin hebben. Maar juist zijn verzoening en opstanding bieden ons leven eeuwige, goddelijke mogelijkheden.’ Zie ‘Hem altijd indachtig zijn’, pagina 20.